

Το ποτάμι πίσω δε γυρνά! Εργαζόμενοι-Αγρότες-Φοιτητές να συνεχίσουν την πάλη τους!

Η δύναμη του αγώνα των μαζών των αγροτών και της φοιτητικής νεολαίας έχει αναμφίβολα βάλει τη σφραγίδα της στις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις των τελευταίων δύο μηνών. Και η συνάντηση αυτής της δύναμης -αν και ατελής και ανολοκλήρωτη- με την πάλη των εργαζομένων και την κοινωνική οργή στον δρόμο, στη μεγάλη και σημαντική απεργία στις 28 του Φλεβάρη, έδωσε μονάχα ένα μικρό δείγμα των δυνατοτήτων που παράγονται από τη συμπίεση των αγωνιζόμενων κομματιών, από την κατεύθυνση του Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης!

Έχει γίνει σαφές ότι η ογκούμενη λαϊκή οργή από την άθλια κοινωνική κατάσταση, την ακρίβεια, τη διευρυνόμενη φτώχεια και ανεργία, τα ασταμάτητα κύματα της αντιλαϊκής επίθεσης και τις συ-

νέπειές τους στους όρους δουλειάς, σπουδών, περίθαλψης και της ίδιας της ζωής των μαζών, θα γεννάει διαρκώς διαθέσεις για πάλη και αγώνα. Αυτό ήταν που αποδείχτηκε και στις περσινές μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις μετά από το έγκλημα του συστήματος στα Τέμπη, που αποτέλεσε τη θρυαλλίδα για να ξεσπάσει η αγανάκτηση που συσσωρευόταν «υπογείως» για χρόνια. Και όπως αποδείχτηκε εκκωφαντικά από τα πρόσφατα γεγονότα, ο λαός και η νεολαία κάθε άλλο παρά διατεθειμένοι είναι να ξεχάσουν και να δώσουν συγχωροχάρτι στους πραγματικούς υπαίτιους του εγκλήματος. Κάτι τέτοιο ισχύει, ακόμα και αν η οργή τους για την ώρα εκτρέπεται στις εκατομμύρια διαδικτυακές υπογραφές για την «άρση της ασυλίας» και τη «συνταγματική αναθεώρηση», οι οποίες,

ανεξαρτήτως των προθέσεων των συμμετεχόντων, καταφέρνουν μόνο να αποπροσανατολίζουν και να συσκοτίζουν τον δρόμο του αγώνα ενάντια στο υπεύθυνο για τα αμέτρητα εγκλήματα σε βάρος της ζωής σύστημα της εκμετάλλευσης και τις πολιτικές του. Παράλληλα, στην κατεύθυνση της πλήρους συγκάλυψης φαίνεται να κινείται η κοινοβουλευτική διαδικασία της εξεταστικής επιτροπής, που πριν από λίγο καιρό εμφανιζόταν ως μεγάλη επιτυχία από το ΚΚΕ, το οποίο είχε δώσει τον νυν υπέρ πάντων αγώνα του για να υιοθετηθεί ως πρότασή του από τα αστικά κόμματα, αφού προηγουμένως είχε φροντίσει στη σύσκεψη στο Σπώρτινγκ να κηρύξει τη λήξη των κινητοποιήσεων για το θέμα, ενόψει της «μητέρας των μαχών», των βουλευτικών εκλογών που τότε πλησίαζαν.

συνέχεια στη σελ. 2

**Η Παλαιστίνη στα ματωμένα σχοινιά της σφαγής και του λιμού!
Κάτω οι δολοφόνοι σιωνιστές και το βάρβαρο κράτος τους,
φυλάκιο των ΗΠΑ!**

σελ. 16

Οι ένοχοι κουκουλώνουν
το έγκλημα στα Τέμπη
Να μην τους το επιτρέψουμε!

(σελ. 7)

Οι υγειονομικοί και όλος ο λαός
πρέπει να παλεύουμε
για τα δικαιώματά μας, όχι για
ρεφορμιστικές αυταπάτες!

(σελ. 9)

Συνέντευξη με τους
απεργούς εργαζομένους
της Teleperformance
**Νίκη στον δίκαιο αγώνα
των εργαζομένων
στα τηλεφωνικά κέντρα!**

(σελ. 11)

**ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ στηρίζουν
τη δημιουργία ιδιωτικών
πανεπιστημίων και παριστάνουν
την «αντιπολίτευση»**

(σελ. 15)

**Η συνδιάσκεψη της «Νέας
Αριστεράς» και η επιστροφή
της «αρχαίας σκουριάς»**

(σελ. 20)

ΣΥΡΙΖΑ

**Κάτι σαν συνέδριο με έντονο
συστημικό-δεξιό αποτύπωμα**

(σελ. 21)

**Οι μαζικές απεργιακές
κινητοποιήσεις στις 28 Φλεβάρη
αναδεικνύουν δυνατότητες
και καθήκοντα**

(σελ. 12, 13)

Το ποτάμι πίσω δε γυρνά! Εργαζόμενοι-Αγρότες-Φοιτητές να συνεχίσουν την πάλη τους!

συνέχεια από σελ. 1

Όσο δεν καταγράφονται, λοιπόν, πραγματικά βήματα συγκρότησης, ενοποίησης, αναβάθμισης της πάλης, τόσο οι δυνάμεις του συστήματος θα αξιοποιούν τον αρνητικό ταξικό-πολιτικό συσχετισμό για να προωθούν την επίθεσή τους. Η αλήθεια αυτή είναι που αποτυπώνεται στην αποφασιστικότητα της κυβέρνησης της ΝΔ να προχωρήσει το νομοσχέδιο Πιερρακάκη για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, να μην υποχωρήσει από τα «ιερά και όσια» της «δημοσιονομικής σταθερότητας» μπροστά στις αγροτικές διεκδικήσεις, ενώ τα χωράφια πλημμύρισαν ξανά με λίγες βροχές και οι αποζημιώσεις και τα έργα που έχουν εξαγγελθεί εδώ και μήνες παραπέμπονται στις καλές και κακές εποχές, όπως με την πρόσφατη κοινή υπουργική απόφαση για τη λειτουργία απογευματινών χειρουργείων στα νοσοκομεία και την περαιτέρω εμπορευματοποίηση του κοινωνικού αγαθού της υγείας.

Η ικανότητα, βέβαια, της κυβέρνησης να υλοποιεί την αντιλαϊκή της ατζέντα σε όλους τους τομείς, καθώς και η στήριξη που απολαμβάνει ακόμα από τα βασικά κέντρα εξουσίας μέσα και έξω από τη χώρα, κάθε άλλο παρά σηματοδοτούν και κάποια δυνατότητά της να πείθει τα πλατιά λαϊκά στρώματα προκειμένου να αποδεχτούν την πολιτική της. Γι' αυτό και η κυβέρνηση, αλλά και το «όλο σύστημα» φροντίζουν συνεχώς να υπενθυμίζουν ότι η επίθεση θα περάσει «δια πυρός και σιδήρου», με ολοένα και μεγαλύτερη ένταση της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής, με διώξεις σε αγωνιστές, με σύρσιμο σωματείων

στα δικαστήρια, με τον ταξικό συνδικαλισμό στην παρανομία από τους νόμους Χατζηδάκη-Γεωργιάδη, με τρομοκρατία και στοχοποίηση της νεολαίας που παλεύει, με τον Μητσοτάκη να φτάνει μάλιστα να κάνει δηλώσεις για την ανάγκη να γίνουν αλλαγές στους πειθαρχικούς κανονισμούς των ΑΕΙ, έτσι ώστε να ανοίξει ο δρόμος για διαγραφές φοιτητών που συμμετέχουν στις καταλήψεις.

Φαινόμενα κρίσης στο αστικό πολιτικό σκηνικό

Με δοσμένους, επομένως, τους πονοκεφάλους που προκαλεί στην κυβέρνηση και το αστικό πολιτικό σύστημα όλο το τελευταίο διάστημα η λαϊκή κινητοποίηση και η γενικευμένη οργή, τα πράγματα δεν είναι καθόλου εύκολα για τις καθεστωτικές δυνάμεις, σε συνθήκες που δεν έχουν κατορθώσει ακόμα να διαμορφώσουν κάποια εναλλακτική αστικής διακυβέρνησης και απορρόφησης των κοινωνικών κραδασμών. Ενόψει ευρωεκλογών, υπολογίζουν σοβαρά τις τάσεις αποστοίχισης που αναπτύσσονται στους κόλπους των μαζών, με υπαρκτό το ενδεχόμενο έως και να καταγραφεί στην κάλη η μαζική απαξίωση του επίσημου πολιτικού συστήματος και των κομμάτων του.

Η επιστροφή της απειλής της ανόδου των πάσης φύσης ακροδεξιών μορφωμάτων, με τα μηνύματα από άλλες χώρες της ΕΕ να χτυπούν καμπανάκια, σε ένα πλαίσιο κίνησης και δυνατοτήτων, όμως, πολύ διαφορετικό για τις περισσότερες από τις εμπλεκόμενες αστικές τάξεις σε σχέση με τη «δικιά μας»,

όπως ισχύει για παράδειγμα για την προτίμηση που δείχνουν τμήματα του γαλλικού ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου στη λύση Λεπέν, επιδέχεται πολλαπλές αναγνώσεις: Από τη μία, αποτυπώνει την υπαρκτή ανησυχία των εγχώριων αστικών κομμάτων, και ιδιαίτερα της ΝΔ, για μια πιθανή στροφή προς ακροδεξιές πολιτικές επιλογές σε βάρος των δικών τους ποσοστών και την επίταση της πολιτικής αστάθειας. Από την άλλη, εκφράζει τη συνειδητή πρόθεση χρησιμοποίησης των ακροδεξιών-φασιστικών δυνάμεων ως οδών για την αντιδραστική διοχέτευση της κοινωνικής αγανάκτησης, μακριά από επικίνδυνες για το σύστημα διεξόδους. Το σίγουρο, πάντως, είναι πως οι «ανησυχούντες» κάνουν τα πάντα για να συνεχίσουν να τροφοδοτούν τα πιο μαύρα και σκοταδιστικά μορφώματα με την πολιτική τους, η οποία διαρκώς μετατοπίζεται όλο και δεξιότερα. Σε αυτό το πλαίσιο εντάσσεται και η νεοεμφα-

νισθείσα κεντρο-ακροδεξιά «τσόντα» του Λοβέρδου, που σπεύδει να φανεί χρήσιμος στις αντιδραστικές διεργασίες αναδιαμόρφωσης του πολιτικού σκηνικού.

Σε αυτή την αντιδραστική πορεία, φυσικά, παίρνει θέση ο ΣΥΡΙΖΑ, με τη διαλυτική κατάσταση που αποτυπώθηκε στο πρόσφατο συνέδριό του να την επισφραγίζει. Εκεί μέχρι και το άλλοτε «μεγάλο πολιτικό κεφάλαιο» Τσίπρα έφτασε να απαξιώνεται, στην κατεύθυνση ακόμα βαθύτερης συστημικής προσαρμογής του κόμματος που έχει αναλάβει ο Κασσελάκης. Τη σκυτάλη, βέβαια, έσπευσε να πάρει ο ίδιος ο Τσίπρας, με την τοποθέτησή του στο συνέδριο της Καθημερινής και το «mea culpa» για την υπόθεση Novartis και τις τηλεοπτικές άδειες. Συνολικά, όλο και δυναμώνουν οι τάσεις αποκήρυξης στον ΣΥΡΙΖΑ των όποιων «ανορθογραφιών» της διακυβέρνησής του, σε συντονισμό με τα υπόλοιπα αστικά κόμματα, με τους Τσίπρα και Παυλόπουλο

Ελεύθερος ο G.N. Σαϊμπάμπα! Νίκη του κινήματος αλληλεγγύης

Το πρωί της Πέμπτης 7/3, ο 57χρονος ανάπηρος αγωνιστής καθηγητής G.N. Σαϊμπάμπα βγήκε από την κεντρική πύλη της φυλακής της Ναγκμπούρ, ύστερα από δέκα χρόνια κατά τα οποία υπέστη μια απηνή δίωξη και φυλάκιση σε ιδιαίτερα σκληρές συνθήκες με ευθύνη του αντιδραστικού ινδικού καθεστώτος. Είχε προηγηθεί την Τρίτη 5/3 μια απόφαση 293 σελίδων από το τμήμα της Ναγκμπούρ του Ανώτατου Δικαστηρίου του Μουμπάι, με την οποία τον αθώωνε για τις κατηγορίες με τις οποίες καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη. Αποφάνθηκε πως τα αποδεικτικά στοιχεία που τον συσχέτιζαν με το παράνομο ΚΚΙνδίας (Μαοϊκό) και είχαν κατασκευάσει οι αστυνομικές αρχές, ήταν αβάσιμα και παραβίαζαν ακόμη και αυτούς τους λεγόμενους αντιτρομοκρατικούς νόμους και ότι η απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστη-

ρίου το 2017 ήταν αστήρικτη. Η αθώωση του Σαϊμπάμπα και των πέντε συγκατηγορούμενων συντρόφων του είναι η δεύτερη κατά σειρά, μετά από αυτήν του Οκτωβρίου του 2022 με το ίδιο πάνω κάτω σκεπτικό. Και τότε, όπως και τώρα, η αντιδραστική κυβέρνηση της πολιτείας της Μαχαράστρα, σε συνεργασία με την ομοσπονδιακή στο Νέο Δελχί, προσέφυγε εναντίον της, αλλά αυτή την φορά, προς το παρόν τουλάχιστον, το δικαστήριο απέρριψε την αίτηση για συνέχιση έκτισης της ποινής του. Στις πρώτες δηλώσεις του κατά τη διάρκεια συνέντευξης τύπου, ο Σαϊμπάμπα δήλωσε πως από καθαρή τύχη βγαίνει ζωντανός από το κάτεργο, μιας και η υγεία του όλα αυτά τα χρόνια επιδεινώθηκε σημαντικά από τις βασανιστικές συνθήκες στο κελί. Επισήμανε πως ένας από τους πέντε συγκατηγορούμενους, ο Pandu Narote, πέθανε

στην φυλακή στις 25 Αυγούστου του 2022 λέγοντας: «Ένας νεαρός άνδρας, που ανήκε σε μια αρχέγονη φυλή, έπρεπε να μαραζώσει στη φυλακή μαζι μας. Είχε μια μικρή κόρη. Υπέφερε τόσο πολύ. Αυτή είναι η δικαιοσύνη;».

Η δεύτερη στη σειρά αθωωτική απόφαση αποτελεί ηχηρό χαστούκι για τις αντιδραστικές δυνάμεις στην Ινδία. Η απόφαση και η απελευθέρωση του Σαϊμπάμπα και των υπόλοιπων αγωνιστών που βγαίνουν με ψηλά το

κεφάλι από τη φυλακή χαιρετίστηκε από πλήθος οργανώσεων και κινημάτων στη χώρα και διεθνώς και αποτελεί νίκη του μεγάλου κινήματος αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους στην Ινδία. Ενισχύει τη δυναμική του, για να καταφέρει να βγάλει από τα κελιά και τους άλλους πολιτικούς κρατούμενους που καταδίκασε το ινδικό καθεστώς για τις ιδέες τους και τους αγώνες τους για μια κοινωνία δίχως αδικίες και ανισότητες.

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την Έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

να συμφωνούν στο ίδιο συνέδριο για το ότι ποτέ δεν τέθηκε ζήτημα αμφισβήτησης της θέσης της χώρας στην ευρωζώνη και την ΕΕ. Μόνο κάποιες γεμάτες αυταπάτες δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς έμειναν τελικά να δοξάζουν την πολιτική ουράς στην «πρώτη φορά αριστερά» και το δημοψήφισμα-απάτη, που αποκαλύπτεται ξανά ότι στόχο είχε ένα ακόμα διαπραγματευτικό χαρτί για την υποταγή στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά.

Το συνέδριο «Μεταπολίτευση: 50 χρόνια μετά» της Καθημερινής, λοιπόν, ήταν μια πρώτης τάξης ευκαιρία για να διακηρύξουν σημαίνοντα αστικά στελέχη την προσήλωσή τους στο συμβόλαιο του '74 και τη μοιρασιά της εξάρτησης ανάμεσα στους δυτικούς προστάτες, που αποτέλεσε και το θεμέλιο του αστικού καθεστώτος που οικοδόμησαν έκτοτε σε βάρος του λαού και προς όφελος των ξένων πατρώνων και του ντόπιου κηφηναριού. Ήταν, ταυτόχρονα, μια προσπάθεια να στηθεί μια κολυμπήθρα του Σιλβάμ για αυτό το ντόπιο εξαρτημένο αστικό σύστημα και να επαναληφθούν τα γνωστά αφηγήματα ενοχοποίησης των κοινωνικών κατακτήσεων για την πορεία που το οδήγησε στην κρίση και την υπαγωγή στα μνημόνια. Μια δοξολογία, επίσης, της «κοινωνικής ειρήνης» και μια υπενθύμιση, όπως χαρακτηριστικά εκφράστηκε στην παραδοχή Παυλόπουλου για τις συζητήσεις εντός της κυβέρνησης Καραμανλή τον Δεκέμβρη του 2008 για κατέβασμα στρατού στον δρόμο και τη χρήση «οιονεί δικτατορικών μέσων», για το πόσο εχθρικά στέκεται διαχρονικά αυτό το σύστημα απέναντι στην εργατική τάξη, τον λαό και τη νεολαία.

Ένα σύστημα σε μια χώρα ρηγμαμένη παραγωγικά, ακολουθώντας μια πορεία αποβιομηχάνισης και παραρτηματοποίησης στα ιμπεριαλιστικά μονοπώλια όλες τις τελευταίες δεκαετίες, με τον Μητσοτάκη να πανηγυρίζει προκλητικά στον Ασπρόπυργο για τα κέντρα logistics στη θέση των διαλυμένων εργοστασίων. Στη σημερινή φάση, σε μια χώρα διπλά εξαρτημένη, με τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά των ΗΠΑ και της ΕΕ να «αλληλομαχαιρώνονται» στο διεθνές ταμπλό των άγριων ανταγωνισμών και την αβεβαιότητα να μεγαλώνει όσο οι ΗΠΑ βαδίζουν προς τις προεδρικές τους εκλογές με όρους σφοδρής ενδοαστικής αντιπαράθεσης, μπλεγμένη μέχρι τα μπουνιά στη φωτιά του πολέμου που μαινεται στη γειτονιά μας, με επίκεντρο τη σιωνιστική γενοκτονία που συντελείται σε βάρος του ηρωικού παλαιστινιακού λαού με τις πλάτες των προστατών της ντόπιας άρχουσας τάξης και τη συνενοχή της, ο γεωπολιτικός ορίζοντας σκοτεινιάζει και τα αδιέξοδα της εξάρτησης εντείνονται. Πόσο μάλλον, όταν επανέρχονται κάθε τόσο σενάρια αναβάθμισης της εμπλοκής της στον άδικο πόλεμο στην Ουκρανία, με την αιφνιδιαστική επίσκεψη Μητσοτάκη και τη συνάντηση με τον Ζελένσκι, καθώς και με διαρροές που διαψεύδονται αμέσως για σχέδια παραχώρησης των ρωσικών S-300 στο ουκρανικό καθεστώς, μια κίνηση για την οποία η Ρωσία έχει δηλώσει προκαταβολικά ότι θα θεωρηθεί «επιθετική ενέργεια». Σε μια συγκυρία, μάλιστα, που μετά τις επιτυχίες του ρωσικού ιμπεριαλισμού επί του πεδίου φουντώνουν οι συζητήσεις για κάθε λογής τυχοδιωκτικές ενέργειες εντός της Δύσης, με τον Μακρόν, διεκδικώντας έναν πιο

διευρυμένο ρόλο για τον γαλλικό ιμπεριαλισμό στα κενά που διαμορφώνουν οι αντιφάσεις της αμερικανικής πολιτικής, να ρίχνει στο τραπέζι έως και την άμεση εμπλοκή με την αποστολή στρατευμάτων και τον Πούτιν να επισείει για άλλη μια φορά την απειλή του πυρηνικού ολέθρου.

Δεν είναι να απορεί κανείς που σε αυτό το ταραγμένο και επικίνδυνο σκηνικό, με τη ντόπια άρχουσα τάξη να κινείται όλο και πιο «αμερικανόστροφα», οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές νιώθουν την ανάγκη να υπενθυμίζουν διαρκώς ότι η χώρα ανήκει και σε αυτούς. Έτσι, μετά το καταδικαστικό ψήφισμα του Ευρωκοινοβουλίου, ήρθαν οι αποκαλύψεις για τα μαζικά email της Άννα-Μισέλ Ασημακοπούλου σε απόδημους, καταδεικνύοντας παράλληλα και τα όσα φέρνει η επιστολική ψήφος σε σχέση με το διάτρητο ακόμα και των δικών τους διαδικασιών.

Οι αγώνες μπορούν να νικήσουν!

Απέναντι στη σήψη και τη δυσωδία που αναδίδει το αστικό πολιτικό σκηνικό, το φοιτητικό κίνημα και η πάλη της αγροτιάς αποτελούν τόσο καιρό μια αχτίδα φωτός, δίνοντας κουράγιο στο σύνολο του λαού. Η απεργία στις 28 του Φλεβάρη αποτέλεσε μια σημαντική στιγμή, που όμως δεν πρέπει να αντιμετωπιστεί ως το «τέλος» των κινητοποιήσεων, όπως θα την ήθελαν οι δυνάμεις της υποταγής και του συμβιβασμού.

Η συνέχιση και πολιτική αναβάθμιση του αγώνα αποτελεί το κύριο ζήτημα. Τίποτα δεν έχει να περιμένει η φτωχομεσαία αγροτιά από τις συναντήσεις των αγροτοσυνδικαλιστών με τον Μητσοτάκη. Πρέπει να παραμείνει στην κατεύθυνση της ανυποχώρητης πάλης στα μπλόκα. Τίποτα δεν έχουν να περιμένουν οι φοιτητές από την επιστροφή με σκυμμένο το κεφάλι στα αμφιθέατρα, δήθεν για να παλέψουν «πολύμορφα», όπως συνηθίζει να βαφτίζει το ΚΚΕ τα κλεισίματα των αγώνων. Πρέπει να επιμείνουν με συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις. Και οι δύο πλευρές πρέπει να αναζητήσουν βήματα συμπίεσης και παραπέρα, να βρουν τους πραγματικούς συμμάχους τους στην εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό.

Μπροστά στην ψήφιση του νομοσχεδίου Πιερρακάκη, η πολιτική-ιστορική εμπειρία από τα κινήματα που ανέτρεψαν ψηφισμένους νόμους οφείλει να αξιοποιηθεί και να μετασχηματιστεί σε δύναμη πάλης για τις σημερινές συνθήκες. Σε αντιπαράθεση με τον ρεβανσισμό των καθεστωτικών δυνάμεων, που ήδη επιχειρούν να τιμωρήσουν τη νεολαία για τον αγώνα που δίνει με τρομοκρατία και εντατικοποίηση άνευ προηγουμένου. Κόντρα στα σαλπίσματα υποχώρησης της κυρίαρχης φοιτητικής αριστεράς, που ετοιμάζεται να ανακουφίσει πρίμναν με το γνωστό ηττοπαθές σύνθημα «να μείνει ο νόμος στα χαρτιά». Η σπουδάζουσα νεολαία απέδειξε στην πράξη ότι διαθέτει θέληση για αγώνα και τεράστιες δυνάμεις για να την υλοποιήσει, ακόμα και στις πιο αρνητικές συνθήκες. Αυτή τη θέληση πρέπει να υπηρετήσει όποιος επιθυμεί να αναφέρεται στη λαϊκή υπόθεση. Αυτές οι δυνάμεις πρέπει να εκδηλωθούν στον δρόμο όλο το επόμενο διάστημα, ακόμα πιο μαζικά και αποφασιστικά, μέχρι τη νίκη και την ανατροπή του νόμου!

Αποψη

Είναι προφανές σε κάθε προοδευτικό άνθρωπο πως τα μέτωπα που έχουν ανοίξει από το σύστημα και την κυβέρνηση της ΝΔ είναι πολλά. Όχι μόνο υπάρχει πλήθος μέτρων ενάντια στα διάφορα κομμάτια του λαού, αλλά υπάρχει βάθος και ένταση στις αλλαγές που συντελούνται. Τα παραδείγματα πολλά, από τους πλειστηριασμούς και τις αλλαγές στον ποινικό κώδικα, μέχρι τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και τις διεκδικήσεις των αγροτών. Ενώ όμως η κυβέρνηση έχει εξαπολύσει ένα «χείμαρρο» επίθεσης στα δικαιώματα λαού και νεολαίας, τα διάφορα κινήματα αντίστασης που ξεσπάνε αδυνατούν να συνενωθούν.

Το βασικό ζήτημα της περιόδου, λοιπόν, για τις αριστερές κομμουνιστικές δυνάμεις είναι η συνένωση όλων αυτών των αντιστάσεων σε ένα ενιαίο μέτωπο αντίστασης και διεκδίκησης δικαιωμάτων. Ένα μέτωπο που θα συνενώνει τους αγώ-

μένη λογική τους να δει είναι ένα καλύτερο αποτέλεσμα στις επικείμενες εκλογές. Και για να υπάρξει αυτό το αποτέλεσμα, πρέπει την όποια κίνηση κόσμου να την καρπώνεται μια και μόνο δύναμη και να μην δίνεται συνέχεια στην κίνηση και δημιουργούνται συνολικότερα ρήγματα. Είναι μια πραγματικά μικροκομματική και κοινοβουλευτική λογική, η οποία είναι υπεύθυνη για την κατάσταση του κινήματος σήμερα και ευθύνεται για την υποχώρηση του λαϊκού εργατικού κινήματος. Το κοινό μέτωπο αγώνα, εκτός από κοινό και ενιαίο, πρέπει να είναι και μέτωπο αγώνα και όχι συνδιαλλαγής, συνθηκολόγησης ή εκλογικής ενίσχυσης. Πρέπει να προάγει την αγωνιστική διεξοδό, κόντρα στην κατεύθυνση της υποταγής. Να πείθει ότι με τον αγώνα μπορεί να έρθουν και νίκες και συνεπώς να προβάλλει τα κατάλληλα αιτήματα, τα οποία δεν θα δίνουν τη δυνατό-

Κοινό μέτωπο αγώνα ή εκλογικές αυταπάτες και υποταγή;

νες που έχουν ξεσπάσει ως τώρα και θα απαιτεί να νικήσουν. Ένα κοινό κίνημα το οποίο θα ενοποιεί τη νεολαία, τους αγρότες και τους εργάτες, απέναντι στην πολιτική του συστήματος, το οποίο κλέβει, εξαθλιώνει, φτωχοποιεί και δεν διστάζει ακόμα και να δολοφονήσει. Αν και στα λόγια όλες οι πολιτικές δυνάμεις ευαγγελίζονται αυτό το κοινό μέτωπο, είναι απορίας άξιο το γιατί δεν έχει πάρει υλική υπόσταση.

Οι αγρότες κινητοποιούνταν αρκετές εβδομάδες και δεν ενώθηκαν με τους φοιτητές. Ακόμα και όταν κατέβηκαν τα μπλόκα στην Αθήνα ή στη Θεσσαλονίκη, δεν υπήρξε καμία ουσιαστική προσπάθεια ενοποίησης των δυο κινήματων, τα οποία εξελίσσονταν και είχαν και αρκετή δυναμική. Οι φοιτητές κινητοποιούνται μήνες τώρα και η προσπάθεια ουσιαστικής συνένωσης και πλησιάζματος του λαού και των εργαζομένων απουσιάζει πλήρως. Οι δυνάμεις που ηγεμονεύουν στο φοιτητικό κίνημα (ΚΝΕ-ΕΑΑΚ) δεν έχουν προσπαθήσει να κάνουν ούτε ένα απογευματινό συλλαλητήριο για να μπορέσει να δείξει την αλληλεγγύη του και ο κόσμος της εργασίας. Αντίθετα, έχουν επιλέξει να σαμποτάρουν τις όποιες πρωτοβουλίες πάρθηκαν σε αυτή την κατεύθυνση. Άλλοι, όπως η Αναμέτρηση, βρήκαν την περίοδο που δίνεται μια κεντρική μάχη του φοιτητικού κινήματος σαν ευκαιρία. Έτσι, προχώρησαν σε ανοιχτή εκδήλωση για να βρουν συμμάχους για να... κατέβουν κοινά στη φάρσα των Ευρωεκλογών. Τόσο αγωνιστικά και ριζοσπαστικά. Είναι κατανοητό, λοιπόν, ότι είναι πολιτική επιλογή και κατεύθυνση για την κυρίαρχη αριστερά να μην υλοποιηθεί το κοινό μέτωπο αγώνα που χρειάζεται τόσο πολύ το κίνημα αυτή τη στιγμή. Γιατί, θα ρωτήσει κάποιος. Μα γιατί πολύ απλά δεν θα εξυμνητούσε μια τέτοια εξέλιξη τα ρεφορμιστικά σχέδια της υποταγμένης αριστεράς. Πρόκειται για σχέδια που δεν κατανοούν την κίνηση μαζών σαν δυνατότητα για να υπάρξουν νίκες σήμερα. Τέτοιες νίκες θα διαμορφώσουν καλύτερους όρους και ταξικό συσχετισμό, αλλά το μόνο που μπορεί η υποταγ-

τητα στο σύστημα ή τον ρεφορμισμό να τα γυρίσουν. Ένα αγώνας ενάντια σε έναν νόμο πρέπει να έχει ορίζοντα την ανατροπή του νόμου και όχι τη μη εφαρμογή και τη λογική της υποχώρησης μετά την ψήφισή του. Τα μέτρα ενίσχυσης της αγροτιάς πρέπει να είναι ουσιαστικά μέτρα που ο αγρότης θα τα καταλάβει στην καθημερινότητα και την τσέπη του και όχι υποσχέσεις και σχέδια που θα υλοποιηθούν μόνο αν αλλάξει η κυβέρνηση ή αν 2-3 «αριστεροί» βουλευτές τα στηρίξουν στη Βουλή.

Όμως η αναγκαιότητα του κοινού μετώπου αγώνα είναι υπαρκτή και ζωτικής σημασίας. Κανένα κίνημα δεν εξελίσσεται ευθύγραμμο και ομαλά. Όλοι οι αγώνες έχουν κρίσιμες καμπές και σε αυτές τις καμπές αυτό που θα κρίνει το αν θα συνεχιστεί ή όχι ο αγώνας είναι αν οι πολιτικές μάζες έχουν τη βούληση και τα πολιτικά «αποθέματα» συγκρότησης να συνεχίσουν. Σε αυτές τις κρίσιμες καμπές μπορεί η σύμπλευση με άλλα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας να σπρώξει την κατάσταση ορμητικά προς τα μπροστά. Ο κοινός αγώνας, για παράδειγμα, των φοιτητών και των αγροτών θα μπορούσε να βοηθήσει να ξεπεραστούν οι όποιες παλινοδίες καλλιεργούνταν από τους αγροτοπατέρες που δεν ήθελαν τη συνέχιση των μπλόκων. Ένα τέτοιο μέτωπο σπάει την απογοήτευση και την υποταγή σε ευρύτερα κομμάτια της κοινωνίας και τραβάει περισσότερες μάζες στην πλευρά του αγώνα. Είναι προφανές ότι οι εργατοπατέρες έκαναν και κάνουν ότι μπορούν για να μην πάρει ούτε ένα σωματείο απόφαση για απεργία συμπαράστασης στον αγώνα των αγροτών και των φοιτητών. Σε αυτή την κατεύθυνση υποτάχθηκε και ρυμουλκήθηκε και η υποταγμένη αριστερά. Το ζήτημα όμως παραμένει. Θα παλέψουν οι δυνάμεις που το αντιλαμβάνονται για την κοινή έκφραση των κινήματων και των αντιστάσεων που έχουν ξεσπάσει σε ένα κοινό μέτωπο ενάντια στην πολιτική του συστήματος ή θα μείνει και αυτό το αίτημα... στα χαρτιά;

Την τραυμάτισαν με κρότου-λάμψης, επιχείρησαν να της πάρουν και κατάθεση...

Την Τετάρτη 28/2, την ημέρα της απεργιακής κινητοποίησης των εργαζόμενων και του ενός χρόνου απ' τη συστημική-κρατική δολοφονία στα Τέμπη, οι δυνάμεις των ΜΑΤ στη Θεσσαλονίκη, αφού επιδόθηκαν στις γνωστές βαρβαρότητες ενάντια σε διαδηλωτές νέους ανθρώπους, ακινητοποιώντας τους ασφυκτικά στο έδαφος, πραγματοποιούσαν ρύψεις χημικών και χειροβομβίδων «κρότου-λάμψης» έξω από τον Νέο Σιδηροδρομικό Σταθμό. Χτύπησαν έτσι, σε ευθεία βολή, τη Μαρία Στεργιάδου, μέλος του ΜέΡΑ25. Μια «εικόνα» που την έχουμε ξαναδεί επανειλημμένα. Η κατασταλτική επιχείρηση όμως δεν σταμάτησε εκεί. Μετά τη μεταφορά της στο Νοσοκομείο Παπαγεωργίου για περίθαλψη των τραυμάτων της, έφτασαν εκεί αστυνομικές δυνάμεις για να της πάρουν κατάθεση! Κι αυτό το έχουμε «ξαναδεί» κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων του 2010-12. Γνωστές κινήσεις τρομοκράτησης των κυβερνήσεων μπροστά στο φόβο ευρύτερων νεολαιίστικων και λαϊκών ξεσπασμάτων, που εντείνονται όσο φασιστικοποιείται η κυρίαρχη πολιτική.

Στις 19 Μάρτη, η εκδίκαση της εισαγγελικής έφεσης για τους 11 Τούρκους και Κούρδους αγωνιστές

Στις 19 του Μάρτη εξετάζεται στον Άρειο Πάγο η αίτηση του (γνωστού) αντεισαγγελέα Ζήση για αναίρεση της αθωωτικής απόφασης του Εφετείου, του Μάρτη του 2023, για τους 11 τούρκους και κούρδους αγωνιστές, πολιτικούς πρόσφυγες. Στόχος, η επιστροφή στην πρωτόδικη απόφαση καταδίκης τους σε 30 και πλέον χρόνια φυλάκιση, με έωλες και αβάσιμες κατηγορίες για «τρομοκρατική δράση». Μια ποινή την οποία είχαν ξεκινήσει να εκτίουν σε διάφορες φυλακές, γνωρίζοντας κακοποιήσεις και βασανισμούς.

Οι πολιτικοί πρόσφυγες βρέθηκαν στο στόχαστρο των διωκτικών μηχανισμών της Ελλάδας και της Τουρκίας για την αγωνιστική πολιτική δράση τους τόσο στη χώρα μας όσο και στην Τουρκία. Η αίτηση αναίρεσης δεν πρέπει να περάσει! Στην κατεύθυνση αυτή δραστηριοποιείται ήδη η Επιτροπή Αλληλεγγύης, με καμπάνια που πραγματοποιεί. Επίσης, από τις 19/2 έξω από τον Άρειο Πάγο, στην Αθήνα, αλλά κι απ' τις 26/2 στις φυλακές Ελεώνα Θηβών, Χανίων και Τρικάλων, αγωνιστές και αγωνίστριες πραγματοποιούν απεργία πείνας, έχοντας, μεταξύ άλλων, βασικό αίτημα να μην περάσει η αίτηση αναίρεσης.

Νέα δίκη μέλους του Δικτύου Στρατευμένων «Σπάρτακος» στη Χίο

Στο Τριμελές Πλημμελειοδικείο Χίου σύροθηκε σε δίκη στις 7/3 ο Νίκος Χαραλαμπόπουλος, μέλος της Επιτροπής Αλληλεγγύης Στρατευμένων - Δίκτυο «Σπάρτακος», με

δημοκρατικά δικαιώματα

Η... διάτρητη διασφάλιση των προσωπικών δεδομένων των εκλογέων

Βγήκε στη φόρα στο πλαίσιο της ενδοσυστημικής αντιπαράθεσης ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ, μια αντιπαράθεση μόνο σε εκλογικό επίπεδο, ενόψει των ευρωεκλογών του Ιουνίου. Η ευρωβουλευτής της ΝΔ Άννα Μισέλ Ασημακοπούλου χρησιμοποιούσε τις ηλεκτρονικές διευθύνσεις χιλιάδων ελλήνων πολιτών που ζουν στο εξωτερικό, για την αποστολή προεκλογικού της υλικού. Για να γραφτούν στους νέους εκλογικούς καταλόγους, οι έλληνες πολίτες του εξωτερικού είχαν δηλώσει τα μέιλ τους σε βάσεις δεδομένων του υπουργείου Εσωτερικών. Εύλογα πρόκυψε το ερώτημα πού βρήκε η ευρωβουλευτίνα τις διευθύνσεις. Κι εκεί αρχίζει το... σίριαλ.

«Της τις έδωσε το υπουργείο Εσωτερικών», αναφέρουν καταγγέλλοντες, παθόντες. «Τα μέιλ τα έχω “νόμιμα”, από λίστες επικοινωνίας και κάρτες που διαθέτω, από τις επαφές και τις δραστηριότητές μου», ανταπαντά... Το πώς, βέβαια, στάλθηκαν μέιλ σε νέες διευθύνσεις που δημιουργήθηκαν από απόδημους κατά την καταγραφή τους στους εκλογικούς καταλόγους του υπουργείου και δεν προϋπήρχαν δεν εξηγείται... Η Κεραμέως διαψεύδει πως τις έδωσε το υπουργείο Εσωτερικών. Υπήρξε «διάρροη», λένε άλλοι. Διατάχθηκε εισαγγελική έρευνα. Η δε Αρχή Προστασίας Δεδομένων ξεκίνησε, κι αυτή, «σχετική έρευνα»... Δεν είμαστε εμείς «ερευνητές» για να «ανακαλύψουμε» ακριβώς τον τρόπο με τον οποίο κάποια προσωπικά δεδομένα (σαν τις διευθύνσεις μέιλ των πολιτών), που υποτίθεται πως είναι απόρρητα, βρέθηκαν απ' τον μοναδικό κρατικό φορέα που τα διέθετε (το υπουργείο) στη διάθεση ενός στελέχους του συστήματος και της κυβέρνησης. Το γεγονός που δεν

αμφισβητείται από κανέναν είναι ότι βρέθηκαν.

Τα «σκάνδαλα» συνήθως βγαίνουν στην επιφάνεια όταν θίγεται κάποια απ' τις αντιμαχόμενες αστικές πλευρές. Είτε στο πεδίο της πολιτικής διαχείρισης του συστήματος (όπως στην περίπτωση αυτή) είτε στο κοινωνικο-οικονομικό (όπως σε άλλες περιπτώσεις). Θα ήταν τουλάχιστον αφέλεια να πιστεύε κανείς πως τα κόμματα του συστήματος -με τη συνδρομή του κρατικού μηχανισμού που υπηρετούν- δεν θα «αξιοποιούσαν» και την παραμικρή δυνατότητα που τους δίνεται για να κάνουν τη δουλειά δηλητηριασμού συνειδήσεων, επιρροής και ψηφοθηρίας. Και μπροστά σ' αυτό γράφουν «στα παλιά τους τα παπούτσια» τον λεγόμενο σεβασμό των προσωπικών δεδομένων. Πόσο μάλλον όταν οι μηχανισμοί του αστικού κράτους και των ιμπεριαλιστικών (υπερπόντιων και μη) αφεντικών έχουν για χρόνια «κουρελιάσει» αυτόν τον λεγόμενο «σεβασμό». Με παρακολουθήσεις, φακελώματα, υποκλοπές, καταγραφές, με δημιουργία βάσεων δεδομένων κάθε είδους. Παραδοσιακές και σύγχρονες. Φανταστείτε μάλιστα τι έπεται με την εφαρμογή της «επιστολικής ψήφου», κι όχι μόνο όσον αφορά τη... «διάρροη» προσωπικών δεδομένων. Αλλά και τη δυνατότητα ελέγχου αυτής καθαυτής της ψήφου, όταν καταργείται ακόμα και η λεγόμενη «μυστικότητα» της και γίνεται ευεπίφορη σε κάθε είδους παρακολουθήσεις, υποδείξεις, εκβιασμούς και πιέσεις. Κι όλα αυτά πέρα και ανεξάρτητα απ' την αναστάτωση που δημιούργησε το «σκάνδαλο» στο κυρίαρχο αστικό πολιτικό σκηνικό και στα προβλήματα που συσσωρεύει η κυβέρνηση.

την κατηγορία «συκοφαντικής δυσφήμισης» μιας στρατιωτικής οδοντιάτρου. Η δίωξη ασκήθηκε σ' αυτόν μετά από «ταντοποίηση» του ονόματός του σε τηλεφωνική σύνδεση που χρησιμοποιούσε το Δίκτυο «Σπάρτακος»! Η πρόφαση για το «αδίκημα» της συλλογικότητας ήταν πως «θίχθηκε η υπόληψη» της στρατιωτικής οδοντιάτρου από μια καταγγελία που δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα του Δικτύου σχετικά με τις συνθήκες ιατρικής περίθαλψης των φαντάρων στη Χίο. Μια καταγγελία που δεν είχε προσωπικό χαρακτήρα, όπως διευκρίνισε ο Χαραλαμπόπουλος. Βέβαια η οδοντίατρος προχώρησε σε μήνυση και το δημοσίευμα «κατέβηκε» αμέσως απ' την ιστοσελίδα.

Οι προσωπικές μηνύσεις αποτελούν μάλλον μια ταιριαστή τακτική για να ποινικοποιηθεί και να ενοχοποιηθεί η οποιαδήποτε διαμαρτυρία των στρατευμένων... Δεν είναι βέβαια η πρώτη φορά που ασκείται δίωξη σε μέλη του Δικτύου αυτού, είτε ξανά στον Χαραλαμπόπουλο είτε σε άλλους (Αργυρίου), με στόχο την τρομοκράτηση και τη φήμιση κάθε φωνής που καταγγέλλει τις συνθήκες ζωής στο στρατό, σ' αυτό το όργανο της εξαρτημένης, από ΗΠΑ-NATO και ΕΕ, ντόπιας άρχουσας τάξης.

Διασώθηκαν, ζήτησαν Άσυλο, αλλά βρίσκονται ακόμα κρατούμενοι για πάνω από δυο μήνες...

Μιλάμε για τους 36 πρόσφυγες αιγυπτιακής καταγωγής που διασώθηκαν στις 21 Δεκεμβρη 2023 σ' ανοικτά της Καλαμάτας, ύστερα από ένα ακόμα γνωστό ναυάγιο... Ενώ έχουν υποβάλει, αμέσως μετά τη διάσωσή τους, αίτηση χορήγησης Ασύλου και θα έπρεπε να μεταφερθούν στη Μαλακάσα για να ξεκινήσει η εξέταση και η διαδικασία χορήγησης Ασύλου - σύμφωνα με την ίδια την αστική νομοθεσία - βρίσκονται ακόμα κρατούμενοι, χωρίς καμία αιτιολογία, στο Κέντρο Κράτησης Κορίνθου (ΠΡΟΚΕΚΑ). Δεν έχουν μάλιστα, καν, πρόσβαση στη διαδικασία των αιτήσεων τους, ενώ οι συνθήκες κράτησής τους είναι άθλιες. Οι πρόσφυγες αυτοί διώκονται στην Αίγυπτο, ενώ, όπως αναφέρουν δικηγόροι τους, στις 13/2 -40 δηλαδή ημέρες μετά το αίτημά τους για Άσυλο- αυτό δεν είχε καν καταγραφεί πλήρως. Κάποιοι απ' αυτούς ξεκίνησαν απεργία πείνας. Να τους χορηγηθεί άμεσα Άσυλο στη χώρα μας!

Αποχαιρετισμός στον Παναγιώτη Κοσμά (Ξυνό)

Με τον σύντροφο Τάκη (Παναγιώτη Κοσμά) γνωρίστηκα από τα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης και η σχέση μας ήταν πολύ θερμή και συντροφική, σχέση που ενισχύθηκε ακόμη περισσότερο όταν κι εγώ... μπήκα στο κλαμπ του Τάκη, εκείνος χωρίς χέρι κι εγώ χωρίς πόδι. Έτσι κι αλλιώς πάντα οι ατάκες ήταν δεδομένες, όμως με αυτά τα καινούρια στοιχεία ενισχύθηκαν ακόμα

περισσότερο.

Ο σ. Τάκης πέρασε κι από Ιταλία, έτσι το ΑΜΕΕ ήταν ο πρώτος συνδυετικός κρίκος, στη συνέχεια τα χρόνια της μεταπολίτευσης και μέχρι το Νοέμβρη του 1976, τότε που οδηγήσαμε στο Συνέδριο που διοργάνωσε η ΟΜΛΕ για να ιδρύσει πλέον το κόμμα των μαρξιστών λενινιστών, δηλαδή το ΚΚΕ(μ-λ), και αντ' αυτού προέκυψαν δύο μ-λ κόμματα, το ΚΚΕ(μ-λ) και το ΜΛ-ΚΚΕ.

Βέβαια, από το 1975, αφότου ξεκίνησε η προσυνεδριακή διαδικασία, σοβούσε μια σοβαρή κρίση ηγεσίας, κρίση που οδήγησε στη γνωστή διάσπαση κι έτσι δημιουργήθηκε μια αντιπαλότητα. Όποτε συναντιόμουν με τον σ. Τάκη, παρ' όλες τις ξεροκεφαλιές μας, είχαμε τη δύναμη και τον πολιτισμό να σέβεται ο ένας τον άλλον, να μη χάνουμε το χιούμορ μας και από το σπινθηροβόλο βλέμμα του σ. Τάκη δεν χα-

Ο αγώνας ενάντια στη μετεγκατάσταση του καζίνο να γίνει υπόθεση του κινήματος!

Το σαρωτικό για την περιοχή του Αμαρουσίου και των όμορων Δήμων έργο της μετεγκατάστασης του καζίνο στο κτήμα Δηλαβέρη προχωράει χωρίς καθυστερήσεις. Την Παρασκευή 1 Μάρτη, κατά τη συνεδρίαση του Περιφερειακού Συμβουλίου Αττικής, δόθηκε το πράσινο φως στη Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων (ΜΠΕ) του έργου. Οι τοποθετήσεις των Δημάρχων των όμορων Δήμων ενάντια στη μετεγκατάσταση δεν ανέκοψαν τις προθέσεις της πλειοψηφίας για τη σχετική θετική γνωμοδότηση. Δεν πέρασε ούτε η συμβιβαστική, υποτίθεται, πρόταση Σγουρού για αναβολή της ψηφοφορίας μέχρι να ολοκληρωθεί η εκδίκαση της προσφυγής στο ΣτΕ των Δημάρχων των όμορων περιοχών. Η εκδίκαση αυτή έχει προγραμματιστεί για τις 3 Απριλίου και αφορά αιτήσεις ακύρωσης του Π.Δ. 36/30.3.2023 που επιτρέπει τη μετεγκατάσταση του καζίνο από την Πάρνηθα στη συμβολή των λεωφόρων Κηφισίας και Σπ. Λούη.

Στη συνεδρίαση αυτή του ΣτΕ, επομένως, οι επενδυτές των 250 εκατομμυρίων ευρώ θα εμφανιστούν με δεδομένη τη συγκατάθεση του Περιφερειακού Συμβουλίου. Δεν θα μπορούσε, άλλωστε, να γίνει διαφορετικά. Τόσο η περίπτωση μετεγκατάστασης του καζίνο, όσο και πολλές άλλες που «παλεύονται» με μοναδικά όπλα εκείνα που παραχωρεί η αστική δικαιοσύνη, δείχνουν τα μεγάλα αδιέξοδα αυτών των πρακτικών. Η περίπτωση της μετεγκατάστασης του καζίνο, βέβαια, είναι αρκετά κραυγαλέα, αφού για... τα μάτια της έχουν νομοθετήσει τρεις διαφορετικές κυβερνήσεις, προκειμένου να προχωρήσει απολύτως νόμιμα και σύμφωνα με το πολεοδομικό δίκαιο η όλη διαδικασία.

Πρέπει, επίσης, να σημειωθεί ότι ο άμεσα ενδιαφερόμενος Δήμος Αμαρουσίου, στον οποίο ανήκει το κτήμα Δηλαβέρη, λάμπει διά της απουσίας του από τις συντονισμένες προσπάθειες των Δημάρχων. Προβάλλει ως επιχείρημα τα «αντισταθμιστικά οφέλη» που θα φέρει στην περιοχή το κολοσσιαίο αυτό έργο.

Αυτά τα «οφέλη» είναι που βγάζουν στο πρώτο πλάνο και οι ίδιοι οι επενδυτές. Είναι χαρακτηριστικό ότι τα δημοσιεύματα που τοποθετούνται

υπέρ της μετεγκατάστασης και όλης αυτής της τεράστιας «επένδυσης», δεν ξεκινούν με το πραγματικό αντικείμενό της, το καζίνο δηλαδή, αλλά με το ότι «[...] αναμένεται να φέρει πλήρη αναμόρφωση στην περιοχή δημιουργώντας χώρους πράσινου, αλλά και οδικές παρεμβάσεις, ώστε να μην υπάρχει κυκλοφοριακός φόρτος, ενώ η περιοχή θα αποκτήσει πεντάστερο ξενοδοχείο» (από <https://www.insider.gr/>). Επιχειρούν, δηλαδή, να χρυσώσουν το χάπι από την αρχή και να πείσουν τον λαό και τους κατοίκους ότι βασικά δεν θέλουν να κερδοφορήσουν στην πλάτη τους, αλλά ενδιαφέρονται για την επίλυση του κυκλοφοριακού και την προστασία του περιβάλλοντος...

Ο ίδιος ιστότοπος, βέβαια, αναλύει παρακάτω και τα μαλλιαρά: «*Η προβλεπόμενη δόμηση του συνόλου των κύριων και βοηθητικών χώρων ανά χρήση περιλαμβάνει: ξενοδοχείο, κύριοι & βοηθητικοί χώροι: 9.755,34 m², χώροι SPA: 1.556,97 m², καζίνο: 8.355,28 m², αμφιθέατρο: 3.636,86 m² και χώροι στάθμευσης: 31.446,49 m²*». Και βεβαίως, οι «χιλιάδες θέσεις εργασίας» που θα ανοίξουν φιγουράρουν στη λίστα των κοινωνικο-οικονομικών οφελών.

Όποιο επιχείρημα και να προβληθεί, όμως, όσο κι αν επιχειρούν να παρουσιάσουν το μεγαθήριο που θα χτίσουν ως πόλο «ανάπτυξης» της περιοχής, ο λαός της Αττικής μπορεί να αναγνωρίσει αυτό που έρχεται, μπορεί να βρει τις ομοιότητες με τις ανάλογες περιγραφές για το Ελληνικό και τον εκεί υποτιθέμενο «παράδεισο». Μπορεί να αναγνωρίσει στη μελλοντική εικόνα του λεκανοπεδίου ένα απέραντο «λουάνα παρκ» για το μεγάλο κεφάλαιο, στο οποίο οι όροι ζωής, εκπαίδευσης, εργασίας και ψυχαγωγίας του λαού και της νεολαίας θα είναι ένα πάρεργο, υποταγμένο σε όποιου είδους επιχειρηματικούς σχεδιασμούς.

Όπως αποδεικνύει η ίδια η ζωή, ο μόνος δρόμος που μπορεί να ανακόψει αυτόν τον σχεδιασμό είναι ο δρόμος της συγκρότησης του κινήματος των κατοίκων, του λαού και της νεολαίας, ενάντια στην πολιτική της καταστροφής.

νόταν αυτός ο ορίζοντας.

Όταν κι όποτε τα βρίσκουμε, είτε με την Κομμουνιστική Αριστερά, είτε με την ΛΑ-ΑΑΣ, είτε σε οποιαδήποτε συνεργασία, τότε το χαμόγελο και η χαρά του Ξυνού (του γλυκού αυτού ανθρώπου, τι σου είναι ο ευφημισμός) ήταν ένα χαμόγελο που δεν τελειώνει ποτέ. Γιατί ο σ. Τάκης, παρ' όλες τις δυσκολίες της ζωής, δεν έπαψε ποτέ να είναι αισιόδοξος, να είναι αφοσιωμένος στη λαϊκή υπόθεση και να θεωρεί ότι το εργατικό επαναστατικό κομμουνιστι-

κό κίνημα, παρ' όλες τις δοκιμασίες που καλείται να αντιμετωπίσει, θα καταφέρει να νικήσει κι εμείς έχουμε υποχρέωση να το προχωρήσουμε μπροστά όσο μπορούμε. Αυτόν το δρόμο ακολούθησε ο σ. Τάκης από τα νεανικά του χρόνια μέχρι την τελευταία του πνοή, γι' αυτό και η μνήμη του θα ζει μέσα στους αγώνες του λαού. Καλό κατευόδιο, σύντροφε Τάκη.

Στέλιος Αγκούτογλου

FLYOVER

Η Θεσσαλονίκη στην περιφερειακή αναστενάζει... Κι ακόμα δεν έχουμε δει τίποτα!

Τέσσερις μήνες απίστευτης ταλαιπωρίας για τους κατοίκους της Θεσσαλονίκης κι όποιον άλλο επισκέπτη τόλμησε να πλησιάσει την πόλη αυτό το διάστημα. Η μετάβαση από τη μια άκρη της πόλης στην άλλη έχει αυξηθεί χρονικά κατά μία, δυο, τρεις ώρες! Ο λόγος; Το ξεκίνημα των εργασιών για τη διαπλάτυνση της υπάρχουσας περιφερειακής οδού, το γνωστό πλέον ως flyover (τρομάρα τους), αφού ένα μικρό κομμάτι προβλέπεται να γίνει και υπερυψωμένο!

Τις ώρες αιχμής, κανείς δεν μπορεί να προβλέψει πόσο χρόνο χρειάζεται η όποια μετακίνηση, είτε από τον περιφερειακό είτε μέσα από την πόλη! Η μετάβαση των ασθενών στα δυο μεγάλα νοσοκομεία «Παπαγεωργίου» και «Παπανικολάου» είναι κυριολεκτικά ... Γολγοθάς! Μετά από δεκάδες διαμαρτυρίες και καταγγελίες για την καθυστέρηση ωρών των ασθενοφόρων που κινούνται προς τα δυο νοσοκομεία, αποφάσισε το αρμόδιο υπουργείο να βρει τρόπους για εναλλακτικές διαδρομές μέσα από το εγκαταλελειμμένο στρατόπεδο Καρατάσου! Ο κίνδυνος, όμως, να γίνει ένα σοβαρό τροχαίο ατύχημα και να μην μπορεί να φτάσει ασθενοφόρο σε κάποιο σημείο της περιφερειακής εξακολουθεί να υπάρχει και μεγαλώνει.

Το έργο κατασκευάζεται με το γνωστό ΣΔΙΤ και θα κοστίσει 500 εκατ. ευρώ σύμφωνα με τις αρχικές εκτιμήσεις. Το συνολικό κόστος υπολογίζεται στο 1,5 δις. Είπαμε, λεφτά για τους ιδιώτες εργολάβους υπάρχουν! Μόνο για τα ΜΜΜ, τον ΟΑΣΘ και το μετρό δυσκολεύεται η κάθε κυβέρνηση να βρει.

Όπως καταγγέλλουν φορείς και παράγοντες της τοπικής αυτοδιοίκησης, αλλά και το υπουργείο Μεταφορών, το όλο έργο έχει ξεκινήσει χωρίς καμιά μελέτη! Η σύμβαση υπογράφηκε και έπρεπε να ξεκινήσει! Έτσι απλά. Οι μελέτες θα ακολουθήσουν! Επειδή, όμως, η αρχή των εργασιών συνέπιπτε με τις εκλογές του Ιουνίου και μετά ακολούθησαν οι δημοτικές, το έργο πήρε αναβολή και ξεκίνησε τον Νοέμβριο! Το δημόσιο θα πληρώσει επιβαρύνσεις στην εταιρεία για την καθυστέρηση! Άλλωστε, αυτό τους έχει γίνει συνήθεια στην πόλη. 85 εκατ. ευρώ πληρώσαμε για την ακύρωση της υποθαλάσσιας και άλλες μερικές δεκάδες εκατ. κόστισε η καθυστέρηση στο Μετρό λόγω των αρχαίων!

Το κυκλοφοριακό πρόβλημα εντείνεται, καθώς η λειτουργία του μετρό Θεσσαλονίκης απλά αναβάλλεται, άγνωστο για πότε, ενώ οι επεκτάσεις του μετρό (προς αεροδρόμιο, δυτικά, κ.λπ.) περιμένουν την κυβερνητική έγκριση από το 2019! Ο ΟΑΣΘ έχει ξεμείνει από λεωφορεία και οδηγούς, προκειμένου να δοθούν στους ιδιώτες οι γραμμές! Κανένας κυβερνητικός υπουργός δεν εξηγεί γιατί δεν έχει γίνει η εξωτερική περιφερειακή, που θα ανακούφιζε την κίνηση προς Χαλκιδική.

Έτσι, οι εργαζόμενοι καλούνται να επιλέξουν πατίνι ή ποδήλατο για να πάνε στη δουλειά τους ή να μετακομίσουν, αν είναι άτυχοι και μένουν στην άλλη πλευρά της πόλης! Η χρονική επιβάρυνση στη μετακίνηση των εργαζόμενων είναι σημαντική, αφού προσθέτει 2 με 3 ώρες επιπλέον!

Στις αρχές Φλεβάρη, η περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας ανακοίνωσε τις μετρήσεις της ατμοσφαιρικής ρύπανσης στο κέντρο της πόλης μετά την έναρξη των εργασιών. Τα μικροσωματίδια και οι ατμοσφαιρικοί ρύποι, όπως το μονοξείδιο του αζώτου, έχουν χτυπήσει κόκκινο, καθώς έχουν ξεπεράσει κατά πολύ τα όρια ασφαλείας! Αυτά έρχονται να προστεθούν σε προηγούμενες μελέτες που επισημαίνουν πως λόγω της θέσης της η περιφερειακή, με τη νέα αυξημένη κίνηση, όταν ολοκληρωθεί, θα τροφοδοτεί με ρύπους (καυσαέρια) τον αστικό ιστό όλου του πολεοδομικού συγκροτήματος! Έτσι θα αχρηστευθεί η όποια θετική επίδραση του περιστασιακού δάσους του Σέιχ Σου!

Βέβαια, αυτά είναι ψιλά γράμματα για την κυβέρνηση της ΝΔ! Ο ίδιος ο Μητσοτάκης σε υπουργική σύσκεψη «έκοψε τον βήχα» σε γαλάζια στελέχη που άρχισαν να ψελλίζουν λύσεις αναβολής, πιεζόμενοι από τις διαμαρτυρίες του κόσμου.

Στα τέλη Φλεβάρη, ο «πολύ πετυχημένος» Ταχιάος, υπουργός Μεταφορών και πρώην πρόεδρος του Μετρό, ήρθε στη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου και αποκάλυψε «παλαιοχριστιανούς» που ζουν στα λαγούμια της Κορινθίας» όποιοι αντιδρούν στον σχεδιασμό του flyover!

Η κυβερνητική επιχείρηση θράσους και πυγμής έχει ξεκινήσει! Μόνο οι λαϊκές μαζικές κινητοποιήσεις μπορούν να μπουν φραγμός!

Τέμπη

Έγκλημα και τιμωρία μέσω υπογραφών... ή ο λύκος να φυλάει τα πρόβατα;

Ενας χρόνος μετά το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη εξελίσσεται, μπροστά στα μάτια όλου του ελληνικού λαού, η μεγαλύτερη επιχείρηση συγκάλυψης από τη μεταπολίτευση και τις δίκες των κουντικών. Δεν θα αναφερθούμε εδώ καθόλου σε αυτά που συνέβησαν στις αίθουσες της Βουλής και της υποτιθέμενης εξεταστικής επιτροπής. Θα προσπαθήσουμε να «αποκαλύψουμε» ή να φωτίσουμε μια άλλη επιχείρηση αποπροσανατολισμού ή αθώωσης διαμέσου της πλαγίας οδού, του συστήματος της εξάρτησης, της καταπίεσης και εντέλει των κρατικών δολοφονιών.

Το τελευταίο διάστημα έχει γίνει ευρέως γνωστή η προσπάθεια συλλογής υπογραφών για την αλλαγή του νόμου περί ευθύνης υπουργών έτσι ώστε να τιμωρηθεί η πολιτική ηγεσία που είναι υπεύθυνη για το έγκλημα των Τεμπών. Καταρχάς οφείλουμε να ξεκαθαρίσουμε ότι είναι προφανές πως η συγκεκριμένη κριτική στη συγκεκριμένη **πολιτική πράξη** δεν μειώνει ούτε τη συμπάρσταση ούτε την αλληλεγγύη μας στις δεκάδες οικογένειες των αδικοχαμένων παιδιών, αλλά και των τραυματιών του εγκλήματος στα Τέμπη. Πιστεύουμε όμως πως οποιαδήποτε πράξη με πολιτικά χαρακτηριστικά οφείλει να κρίνεται όχι με συναισθηματικά κριτήρια, αλλά με την πολιτική της στόχευση και την επίδρασή της στην πολιτική και ιδεολογική συγκρότηση του λαού και τη χρησιμοποίησή της από το πολιτικό προσωπικό της χώρας.

Η συλλογή των υπογραφών διαδικτυακά ξεκίνησε με πρωτοβουλία της προέδρου του συλλόγου των συγγενών των θυμάτων του εγκλήματος στα Τέμπη - και δεν υποτιμούμε τις αγνές προθέσεις αυτής της πολιτικής πράξης. Τη στιγμή που οι έχοντες την πρωτοβουλία ξεκαθάρισαν με δηλώσεις τους ότι μέσω του συγκεκριμένου κειμένου θέλουν να ασκήσουν πολιτική πίεση για την αλλαγή του νόμου περί ευθύνης υπουργών αβίαστα προκύπτουν μια σειρά ερωτήματα. Πολιτική πίεση σε ποιον; Πολιτική πίεση στους διαχειριστές του συστήματος; Με ποιον τρόπο; **Δεν θα ήταν μεγαλύτερη πίεση προς την κυβέρνηση και το σύστημα αν 1.300.000 που έχουν υπογράψει είχαν φυσική παρουσία στην απεργία στις 28 Φλεβάρη;** Είναι δυνατόν οι ηθικοί και πιθανόν οι φυσικοί αυτουργοί ενός τέτοιου μαζικού εγκλήματος να αποδεχτούν έστω και έμμεσα τις ευθύνες τους; Γιατί άραγε η συγκεκριμένη πρωτοβουλία σε σύντομο χρονικό διάστημα αγκαλιάστηκε από μια σειρά συστημικούς παράγοντες και μέσα μαζικής ενημέρωσης; Από τα «πρωινάδικα» στην τηλεόραση, τη ΓΣΕΕ ως τον ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος την έβαλε κάτω από τη σκέπη του, καταθέτοντας επερώτηση στη Βουλή.

Υπάρχει περίπτωση οι πολιτικοί διαχειριστές που φέρουν ακέραιη την ευθύνη για τη διάλυση του ΟΣΕ και το ξεπούλημά του στο ιδιωτικό κεφάλαιο να αποδεχτούν τις ευθύνες τους, πέρα από τα «κροκοδείλια δάκρυα»; Εν κατακλείδι, το σύστημα που εν γνώσει του δολοφονεί το λαό και τα παιδιά του μπορεί να αυτοκαθαρθεί;

Θεωρούμε, λοιπόν, πως αυτή η πρωτοβουλία, που απευθύνεται στο λαό και τους εργαζόμενους, ανεξάρτητα των κα-

λών προθέσεων, λειτουργεί τουλάχιστον αποπροσανατολιστικά και ενισχύει μια σειρά αυταπάτες που εκφράστηκαν αμέσως μετά το έγκλημα. Είναι ξεκάθαρο, ανεξάρτητα του πλήθους των υπογραφών που θα συγκεντρωθούν, πως οι πολιτικοί διαχειριστές του συστήματος δεν πρόκειται να ανησυχήσουν από μια τέτοια κίνηση, τη στιγμή που απευθύνεται στους ίδιους και απαιτεί να ελεγχθούν (από ποιον άραγε;) και αυτο-κατηγορηθούν ως υπεύθυνοι.

Άλλωστε, δεν είναι η πρώτη φορά που κάποιοι ζητούν από το λαό να απαιτήσει την κάθαρση του συστήματος. Το είδαμε στην πρόσφατη ιστορία με την «κάθαρση» του '89, που οδήγησε στη συγκυβέρνηση και στην αποκάλυψη επίθεσης στα λαϊκά δικαιώματα.

Συμπερασματικά, η συλλογή υπογραφών για ένα τέτοιο μαζικό έγκλημα συμβάλλει στην ενίσχυση των αυταπατών για το ρόλο της δικαιοσύνης και πως αυτή μπορεί να λειτουργήσει προς όφελος του λαού και σε βάρος του συστήματος που υπηρετεί. Και είναι εντυπωσιακό να προβάλλεται αυτή η κατεύθυνση τη στιγμή που ο λαός, με τις κινητοποιήσεις του τον τελευταίο χρόνο, έδειξε πως απονομιμοποιεί το σύστημα και τους μηχανισμούς του. **Αν αυτή είναι η μία πλευρά, που αφορά το σύστημα και τις αυταπάτες για κάθαρσή του, ισχυρή είναι και η δεύτερη πλευρά του, εκείνη που ενισχύει τη λογική της ανάθεσης για τη λύση των προβλημάτων σε κάποιους άλλους πέρα από το λαό και τα όργανά του και τους τρόπους πάλης που θα επιλέξει. Ειδικά τη δεδομένη χρονική στιγμή που η νεολαία βγαίνει μαζικά και με υπομονή στους δρόμους, διεκδικεί με τον τρόπο που μπορεί το δικαίωμά της στη δωρεάν δημόσια εκπαίδευση. Ζητείται από το λαό που κατά εκατομμύρια διαδήλωσε πέρυσι ενάντια στο έγκλημα να κάτσει στη γωνία. Να αφήσει την αστική δικαιοσύνη και το ευρωκοινοβούλιο των φασιστικών αποφάσεων, οι οποίοι αφήνουν -και ενισχύουν- τη γενοκτονία που συντελείται εδώ και μήνες στην Παλαιστίνη, να φέρει τη δι-**

κάωση για τους νεκρούς και τους τραυματίες αυτού του εγκλήματος. **Αλήθεια, μπορούν οι νεκροί του εγκλήματος να δικαιωθούν από τους ίδιους τους θύτες;**

Οι αδικοχαμένοι νεκροί της κοιλιάς των Τεμπών που προστίθενται στους εκατοντάδες νεκρούς των εργοδοτικών εγκλημάτων, στις δεκάδες δολοφονημένες γυναίκες και στους χιλιάδες νεκρούς της πανδημίας δεν θα

βρουν δικαίωση σε τούτο το άδικο σύστημα. Η δικαίωσή τους θα έρθει όταν ο λαός συνειδητοποιήσει και κάνει πράξη το σύνθημα «**αγώνας να γίνει η λαϊκή οργή**». **Αγώνας για δουλειά και ζωή με δικαιώματα σήμερα! Αγώνας για δικαιοσύνη για τον κόσμο της δουλειάς, χωρίς την καθημερινή ανασφάλεια και τον κίνδυνο του πολέμου πάνω από τα κεφάλια του.**

NZ

Γιατί τόσες καταδίκες από το Ευρωκοινοβούλιο;

Μέσα σε λιγότερο από ένα μήνα το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο (ΕΚ) εξέδωσε δυο ψηφίσματα που καταδικάζουν την Ελλάδα για το «κράτος δικαίου» και την ελευθερία του Τύπου. Η πρώτη φορά ήταν στις 7/2 με 330 ευρωβουλευτές να εγκρίνουν το ψήφισμα, ενώ το καταψήφισαν 254 και απείχαν 26. Είχε κατατεθεί από κοινού από 4 ομάδες του ΕΚ (Σοσιαλδημοκράτες, Φιλελεύθεροι (Μακρόν), Αριστερά, Πράσινοι) και το ψήφισαν μάλιστα 7 ευρωβουλευτές του ΕΛΚ (Συντηρητικοί, όπου ανήκει και η Νέα Δημοκρατία). Ανήμερα της επετείου της τραγωδίας των Τεμπών (28/2) το ΕΚ με 374 ψήφους υπέρ, 113 κατά και 45 αποχές ενέκρινε την έκθεση της επιτροπής πολιτικών ελευθεριών (LIBE) με αναφορές στην κατάπτωση του «κράτους δικαίου» στη χώρα μας και σε συστημικές παραβιάσεις θεμελιωδών δικαιωμάτων.

Στο ψήφισμα σημειώνεται ότι: «η Ευρωπαϊκή Επιτροπή θα πρέπει να αξιοποιήσει όλα τα διαθέσιμα εργα-

λεία για την αντιμετώπιση των παραβιάσεων των αξιών της ΕΕ στην Ελλάδα, συμπεριλαμβανομένης αφενός της αξιολόγησης της χρήσης των κονδυλίων της ΕΕ στο πλαίσιο του κανονισμού περί κοινών διατάξεων σύμφωνα με τον Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, αφετέρου σε σχέση με τη μη εφαρμογή των αποφάσεων των ευρωπαϊκών δικαστηρίων σύμφωνα με τον κανονισμό για την αιρεσιμότητα του κράτους δικαίου».

Απειλείται η κυβέρνηση Μητσοτάκη με παρακράτηση κονδυλίων, όπως συνέβη με τον Όρμπαν της Ουγγαρίας; Είμαστε μπροστά σε μια «ανθελληνική συνωμοσία» ή έπιασε ο πόνος τους Ευρωπαίους για τις δημοκρατικές και πολιτικές ελευθερίες στον τόπο μας; Τέτοια ψηφίσματα και αντίστοιχες εκθέσεις του ΕΚ αποτελούν εργαλεία-μοχλούς πίεσεων προς χώρες και κυβερνήσεις. Στέλλουν μηνύματα συμμόρφωσης με τις απαιτήσεις της ΕΕ. Με τον Όρμπαν τα έβαλαν όχι για το αυταρχικό του καθεστώσ αλλά λόγω των σχέσεων που

Οι ένοχοι κουκουλώνουν το έγκλημα στα Τέμπη Να μην τους το επιτρέψουμε!

Η επιχείρηση συγκάλυψης του εγκλήματος των Τεμπών προχωρά ασυγκράτητη κι ας βγαίνουν στη φόρα συνεχώς νέες και πιο αισχρές πλευρές της.

Στην εξεταστική επιτροπή της Βουλής δεν τηρήθηκαν ούτε τα προσχήματα. Η κυβερνητική πλειοψηφία, από την πρώτη μέρα, έδειξε ότι πρόθεσή της ήταν να κατευθύνει την απόφαση προς το ανθρόπινο λάθος ή όποια άλλη βολική αιτιολόγηση θα έβγαζε λάδι και την ίδια και τους περιφερειάρχες της.

Αυτό έγινε φανερό ήδη από τις αποφάσεις για μονοκομματικό προεδρείο από τη ΝΔ και για τη λίστα των μαρτύρων, οι οποίοι έμειναν τελικά 35, από τους πάνω από 100 που είχε πρωτύτερα συμφωνηθεί από τα κόμματα. Μεταξύ αυτών που κόπηκαν ήταν οι εργαζόμενοι της Hellenic Train, που είχαν επανειλημμένα κάνει καταγγελίες για τις ελλείψεις του σιδηροδρομικού δικτύου και είχαν επισημάνει τον κίνδυνο ατυχήματος, καθώς και οι πυροσβέστες που επιχείρησαν στο σημείο και θα μπορούσαν να καταθέσουν σχετικά με το υλικό που προκάλεσε τη φωτιά. Επίσης, κόπηκαν οι πραγματογνώμονες της εισαγγελίας κι έτσι οι μόνοι πραγματογνώμονες που κατέθεσαν ήταν αυτοί της επιτροπής Γεραπετρίτη.

Στη συνέχεια, «ένδοξες στιγμές» της επιτροπής ήταν τα ψέματα του Χατζηδάκη ότι υπήρχε σύστημα τηλεδιόγκησης στη Λάρισα, η ανοιχτή προβολή του νεκρού μηχανοδηγού, με την παραβίαση του ιατρικού του απορρήτου, ώστε να αποδειχθεί ότι δεν έπρεπε να βρίσκεται σε εκείνη τη θέση για λόγους υγείας, η μαραθώνια κατάθεση του Ιταλού Καποτόρτο, διευθύνοντα Συμβούλου της Hel-

lenicTrain, ο οποίος υποστήριξε ότι όλα δούλεψαν καλά και παραπέμφθηκε ομόφωνα για ψευδορκία!

Στο θέμα του φορτίου της εμπορικής αμαξοστοιχίας δεν δόθηκε συνέχεια, όπως και στην περίφημη ανολοκλήρωτη σύμβαση 717, για την οποία ο Καραμανλής στην κατάθεσή του είπε πως δεν θα έσωνε τίποτα, εφόσον εκείνο το βράδυ παραβιάστηκε ο Κανονισμός Λειτουργίας! Ο δε Αγοραστής, αρνήθηκε να καταθέσει, ασκώντας το δικαίωμά του να σωπάσει, εφόσον ήταν πλέον κατηγορούμενος για την υπόθεση.

Στο τέλος, στην επιτροπή κατατέθηκε η δικογραφία της υπόθεσης, όμως λίγες μέρες μετά, οι Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ που συμμετείχαν σε αυτήν επισήμαναν ότι δόθηκαν μόνο τμήματα της δικογραφίας και ζήτησαν να κατατεθεί ολόκληρη.

Συνοπτικές διαδικασίες, κουκούλωμα των ευθυνών των πολιτικών προσώπων, προσπάθεια να βρεθούν αποδιοπομπαίοι τράγοι για να ηρεμήσουν οι συγγενείς των θυμάτων και όλη η οργανωμένη κοινότητα. Αυτοί ήταν οι στόχοι της κυβέρνησης στην επιτροπή. Ακόμα και οι ευθύνες του ΣΥΡΙΖΑ μπήκαν στην άκρη (π.χ. για το πόσο προχώρησαν τα έργα της 717, η οποία είχε υπογραφεί από το 2014), όχι μόνο γιατί όταν έγινε το ατύχημα η ΝΔ ήδη κυβερνούσε τέσσερα χρόνια, αλλά γιατί αν μπει και ο ΣΥΡΙΖΑ στο κάδρο, τότε οι ευθύνες αρχίζουν και γίνονται διαχρονικές και δεν αφορούν τις κυβερνήσεις, αλλά το σύστημα που υπηρετούν. Προφανώς δεν περιμέναμε από μια επιτροπή της Βουλής να αφήσει καν να υπονοηθεί κάτι τέτοιο.

Ωστόσο, τα νερά τάρταξε το ψήφισμα του ευρωκοινοβουλίου για την καθυστέ-

ρηση απονομής δικαιοσύνης στην Ελλάδα, το οποίο ρητά αναφέρεται και στην υπόθεση των Τεμπών. Οι αιτίες που οδήγησαν σε αυτό θα πρέπει να αναζητηθούν στις γενικότερες πιέσεις των Ευρωπαίων προς την ελληνική κυβέρνηση, η οποία έχει σφικταγκαλιάσει τις ΗΠΑ, παρά στο ...αίσθημα δικαιοσύνης των Ευρωπαίων, οι οποίοι άλλωστε ξέρουν πολύ καλά τους Ιταλούς που αγόρασαν και λειτουργούν τους ελληνικούς σιδηροδρόμους...

Στο ψήφισμα αυτό, αλλά και στην πίεση που ασκούν στην κυβέρνηση οι οικογένειες των θυμάτων, αλλά και όλος ο λαός που έχουν πίσω τους, θα πρέπει να αναζητήσουμε και τις αιτίες της «αφύπνισης» του Αρείου Πάγου, ο οποίος στα τέλη Φλεβάρη ζήτησε από τους εισαγγελέες να γίνουν όλες οι απαραίτητες ενέργειες για τη διαλεύκανση της υπόθεσης. Για να μην υπάρχουν αμφιβολίες για τις προθέσεις του ανωτάτου δικαστηρίου, να θυμίσουμε

ότι η εισαγγελέας του Αρείου Πάγου, Γεωργία Αδειλίνη είχε δώσει ...μνημειώδεις απαντήσεις στους διαμαρτυρούμενους συγγενείς, μόνο βδομάδες νωρίτερα: «Πώς κάνετε έτσι; Είναι ένα μικρό ηθικό θέμα», «Αυτά συμβαίνουν», «Επισκεφθείτε μια εκκλησία για να σας βοηθήσει!»

Το κουκούλωμα εκφράστηκε και ... υλικά, με το μπάζωμα της περιοχής του ατυχήματος, μόλις μια μέρα μετά το ατύχημα, στις 1 Μάρτη του 2023. Το κατά τ' άλλα δυσκίνητο δημόσιο κινήθηκε ταχύτατα, βρήκε αναδόχους, υπέγραψε συμβάσεις, χάλασε περίπου 650.000 ευρώ και ολοκλήρωσε το έργο σε λιγότερο από μια βδομάδα! Η Εφημερίδα των Συντακτών αποκάλυψε ότι μια από τις εταιρίες που συμμετείχαν συστήθηκε έναν μήνα μετά, στις αρχές Απριλίου!

Ασαφές παραμένει ακόμα, ωστόσο, το ποιος έδωσε την εντολή για το μπάζωμα, η Περιφέρεια Θεσσαλίας, η πυροσβεστική, η αστυνομία, η κυβέρνηση; Όλοι το αρνούνται! Όμως το μπάζωμα έγινε. Και η επίσημη δικαιολογία (που δεν πείθει ούτε μαθητή λυκείου...) ήταν ότι έπρεπε να καθαριστεί και να καλυφθεί ο λασπωμένος χώρος, ώστε να μπορέσουν να πατήσουν σε σταθερό σημείο οι γερανοί και να ανασυρθούν οι νεκροί, ενώ έπρεπε επίσης να προστατευτεί ο υπόγειος αγωγός φυσικού αερίου! Αυτό που έπρεπε να καλυφθεί ήταν τα πολύτιμα στοιχεία που ίσως κρύβονταν στον τόπο του εγκλήματος και αυτό που έπρεπε να προστατευτεί ήταν οι κάθε λογής υπεύθυνοι, ειδικά αυτοί στα ...ψηλά πατώματα! Ακόμα κι αν αυτό σήμαινε να καλυφθεί και βιολογικό υλικό των θυμάτων...

Η επιχείρηση συγκάλυψης είναι συνολική, συντονισμένη και απάνθρωπη. Αυτοί που την σχεδίασαν και την υλοποιούν είναι αποφασισμένοι να τη συνεχίσουν μέχρι το τέλος. Ένα τέλος στο οποίο στοχεύουν να βρεθούν κάποιοι ένοχοι και πολλοί αθώοι. Πάνω απ' όλα, να αθωωθεί το σύστημα που σκοτώνει, στη Μάνδρα, στο Μάτι, στα Τέμπη, αλλά και στη Γάζα και στους καταυλισμούς των εξαθλιωμένων σε όλη τη γη.

Αυτό το σύστημα στόχευσε, ακόμα και χωρίς να το συνειδητοποιούν συνολικά, οι χιλιάδες που διαδήλωναν πέρυσι, οι χιλιάδες που διαδήλωσαν φέτος στις 28 Φλεβάρη και πολλοί από αυτούς που υπέγραψαν το ψήφισμα της Καρυστιανού. Αυτή η οργή, που εκφράζεται τόσο μαζικά, πρέπει να γίνει πιο συνολική, να στραφεί στον κύριο ένοχο, το σύστημα της εκμετάλλευσης και να μην γίνει αντικείμενο μικροκομματικής εκμετάλλευσης κάποιων που, στην πραγματικότητα, είναι συνένοχοι.

έχει με τους Ρώσους. Με τον Μητσοτάκη, λόγω της ΗΠΑκόης του.

Είναι σαφές ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει ταχθεί με τη... σωστή πλευρά του Ατλαντικού. Πλήρης ευθυγράμμιση με τα πολεμικά, δολοφονικά σχέδια των Αμερικάνων στην περιοχή (Ουκρανία και Παλαιστίνη), μετατροπή της χώρας σε ατέλειωτη βάση των ΑμερικανοΝΑΤΟϊκών και προμήθειες αεροπλάνων και πολεμικού υλικού με συμφωνίες δισεκατομμυρίων. Αυτή η κατάσταση πραγμάτων, που προεκτείνεται και στο πολιτικό και οικονομικό πεδίο, έχει προκαλέσει την ενόχληση του αφεντικού από την εδω μεριά του Ατλαντικού. Η δυσαρέσκεια των Ευρωπαίων γιατί η βάρκα της εξάρτησης της χώρας «μπατάρει» υπερβολικά προς τις ΗΠΑ είναι η κύρια και βασική αιτία των ψηφισμάτων καταδίκης του ΕΚ. Γιατί δίνονται δισεκατομμύρια € στην Ουάσιγκτον για τα εξοπλιστικά ενώ ακυρώνονται, αναβάλλονται ή καθυστερούν αντίστοιχες προμήθειες στρατιωτικού υλικού με Παρίσι και Βερολίνο. Δεν μπορεί να είναι τυχαίο ότι στην έκδοση των ψηφισμάτων τον πρωταγωνιστικό ρόλο έχει η ολλανδή ευρωβουλευτής Σόφι Ιν'τ Βελντ που ανήκει στην ομάδα του Μακρόν. Επίσης το δεύτερο ψήφισμα

αναδεικνύει ακριβώς το βάθος της ενόχλησης των ευρωπαϊκών κέντρων, που δεν καταλάγιασε μετά την ψήφιση του νόμου για το γάμο των ομόφυλων ζευγαριών.

Αυτή είναι η κύρια πηγή που τροφοδοτεί τη μαζική παραγωγή των ψηφισμάτων καταδίκης. Βέβαια, μπορεί να διακρίνει κανείς και άλλες, δευτερεύουσες πλευρές μέσα από τους συσχετισμούς που καταγράφονται στις ψηφοφορίες. Μπροστά στις ευρωεκλογές του Ιουνίου η ΝΔ και ο Μητσοτάκης αποτελούν μαζί με τον Τουσκ της Πολωνίας τα μόνα κόμματα που ανήκουν στην ομάδα του ΕΛΚ και έχουν αυτοδύναμες κυβερνήσεις. Σίγουρα υπάρχουν και τα κομματικά οφέλη άλλων ομάδων που επιχειρούν να «κοντύνουν» το ΕΛΚ, αλλά δεν είναι το κύριο. Όπως πιθανά να υπάρχουν και πλευρές που ήθελαν «να χτυπήσουν τον καλύτερο πολιτικό στην Ευρώπη», όπως δήλωσε ο Βορίδης, για να αποτραπεί μια μετακίνηση του Μητσοτάκη σε θέση στην Κομισιόν.

Επίσης τέτοιες ψηφισματα και αντίστοιχες εκθέσεις του ΕΚ ή της ΕΕ εντάσσονται στην προσπάθειά τους να εξωραϊστεί αυτή η ιμπεριαλιστική συμμαχία -σφαγείο των λαών και των δικαιωμάτων τους- παρουσιάζοντάς τη σαν θε-

ματοφύλακα των δημοκρατικών ελευθεριών. Καταδικάζοντας πλευρές της κυβερνητικής πολιτικής της ΝΔ επιχειρείται να ξεπλυθούν οι δικές της ευθύνες που με ντιρεκτίβες και μνημόνια επέβαλαν την εργασιακή και κοινωνική ζούγκλα. Δεν μπορεί να κρυφτούν πίσω από τις αποφάσεις καταδίκης της χώρας για τη διαπόμπευση των οροθετικών γυναικών το 2012 ή για τον τραυματισμό πρόσφυγα στην Ψέριμο ή το ναυάγιο στο Φαρμακονήσι οι ιδιωτικοποιήσεις, το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου, το κυνηγητό και η ποινικοποίηση κάθε φωνής που υπερασπίζονται τους Παλαιστίνιους, η προκλητική στήριξη του δικαίωματος στην αυτοάμυνα του Ισραήλ ή πρόσφατα η πολεμική αποστολή στην Ερυθρά θάλασσα. Για να θυμηθούμε μόνο αυτά...

Οι Ευρωπαίοι έστειλαν το μήνυμα στον Μητσοτάκη. Δεν ξέρουμε αν θα υπάρξει συνέχεια στα καταδικαστικά ψηφισματα του ΕΚ, αλλά είναι ολοφάνερα τα αδιέξοδα του συστήματος από τη διπλή εξάρτηση ΗΠΑ-ΕΕ. Το σίγουρο είναι ότι τις όποιες κινήσεις-παραχωρήσεις γίνουν προς τους ευρωπαίους προστάτες για να αντισταθμιστεί η πρόσδεση στο αμερικάνικο άρμα και να σταματήσουν οι καταδίκες θα τις πληρώσει ο λαός.

Πέμπτη 21/3, 18:30, Πλατεία Δημοτικού Θεάτρου, Πειραιάς

Διαδήλωση ενάντια στις διώξεις και την τρομοκρατία!

Μετά από δυο πετυχημένες συσκέψεις που πραγματοποιήθηκαν (στις 22/2 και στις 27/2), όπου συμμετείχαν Συνδικαλιστικές Οργανώσεις & Κινήσεις, συλλογικότητες αλλά και κινήσεις γειτονιάς του Πειραιά και της Αθήνας πάρθηκε η πρωτοβουλία να καλεστεί συγκέντρωση και διαδήλωση ενάντια στη βιομηχανία συνδικαλιστικών και πολιτικών διώξεων εκπαιδευτικών που αγωνίζονται.

Εκπαιδευτικοί διώκονται το τελευταίο διάστημα (πειθαρχικά και ποινικά) για διάφορους λόγους.

Ενδεικτικά:

- για συμμετοχή σε κινητοποιήσεις των σωματείων τους
- γιατί έκαναν κριτική στις πολιτικές του υπουργείου
- για δημόσια έκφραση πολιτικών απόψεων
- για συμμετοχή σε άλλες κινητοποιήσεις

Η πρωτοβουλία αυτή είναι πολύ σημαντική, καθώς παίρνεται σε μια περίοδο επιβολής κλίματος τρομοκρατίας και καταστολής, απέναντι σε όποια φωνή θέλει να αντισταθεί στην επίθεση. Όπου επιχειρείται τα σωματεία και η δράση τους να μετατραπούν σε γλάστρες αποδοχής της κυβερνητικής πολιτικής. Είναι ενδεικτικοί, άλλωστε, όλοι οι απεργοκτόνοι νόμοι που έχουν ψηφιστεί όλα αυτά τα χρόνια (Αχτσιόγλου, Χατζηδάκη, Γεωργιάδη) και στοχεύουν ακριβώς σε αυτό.

Όλοι οι παρευρισκόμενοι στις συσκέψεις συμφώνησαν να ανοίξουν το ζήτημα στον λαό, να το συνδέσουν με άλλες πρωτοβουλίες που παίρνονται ενάντια σε διώξεις συνδικαλιστών και αγωνιστών (διοικητικοί ΕΚΠΑ, ΠΕΝΕΝ κ.τ.λ). Για να απαντηθεί με όρους μαζικούς κινήματος και κινητοποιήσεων με στόχο να παρθούν πίσω όλες οι διώξεις.

Στην κατεύθυνση αυτή αποφασίστηκε η διαδήλωση την Πέμπτη 21/3 στις 18:30 στην Πλατεία Δημοτικού Θεάτρου στον Πειραιά. Στο πλαίσιο αυτό προγραμματίζονται επίσης συνέντευξη τύπου, συνεντεύξεις σε εφημερίδες και διαδικτυακά μέσα και πραγματοποίηση πλατιάς εκδήλωσης το επόμενο διάστημα.

Το δελτίο τύπου από τις συσκέψεις κλείνει με κάλεσμα «σε κάθε συλλογικότητα-πρωτοβουλία-κίνηση και αγωνιστή/στρια να συντονιστούμε και να δράσουμε από κοινού για να καταγγελθεί πλατιά η βιομηχανία συνδικαλιστικών και πολιτικών διώξεων και να απαιτηθεί να παρθούν όλες πίσω».

Πρόκειται για μια πολύ σημαντική κίνηση, που κινείται στην κατεύθυνση ανάδειξης του ζητήματος των διώξεων με άνοιγμα και καταγγελία τους στον λαό. Έρχεται να απαντήσει την αδράνεια που έχει επιβληθεί στα σωματεία από τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ και του ΣΥΡΙΖΑ, που μπλοκάρουν εδώ και καιρό οποιαδήποτε τέτοιου τύπου πρωτοβουλία.

Μέχρι στιγμής, συμμετοχή και συμφωνία στις συσκέψεις που πραγματοποιήθηκαν έχουν δηλώσει οι: «Ενότητα Αντίστασης Ανατροπής, δημοτικό σχήμα "Ανυπότακτος Κορυδαλλός", πολιτική οργάνωση Κόκκινο Νήμα, Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου-Χάρτου-Ψηφιακών Μέσων Αττικής, Λαϊκή Αντίσταση Πειραιά, Αγωνιστική Παρέμβαση Γ' Δυτικής Αθήνας, Ταξική Πορεία, Αγωνιστικές Κινήσεις ΑΕΙ-ΤΕΙ, Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών, Εκπαιδευτικός Όμιλος Αντιτετράδια της Εκπαίδευσης, Αγωνιστική Παρέμβαση Νέας Σμύρνης-Καλλιθέας-Μοσχάτου, ΟΡΜΑ (Οργάνωση Μαχητικού Αντιφασισμού) και η Εργατική Συμμαχία στα Δυτικά». Φυσικά, υπάρχουν και άλλες συλλογικότητες, αλλά και μεμονωμένοι αγωνιστές, που έχουν δηλώσει τη στήριξή τους στην προσπάθεια αυτή.

Κάτω τα χέρια από τη μαθητική νεολαία και τους αγώνες της

Ένα ακόμη νομοσχέδιο τρομοκρατίας και καταστολής των αγώνων της νεολαίας και πιο συγκεκριμένα της μαθητικής «διέρρευσε» ότι θα προωθήσει στο άμεσο μέλλον το υπουργείο Παιδείας. Το σχέδιο αυτό προβλέπει την αυστηροποίηση του ποινολογίου των μαθητών σε περιπτώσεις παραβατικής συμπεριφοράς, την επαναφορά της διάκρισης των απουσιών σε δικαιολογημένες και αδικαιολογητές, καθώς και την ειδική θεσμοθέτηση ποινικών και οικονομικών ευθυνών των γονιών των μαθητών που συμμετέχουν σε καταλήψεις.

Σχετικά με το πρώτο ζήτημα, επαναφέρεται η δυνατότητα αποβολής μαθητή μέχρι πέντε μέρες από τον Σύλλογο Διδασκόντων (από δύο μέρες που ισχύει σήμερα), και αποβολής τριών ημερών από τον Διευθυντή (από μία ημέρα που ισχύει τώρα). Επίσης, μαθητής που τιμωρείται με αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος δεν θα μπορεί να επανέρχεται στο σχολείο από το οποίο επιβλήθηκε η ποινή, ενώ σήμερα η αντίστοιχη ποινή έχει διάρκεια ενός έτους. Παράλληλα, καθιερώνονται οι αδικαιολογητές απουσίες μέχρι 40 και οι δικαιολογημένες μέχρι 74. Προβλέπεται, ακόμη, η παραπέρα αυστηροποίηση του εσωτερικού κανονισμού λειτουργίας των σχολείων.

Με πρόσχημα τον σχολικό εκφοβισμό, το Υπουργείο επιτίθεται στους μαθητές, ενοχοποιώντας τους και τρομοκρατώντας τους με την επιβολή βαριών ποινών. Ενοχοποιούν τους μαθητές, για να αποκρύψουν ότι τα φαινόμενα της

όποιος μαθητικής παραβατικότητας είναι άμεσο αποτέλεσμα της βάρβαρης κυβερνητικής-συστημικής πολιτικής, που σπρώχνει τις λαϊκές μάζες στη φτώχεια, στην εξαθλίωση, στην ανεργία, στην αφόρητη και καθημερινή εκμετάλλευση, την ανασφάλεια, ενώ ταυτόχρονα δηλητηριάζει τη μαθητική συνείδηση με την τραπ και τα αντιδραστικά πρότυπα της μαγκιάς, της άσκησης βίας στους αδύναμους αλλά και με την υπεράσπιση των άδικων πολέμων των ιμπεριαλιστών που μακελεύουν τους λαούς.

Κυρίως, όμως, η κυβέρνηση επιδιώκει να πατάξει τους μαθητικούς αγώνες. Γι' αυτό και προβλέπονται ειδικές διατάξεις για την ποινική και οικονομική ευθύνη των γονιών των μαθητών που κάνουν κατάληψη και προκαλούν ζημιές. Αυτός είναι ο κύριος στόχος: Οι γονείς να εκφοβιστούν, για να εμποδίσουν τα παιδιά τους να κάνουν αγώνες, πορείες και καταλήψεις.

Όσο και να προσπαθεί η κυβέρνηση, δεν θα πετύχει τον στόχο της. Οι μαθητές θα ξαναβγούν στον δρόμο του αγώνα μαζικά και δυναμικά, για να υπερασπίσουν το δικαίωμά τους στις σπουδές, που τα ταξικά κυβερνητικά μέτρα προσπαθούν να συντρίψουν (Τράπεζα Θεμάτων, ΕΒΕ, Εθνικό απολυτήριο...).

Παρά την τρομοκρατία, οι μαθητές δεν θα σκύψουν το κεφάλι. Μαζί με τους γονείς, τους εκπαιδευτικούς και τους φοιτητές θα αγωνίζονται για τα δικαιώματά τους. Οι αγώνες τους δεν είναι νόμιμοι ή παράνομοι. Είναι δίκαιοι και αναγκαίοι.

Αποτελέσματα εκλογών Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών

Μέσα σε ένα κλίμα έντασης της επίθεσης με κύριο χαρακτηριστικό της περιόδου τη μεταφορά του κόστους της κρίσης στις πλάτες της εργατική τάξης και των εργαζόμενων μαζών, την τεράστια αύξηση του κόστους ζωής και το ταυτόχρονο πάγωμα των μισθών σε σταθερά χαμηλά επίπεδα πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών (ΣΜΤ) στην Αθήνα και τα παραρτήματα του Ηρακλείου, της Λάρισας, των Χανίων και της Πάτρας το 3ήμερο 25-26-27/2.

Την ίδια στιγμή η περίοδος στιγματίζεται από τις μαζικές και με διάρκεια κινητοποιήσεις πλατιών κοινωνικών ομάδων. Αγρότες και νεολαίοι φοιτητές βγαίνουν στο δρόμο του αγώνα και διεκδικούν σπουδές, δουλειά, ζωή με δικαιώματα. Η απεργία στις 28/2 αν και με μεγάλη καθυστέρηση εξέφρασε με μαζικό τρόπο διαθέσεις συνέχειας και ταυτόχρονα ανέδειξε τις σημαντικές αδυναμίες του εργατικού κινήματος να θέσουν με πιο αποφασιστικό τρόπο την ανάγκη δημιουργίας ενός ενιαίου αγωνιστικού μετώπου του εργαζόμενου λαού, της νεολαίας και των αγροτών απέναντι στην επίθεση.

Αν τα παραπάνω είναι τα βασικά

στοιχεία της περιόδου, τα οποία θα έπρεπε να αποτελέσουν το επίκεντρο του προβληματισμού και της αντιπαράθεσης στα πλαίσια της μαζικής κατά τα άλλα εκλογικής διαδικασίας του σωματείου, στη πράξη καθόλου έτσι δεν κινήθηκαν τα πράγματα. Για άλλη μια φορά κυριάρχησε η μικροπολιτική αντιπαράθεση στα όρια των οργανωτικών δυνατοτήτων της κάθε πολιτικής δύναμης που συμμετέχει στο σωματείο.

Η αύξηση της συμμετοχής κατά 200 περίπου ψήφους και η εγγραφή αρκετών νέων μελών, είναι καταρχάς ένα αρκετά θετικό στοιχείο το οποίο δεν μπορεί να μένει σε επίπεδο εκλογικής καταγραφής αλλά πρέπει να αξιοποιηθεί στην κατεύθυνση της συμμετοχής στην καθημερινή ζωή του σωματείου και την αντιπαράθεση με την εργοδοσία στους εργασιακούς χώρους. Θα λέγαμε ότι η παραπάνω διαπίστωση είναι από τα καθοριστικότερα ζητήματα του σωματείου για όλο το επόμενο διάστημα. Είναι το ζήτημα που η νέα διοίκηση αλλά και το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων κρίνονται μπροστά στις εξελίξεις. Το κατά πόσο δηλαδή είναι εφικτή η συγκρότηση μικρών ή μεγάλων αγώνων κόντρα στην εργοδοσία του κλάδου και την αντερ-

Οι υγειονομικοί και όλος ο λαός πρέπει να παλεύουμε για τα δικαιώματά μας, όχι για ρεφορμιστικές αυταπάτες!

Οι εποχές που ζούμε μπορούν να θεωρηθούν οι πιο άγριες των τελευταίων δεκαετιών. Το βάθος και η ένταση της επίθεσης του ιμπεριαλιστικού συστήματος ενάντια στους λαούς όλου του πλανήτη χαρακτηρίζεται από έναν **λυσσαλέο ρεβανσισμό**. Σε συνθήκες βαθιάς, δομικού τύπου κρίσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, το οποίο, ενώ σπαράσσεται από τους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς σε πολύ επικίνδυνο για την ανθρωπότητα επίπεδο, **την ίδια στιγμή είναι σταθερά προσανατολισμένο στην αρπαγή και το τσάκισμα κατακτήσεων και δικαιωμάτων από τους λαούς**. Το μίσος του παγκόσμιου καπιταλισμού για την περίοδο της νικηφόρας σοσιαλιστικής επανάστασης και των λαϊκών αγώνων που αυτή ενέπνευσε και με τη λάμψη της καθοδήγησε σαν φάρος, βρίσκει έδαφος στις τωρινές συνθήκες υποχώρησης και ήττας του κομμουνιστικού κινήματος και αποσυγκρότησης των λαϊκών κινήσεων παγκόσμια. **Κατακτήσεις και δικαιώματα στο πεδίο των κοινωνικών παροχών και πιο συγκεκριμένα στο ζήτημα της υγειονομικής περίθαλψης** αποκτήθηκαν στη μεταπολεμική Ευρώπη σε μια σειρά ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις. Οι ιμπεριαλιστικές αστικές τάξεις των ευρωπαϊκών κρατών, βγαίνοντας από τον μεγάλο πόλεμο νικητές και μεν, αλλά έχοντας να διαχειριστούν τη δική τους φυσιογνωμία και ανασυγκρότηση στην μεταπολεμική συγκυρία καθώς και το αντίπαλο δέος του αδιαμφισβήτητου νικητή, της ΕΣΣΔ, και της κοινωνικής και πολιτικής πίεσης που τους ασκούσαν οι εργατικές τάξεις των χωρών τους, συγκρότησαν ποιοτικά συστήματα υγειονομικής περίθαλψης με δωρεάν χαρακτήρα για τους πολίτες τους ως απάντηση τόσο μιας τάξης που αναλαμβάνει την ευθύνη της διαχείρισης του αστικού κράτους και

των υποχρεώσεων που απορρέουν, όσο (πάντα με τη σημαντική βοήθεια της σοσιαλδημοκρατίας) και προς Ανατολάς.

Έγιναν αυτά τα πράγματα στην Ελλάδα του 1950, του '60 ή του '70; Ε, καμία σχέση!... Η αστική τάξη της μετεμφυλιακής Ελλάδας ασχολούταν με την εδραίωση του κράτους - παρακράτους των δωσίλογων, την εμπέδωση των δεσμών εξάρτησης με τον νεόκοπο και πολλά υποσχόμενο αμερικάνικο ιμπεριαλισμό στο έδαφος των μεταπολεμικών δεδομένων και κυρίως με τους διωγμούς, την κατασκευοφάντηση και την εξόντωση των πραγματικών ελευθερωτών της χώρας από το ναζιφασισμό, τους κομμουνιστές και τους λαϊκούς αγωνιστές που πλαισίωσαν τις τάξεις του ΕΑΜ, ΕΛΑΣ, ΔΣΕ. Οι εποχές βίας, νοθείας και τρομοκρατίας δεν άφησαν τίποτα το θετικό για τον λαϊκό παράγοντα ούτε καν στην κατεύθυνση οικοδόμησης του αστικού κράτους.

Και ενώ ήταν πλέον ορατά τα σημάδια της υποχώρησης της πάλης των τάξεων και του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος στο πλαίσιο της παλιννόρθωσης του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ και της ρεβιζιονιστικής στροφής του ΚΚ Κίνας, ήρθε το «μάννα εξ ουρανού» στη χώρα και συγκεκριμένα στις 4/10/1983 η **σοσιαλδημοκρατική εκδοχή της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ (με πρόεδρο της Δημοκρατίας τον Κων/νο Καραμανλή) ψήφισε τον νόμο 1397 του Εθνικού Συστήματος Υγείας**. Η εκτίμησή μας ήταν και παραμένει ότι **το ΕΣΥ αποτέλεσε αποτύπωση του συμβιβασμού μεταξύ μερίδων του μεγαλοαστικού κατεστημένου στον χώρο της υγείας που παραδοσιακά δραστηριοποιούνταν στην ιδιωτική περίθαλψη, των «νέων τζακίων» που το ΠΑΣΟΚ αποτέλεσε τον στυλοβάτη τους και μιας κοινωνίας κακοποιημένης, αγανακτισμένης από τις δεκαετίες διακυβέρνη-**

σης του κράτους της Δεξιάς, ενός λαού που διψούσε για δικαίωση αλλά και δικαιοσύνη. Και μπορεί ο κοινωνικός συμβιβασμός να ευνόησε τα δύο πρώτα μέρη με τρόπο διαχρονικό και ουσιαστικό, για τον λαό όμως η φούσκα του ΕΣΥ μέσα στις επόμενες δεκαετίες θα ξεφούσκωνε και θα έμενε άδειο κουφάρι.

Όσα συνέβησαν τη δεκαετία του 1980 έγιναν με προσανατολισμό την συμπόρευση ει δυνατόν με τις δυτικοευρωπαϊκές χώρες και την ανάγκη εκσυγχρονισμού ενός κράτους, ο ρόλος του οποίου μέχρι τότε εξυπηρετούσε σχεδόν αποκλειστικά την καταστολή του λαϊκού κινήματος της εποχής της μεταπολίτευσης και την εξασφάλιση της διαίτησης της ντόπιας πλουτοκρατίας. **Ο ρόλος του κράτους ως όργανο κυριαρχίας, ελέγχου και επιβολής των συμφερόντων της αστικής τάξης και του μεγάλου κεφαλαίου στις σχέσεις υποτέλειας με το ξένο κεφάλαιο, ΕΟΚ και ΗΠΑ (και στα πλαίσια του «κοινωνικού συμβολαίου» με τον ρόλο των μεσοστρωμάτων να διαμορφώνεται σε κοινωνικό ιστό στήριξης του ΠΑΣΟΚ), απαιτούσε την στελέχωση αυτής της υπαλληλίας στον Δημόσιο (Κρατικό) Τομέα που θα διαμορφώσει μέχρι και τις μέρες μας, 40 χρόνια μετά, τη δεξαμενή των καρεκλοκένταυρων συνδικαλιστών - εργατοπατέρων. Το ΕΣΥ του ΠΑΣΟΚ αποτέλεσε ίσως το καλύτερο φυτώριο αυτών των φυντανιών. Είναι τυχαίο που στην καρτέλα του προέδρου της ΠΟΕ-ΔΗΝ, μιας από τις μεγαλύτερες ομοσπονδίες του δημόσιου τομέα, κάθεται πάντα ΠΑΣΟΚος σε αντίφαση με το τι συμβαίνει με τα ποσοστά και την επιρροή του ΠΑΣΟΚ στην κοινωνία;**

Με βάση αυτή την ιστορική διαδρομή, σήμερα οι δυνάμεις της **ρεφορμιστικής αριστεράς στο σύνολό τους και σε αγαστή σύμπνοια με τις κυρίαρχες στον**

κλάδο δυνάμεις του αστισμού (**ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ**) αναγάγουν σε πανάκεια τη «διάσωση του ΕΣΥ» και την «υπεράσπιση του αποκλειστικά δημόσιου χαρακτήρα της περίθαλψης». Γι' αυτή την πολιτική αντίληψη, οι εργαζόμενοι πρέπει να στοχεύουν στη διατήρηση ενός μοντέλου και την υπεράσπιση του αστικού κράτους. Το δεύτερο συμπυκνώνει την κοσμοθεωρία των απανταχού ρεφορμιστών: **το κράτος είναι ένας θεσμός αταξικός φυσικά που προσφέρεται προς αξιοποίηση ως ουδέτερο πεδίο διεξαγωγής της ταξικής πάλης. Τα εργαλεία της εργατικής τάξης για να το «αλώσουν» είναι οι «άλλοι θεσμοί» και οι «διαρθρωτικές αλλαγές» που θα επιφέρει η συμμετοχή των εργαζόμενων μέσα σ' αυτούς (βλ. συνδιοίκηση, αιρετοί κλπ). Μέχρι της τελικής πώσης και αυτοαναίρεσης του κράτους!!!**

Όσο για το ΕΣΥ, **το δημόσιο ΕΣΥ, φάνηκε από την αρχή η προνομιακή του σχέση με το ιδιωτικό κεφάλαιο στον τομέα των προμηθειών, εξοπλισμού και φαρμάκου και πλέον στις μέρες μας κανοναρχείται από εργασιακές σχέσεις ιδιωτικού τομέα. Στην ήδη διαμορφωμένη πορεία από τη διακυβέρνηση των προηγούμενων, μηδέ του ΣΥΡΙΖΑ εξαιρουμένου, η τωρινή κυβέρνηση της ΝΔ βαθαίνει τη σχέση αυτή με το ιδιωτικό κεφάλαιο με πιο προνομιακό τρόπο. Μαζί με το χτύπημα στα συνδικαλιστικά δικαιώματα, τον θεσμό των managers - διοικητών από το 2001, την εισαγωγή στο πιο έντονα ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων στην οικονομική και διοικητική διαχείριση των νοσοκομείων με πρόσφατα τα DRGs, όλα αυτά που διαμορφώθηκαν σε μια μεγάλη πορεία από τις κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ, αυτά αποτελούν το ΕΣΥ. Σ' αυτά προστίθενται αυτές τις μέρες η επίσημη κατάργηση του ΔΩΡΕΑΝ και η εκβιαστική αμοιβή αν θέλει ο άρρωστος να γίνει καλά, καθώς και η απροσχημάτιστη παρουσία ιδιωτών γιατρών μέσα στα νοσοκομεία. Κι αυτά μέσα στο ΕΣΥ. Σκοπεύει η αστική τάξη και η κυβέρνηση της ΝΔ να ιδιωτικοποιήσει ή και να καταργήσει τη δημόσια περίθαλψη; Η απάντηση είναι **ΟΧΙ**. Καμιά αστική τάξη ως συλλογικός καπιταλιστής δεν έχει αναχωρήσει από το ρόλο της. Ο οποίος είναι διπλός: και ως προς τη διαμόρφωση του «οργανωμένου» και «σύγχρονου» καπιταλισμού και προς τον πλουτισμό μέσω του δημόσιου χρήματος των ιδιωτών του χώρου.**

Είναι ένα άλλο ΕΣΥ; Είναι. Πιο εκθροικό τόσο στο λαό όσο και τους υγειονομικούς; Ναι. Είμαστε στην εποχή της ρεβάνς του καπιταλισμού όπως σημειώσαμε στην εισαγωγή του κειμένου; Ναι, είμαστε! Πώς εκδηλώνεται; Με το τσάκισμα δικαιωμάτων, με την καταλήστευση και το ξεζούμισμα της εργατικής τάξης, με την εξαφάνιση του όρου ΔΩΡΕΑΝ από τη συνείδηση του λαού, γιατί ΔΩΡΕΑΝ σημαίνει κατακτήσεις, σημαίνει ταξική συνείδηση, σημαίνει ΔΙΚΑΙΩΜΑ. Να υπερασπιστεί κάποιος το δημόσιο έτσι όπως είναι δεν αποτελεί καν διεκδίκηση. Να υπερασπιστεί ένα άλλο δημόσιο είναι η γνωστή αυταπάτη για τον ρόλο του εποίκοδομήματος. Να υπερασπιστεί το ΕΣΥ ως μοντέλο (και ποιο μοντέλο άραγε, ποιος δεκαετίας) και αντιδιαλεκτικό είναι και σίγουρα δεν αποτελεί κινηματική πρόταση.

Να για τι πρέπει να αγωνιστούμε: **για το Δικαίωμα στη ΔΩΡΕΑΝ, ΙΣΗ, ΠΛΗΡΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ.**

γατική επίθεσης με πραγματικούς όρους και μαζική συμμετοχή και όχι με στοιχεία εικονικής αγωνιστικότητας και απογειώσεις.

Για άλλη μια φορά το στοιχείο της εφαρμογής της νομιμότητας αποτέλεσε το βασικό σημείο αντιπαράθεσης κατά τη διάρκεια της εκλογικής διαδικασίας και καθόρισε καταστάσεις. Για άλλη μια φορά η παράταξη της ΕΣΑΚ-ΠΑΜΕ πιστή στην εφαρμογή του καλπονοθευτικού νόμου 1264, έχοντας την πλειοψηφία στην εφορευτική επιτροπή, με βασικό επιχειρήμα την «εφαρμογή της νομιμότητας», αρνήθηκε την εφαρμογή του καταστατικού του σωματείου και επέβαλε την αφαίρεση της πέμπτης έδρας από την «Ταξική Πορεία» στο ΔΣ του Ηρακλείου, την αφαίρεση της έβδομης έδρας από την

«Συνάρτηση» στο ΔΣ της Αθήνας και την αφαίρεση της πέμπτης έδρας από την «Ταξική Πρωτοβουλία» στο ΔΣ της Πάτρας.

Ο ν.1264 αποτέλεσε για δεκαετίες βασικό όχημα του κράτους και των κυβερνήσεων, σύμφωνα με το οποίο επέβαλαν την εμπλοκή τους στα εσωτερικά των σωματείων, πάντα με την απειλή της «νομιμότητας» και των όποιων κυρώσεων ακολούθησε η μη εφαρμογή του. Ταυτόχρονα ο νόμος δίνει αυξημένες δυνατότητες στις μεγάλες δυνάμεις αποκλείοντας τις μικρότερες από τις δεύτερες και τρίτες κατανομές. Στην πράξη αποτελεί χτύπημα της δημοκρατίας στο εσωτερικό των σωματείων και στένεμα της αντιπροσωπευσης μόνο από τις κυρίαρχες παρατάξεις.

Στη σημερινή περίοδο η αντιπαράθε-

ση γύρω από την «εφαρμογή της νομιμότητας» παίρνει νέες διαστάσεις μπροστά στην επιδίωξη του κράτους να εφαρμόσει τις αντεργατικές πτυχές του νέου νόμου Χατζηδάκη με τις οποίες κάθε δύναμη, αλλά και το ίδιο το σωματείο σαν σύνολο αναμετράται ήδη. Τα επιχειρήματα που χρησιμοποιήθηκαν και αναφέρονται ότι: «δίνεται πάτημα στην εργοδοσία να μην αναγνωρίσει τον «νόμιμο» αντιπρόσωπο των εργαζόμενων του κλάδου και μπλοκάρεται ο αγώνας για ΣΣΕ», ανακηρύσσει ως βασικό στοιχείο νικηφόρας έκβασης του αγώνα για ΣΣΕ την εφαρμογή της νομιμότητας και ταυτόχρονα αποπροσανατολίζει πάνω στους βασικούς όρους συγκρότησης του εργατικού κινήματος σε αντιπαράθεση με το κεφάλαιο, το κράτος και τους μηχανισμούς του.

Η Ταξική Πορεία μέσα σε ένα δύσκολο και πολωμένο κλίμα κατάφερε μικρή αύξηση του αριθμού των ψήφων της το οποίο καταρχάς αποτελεί ένα θετικό στοιχείο. Την ίδια στιγμή είναι γεγονός το οποίο πρέπει να αναγνωριστεί και να απαντηθεί ότι το αποτέλεσμα υπολείπεται τόσο σε σχέση με το πολιτικό κενό που είναι εμφανές στα πλαίσια του σωματείου, όσο και των δυνατοτήτων που έχει η πολιτική άποψη που παλεύει η Ταξική Πορεία. Σημαντικό και ιδιαίτερα θετικό ζήτημα που πρέπει να αξιοποιηθεί το επόμενο διάστημα αποτελεί η πανελλαδική παρουσία στο ΣΜΤ με ψηφοδέλτια σε Αθήνα, Χανιά, Ηράκλειο, Λάρισα και Θεσσαλονίκη.

Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών (Αθήνα-Χανιά-Ηράκλειο-Λάρισα-Πάτρα)	Συνολικά αποτελέσματα 2024		Συνολικά αποτελέσματα 2021	
	Για ΔΣ (έδρες)	Για ΕΚΑ (αντιπρ.)	Για ΔΣ (έδρες)	Για ΕΚΑ (αντιπρ.)
Ψήφισαν	2241	1731	2025	1614
Άκυρα	6	10	5	5
Λευκά	10	8	7	7
ΕΣΑΚ Μισθωτών Τεχνικών	900 (3)	665 (9)	665 (2)	505 (7)
Αριστερή Πρωτοβουλία Τεχνικών	673 (2)	497 (7)	587 (2)	455 (6)
Barricada	455 (2)	381 (5)	395 (2)	347 (5)
Συνάρτηση Μισθωτών Τεχνικών	144 (-)	123 (2)	196 (1)	155 (2)
Ταξική Πορεία	42 (-)	24 (-)	33 (-)	23 (-)
ΕΡΓΑΣ	11 (-)	9 (-)	11 (-)	12 (-)
Συσπείρωση Τεχνικών	-	-	120 (-)	105 (1)

ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗ ΚΑΙ ΔΙΕΞΟΔΟΣ, Ο ΤΑΞΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

ΣΤΕΝΕΥΕΙ ΤΟ “ΚΟΥΣΤΟΥΜΙ” ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΝΟΜΙΜΟΤΗΤΑΣ

Διαρκώς αντιμέτωποι με τις διατάξεις του νόμου Χατζηδάκη βρίσκονται οι εργαζόμενοι και τα σωματεία τους. Σε κάθε προσπάθεια αγωνιστικής κινητοποίησης, σε κάθε μαζική διεκδικήσή τους, το αστικό κράτος προβάλλει μία από τις δεκάδες διατάξεις που περιλαμβάνει η «εργαλειοθήκη» του νόμου Χατζηδάκη, η οποία «εμπλουτίστηκε» ακόμη περισσότερο από τον νόμο Γεωργιάδη που ακολούθησε.

Πρόσφατο δείγμα είναι και η **δίωξη της διοίκησης της Τελεπεφόρμανς ενάντια στο ΣΕΤΗΠ** (Συνδικάτο Εργαζομένων Τηλεπικοινωνιών και Πληροφορικής) ύστερα από τις δύο πολύ μαζικές απεργίες που προκήρυξε στα μεγαλύτερα τηλεφωνικά κέντρα της χώρας. Η διοίκηση της Τελεπεφόρμανς αξιοποιεί τη διάταξη του νόμου Χατζηδάκη που αφορά στην υποχρεωτική εγγραφή των σωματείων στο ΓΕΜΗΣΟΕ (Γενικό Μπρώο Συνδικαλιστικών Οργανώσεων Εργαζομένων), καταγγέλλοντας το ΣΕΤΗΠ ότι δεν δικαιούται να κηρύξει απεργία ή να διαπραγματευτεί συλλογική σύμβαση εργασίας καθώς δεν έχει εγγραφεί στο μπρώο.

Με βάση τη συγκεκριμένη διάταξη του αντεργατικού εκτρώματος Χατζηδάκη τα σωματεία υποχρεούνται να εγγραφούν στο ΓΕΜΗΣΟΕ και να καταχωρήσουν σε αυτό τα ονόματα των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου, τα πρακτικά διαλογής των ψηφοδελτίων και καταμέτρησης των ψήφων στις αρχαιρεσίες του και τους οικονομικούς πόρους του σωματείου από το κράτος. Προϋποθέτει επίσης τη διατήρηση ψηφιακών βιβλίων με τα στοιχεία του συνόλου των μελών ενός σωματείου, τα πρακτικά των Γενικών Συνελεύσεων και της διαχείρισης του ταμείου. Στην περίπτωση μη εγγραφής ενός σωματείου στο ΓΕΜΗΣΟΕ, ο νόμος προβλέπει ότι το συγκεκριμένο σωματείο δεν έχει τη δυνατότητα να κηρύξει απεργία, να διαπραγμα-

τευτεί Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, να ασκεί νόμιμα συνδικαλιστική δράση και τα στελέχη του δεν προστατεύονται από απολύσεις ή μετάθεση. Είναι μία από τις πολλές διατάξεις του νόμου Χατζηδάκη που προσπαθούν να βγάλουν στην παρανομία τον ταξικό συνδικαλισμό με το ηλεκτρονικό φακέλωμα και την προσπάθεια ελέγχου της εργοδοσίας και του κράτους στις διαδικασίες των σωματείων.

Ο νόμος Χατζηδάκη, λοιπόν, όχι μόνο δεν έχει μείνει στα χαρτιά (όπως βιαζόταν να μας «διαβεβαιώσει» το ΠΑΜΕ για να κλείσει τους αγώνες ενάντια στον νόμο), αλλά εφαρμόζεται, βάζοντας εμπόδια στους εργατικούς αγώνες και τη λειτουργία των σωματείων, αλλά και βάζοντας ξανά και ξανά ερωτηματικά που πρέπει να απαντήσει το εργατικό κίνημα σχετικά με την αστική νομιμότητα. Γιατί αποδεικνύεται με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ότι **στενεύουν δραματικά τα περιθώρια που αφήνει η αστική νομιμότητα σε κάθε εκδήλωση λαϊκής ή εργατικής δράσης**. Πρόκειται για μια σημαντική πτυχή της επίθεσης που εξαπολύουν οι δυνάμεις του κεφάλαιου και μια σημαντική έκφραση της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής.

Επιπλέον, όμως, πρόκειται για μια τρανή απόδειξη του αδιεξόδου στο οποίο οδηγεί η

αστικοεφορμιστική γραμμή στον συνδικαλισμό, που υποτάσσει τη λειτουργία και τη δράση των σωματείων στον κρατικό έλεγχο. Πρόκειται για μια γραμμή που κυριάρχησε για δεκαετίες, από την ψήφιση του νόμου 1264 του 1982 που ρυθμίζει τους τρόπους λειτουργίας των σωματείων και επιβάλλει τον κρατικό έλεγχο σε αυτά. Μάλιστα, τότε προβλήθηκε και ως «εκδημοκρατισμός» του συνδικαλισμού! Κι όμως, πάνω στο έδαφος που έστρωσε ο 1264/82 πάτησε ο νόμος Χατζηδάκη (αξιοποιώντας και τον ευνοϊκότερο για το σύστημα ταξικό συσχετισμό), μετεξέλιξή του προς το χειρότερο αποτελεί.

Κι όμως, ακόμη και σήμερα, που τα αδιέξοδα αυτής της γραμμής διακρίνονται όλο και πιο καθαρά, οι δυνάμεις αυτές επιμένουν σε αυτήν. Απόδειξη είναι και οι πρόσφατες εκλογές στο ΣΜΤ (Σωματείο Μισθωτών Τεχνικών) όπου η παράταξη της ΕΣΑΚ-ΠΑΜΕ, έχοντας την πλειοψηφία στην εφορευτική επιτροπή και με βασικό επίκεντρο την «εφαρμογή της νομιμότητας», **αρνήθηκε την εφαρμογή του καταστατικού του σωματείου** και επέβαλε τις διατάξεις του καλπονοθευτικού νόμου 1264/82 με στόχο την αφαίρεση της πέμπτης έδρας από την «Ταξική Πορεία» στο ΔΣ του Ηρακλείου, την αφαίρεση της έβδομης έδρας από την «Συ-

νάρτηση» στο ΔΣ της Αθήνας και την αφαίρεση της πέμπτης έδρας από την «Ταξική Πρωτοβουλία» στο ΔΣ της Πάτρας.

Αντίστοιχη είναι και η εφαρμογή από το ΠΑΜΕ των διατάξεων για **ηλεκτρονική κάλπη** στις εκλογές σωματείων όπως επιβάλλει ο νόμος Χατζηδάκη.

Και είναι **σε πλήρη αντίφαση** με όσα καταγγέλλει η διοίκηση του ΣΕΤΗΠ σε ανακοίνωσή της για τη δίωξη της εργοδοσίας: «Αποδεικνύεται για άλλη μια φορά για ποιους νομοθετεί η εκάστοτε κυβέρνηση, ποιοι χάνουν και ποιοι κερδίζουν. Επικαλείται την άρνηση των ταξικών συνδικάτων να δεχτούν το φακέλωμα των μελών τους από το κράτος και τους εργοδότες μέσω του ΓΕΜΗΣΟΕ. Συνεχίζει τους νόμους όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων βάζοντας επιπλέον εμπόδια στην υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων». Γιατί οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ (οι αυτοαποκαλούμενες και «ταξικές») και **πρωτοστατούν** στην εφαρμογή των αστικών νόμων για τον συνδικαλισμό, **και προκρίνουν** την ένταξη νεοσύστατων σωματείων στο ΓΕΜΗΣΟΕ.

Αυτή η αντίφαση θα μεγαλώνει και θα οξύνεται για τις δυνάμεις του ρεφορμισμού, γιατί το σύστημα θα απαιτεί ολοένα και μεγαλύτερη υποταγή. Και έχουμε την εκτίμηση ότι για μια ακόμη φορά οι δυνάμεις του ρεφορμισμού θα επιλέξουν την υποταγή. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί και η απαράδεκτη στάση τους στην ΕΛΜΕ Πειραιά όπου διώκονται συνάδελφοί τους συνδικαλιστές.

Αν όμως για τις ρεφορμιστικές δυνάμεις επιλογή είναι η υποταγή στην αστική νομιμότητα, **για τους εργαζόμενους και τις δυνάμεις του αγώνα ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗ ΚΑΙ ΔΙΕΞΟΔΟΣ είναι οι ταξικά αδιάλλακτοι εργατικοί αγώνες, ο ταξικός και ανεξάρτητος από το κράτος συνδικαλισμός. Ο ΝΟΜΟΣ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ ΝΑ ΑΝΑΤΡΑΠΕΙ!**

Η ψηφιακή κάρτα εργασίας στην υπηρεσία της εργοδοτικής αυθαιρεσίας

Υποχρεωτική θα είναι απ' την 1η Απριλίου η ψηφιακή κάρτα εργασίας στο σύνολο της βιομηχανίας και του λιανημπορίου, διάταξη που περιέχεται στον αντεργατικό νόμο Χατζηδάκη και υποτίθεται θα εξασφαλίσει την τήρηση των ωραρίων στους χώρους δουλειάς. Στελέχη του υπουργείου Εργασίας αναφέρουν πως είναι ανοικτό το ενδεχόμενο παράτασης της πιλοτικής λειτουργίας της κάρτας αφού ο ΣΕΒ έχει εκφράσει προβληματισμούς για τη «σωστή» εφαρμογή του μέτρου. Φυσικά αυτό που απασχολεί τους βιομήχανους και τις διοικήσεις των επιχειρήσεων είναι η επίλυση τεχνικών ζητημάτων και όχι η καθ' αυτή εφαρμογή της κάρτας, αφού συμφωνούν πλήρως με τη χρήση της.

Εξάλλου απ' την πρώτη στιγμή φάνηκε πως πρόκειται για μια αντεργατική διάταξη που ουσιαστικά δεν προσφέρει τίποτα στον εργαζόμενο, αντίθετα επιτρέπει στην εργοδοσία να ξεχειλώνει τα ωράρια κατά το δοκούν, «νόμιμα» και χωρίς κανέναν έλεγχο και δυνατότητα αμφισβήτησης. Ήδη έχουν καταγραφεί οι πρώτες παραβιάσεις και, όπως καταγγέλλει η Ομοσπονδία Εργαζομένων στις Υπηρεσίες και το Εμπόριο, υπάρχουν δεκάδες επιχειρήσεις που -ανεξαρτήτως κλάδου- έχουν βρει πολλαπλούς τρόπους να παρακάμπτουν την ψηφιακή αποτύπωση του πραγματικού χρόνου εργασίας. Προϊστάμενοι που έχουν τυπωμένα τα QR code των υφισταμένων τους και κτυπάνε οι ίδιοι τις κάρτες, ωρομισθιοί που κτυπάνε στο 4ωρο και συνεχίζουν μέχρι 8ωρο, εργοδηγικοί εργαζόμενοι και οδηγοί που «εξαιρούνται», φύλακες και συνεργεία καθαρισμού που -ενώ κατά κανόνα δουλεύουν νύχτες που είναι κλειστοί

οι αντίστοιχοι χώροι- καταγράφονται αποκλειστικά καθημερινές σε πρωινά 8ωρα, εργάτες που ξεκινούν στις 5 το πρωί αλλά κτυπάνε στις 6 (που δεν έχει νυχτερινά) κ.ά.

Όλα αυτά έχουν ως αποτέλεσμα χιλιάδες απλήρωτες υπερωρίες, απώλεια των προσαυξήσεων για Κυριακές, αργίες και νυχτερινά, χαμένα ρεπό και συνολικά ένα καθεστώς όπου στον «ψηφιακό κόσμο» όλα εμφανίζονται «καλώς καμωμένα» την ώρα που στην πραγματικότητα επικρατεί καθεστώς εργασιακού μεσαίωνα.

Η κυβερνητική προπαγάνδα πως η ψηφιακή κάρτα θα βάλει τις βάσεις για την «οργάνωση της αγοράς εργασίας» διαφεύδονται απ' την ίδια την πραγματικότητα. Σ' αυτήν, οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζουν τους εργοδοτικούς εκβιασμούς, τις απειλές και την εντατικοποίηση, ενώ ο φόβος της απόλυσης είναι καθημερινός. Μέσα σ' αυτό το αντεργατικό περιβάλλον καλούνται να «διαπραγματευτούν» με το αφεντικό και να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους.

Ενάντια στον ατομικό δρόμο που προβάλλεται απ' το σύστημα σαν δήθεν ρεαλιστική επιλογή, οι εργαζόμενοι πρέπει να διαλέξουν τον «ξεπερασμένο» και δυσσημισμένο συλλογικό αγώνα. Τη μοναδική διέξοδο που μπορεί να βάλει φραγμό στην εργοδοτική αυθαιρεσία και να βελτιώσει το συσχετισμό υπέρ της εργατικής τάξης και του λαού. Μόνο μέσα απ' την οργάνωση σε κάθε χώρο δουλειάς και από κοινού με τους συναδέλφους τους, μπορούν οι εργαζόμενοι να βάλουν μπροστά τα δικά τους συμφέροντα και ν' αντισταθούν στην εργασιακή βαρβαρότητα που τσακίζει ωράρια, μισθούς και δικαιώματα.

ΑΔΕΙΑ ΔΙΑΜΟΝΗΣ ΕΙΔΙΚΟΥ ΣΚΟΠΟΥ

Θηλιά στον λαιμό των μεταναστών εργαζομένων

Οι κινητοποιήσεις που ξέσπασαν το τελευταίο διάστημα από τους Τυνησίους εργαζόμενους στην Teleperformance έφεραν στην επιφάνεια πέρα απ' το δίκαιο αίτημά τους για αυξήσεις στους μισθούς και το αίτημα για κατάργηση της **Visa ειδικού σκοπού**. Η άδεια διαμονής ειδικού σκοπού αποτελεί ένα ζήτημα που απασχολεί χρόνια τώρα τους μετανάστες εργαζόμενους που έρχονται στη χώρα για να εργαστούν, ακριβώς επειδή αξιοποιείται σε μεγάλο βαθμό απ' το κεφάλαιο ως μέσο εξασφάλισης φθηνού εργατικού δυναμικού και ένταξης της εκμετάλλευσής.

Η **Visa ειδικού σκοπού** χορηγείται σύμφωνα με τον Κώδικα Μετανάστευσης σε πολίτες εκτός ΕΕ («τρίτων χωρών») που έρχονται στην Ελλάδα για δουλειά, είτε μεμονωμένα είτε μέσω διακρατικών συμφωνιών. Το καθεστώς αυτό δεν είναι νέο. Υπάρχει εδώ και χρόνια και αξιοποιείται απ' το σύστημα με σκοπό την αύξηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Είναι γνωστό άλλωστε πως οι μετανάστες βιώνουν ακόμα πιο έντονα στο πετσί τους την εκμετάλλευσή, μιας και αποστέλνουν τον εύκολο στόχο. Εργάζονται κάτω από άθλιες συνθήκες, με όρους σύγχρονης σκληριάς, χωρίς ωράρια και φυσικά με μισθούς κατά πολύ κατώτερους απ' αυτούς των Ελλήνων εργαζομένων, ικανοποιώντας έτσι την αδηφάγα δίψα του κεφαλαίου για φθηνά εργατικά χέρια.

Στην κατεύθυνση ένταξης της εκμετάλλευσής των μεταναστών εργαζομένων κινήθηκε η τροποποίηση του προηγούμενου Κώδικα Μετανάστευσης μέσα στο 2023, η έναρξη ισχύος του οποίου έχει μετατεθεί για την 31/3/2024. Ενδεικτικό στοιχείο της ανασφάλειας που βιώνουν αυτοί οι εργαζόμενοι αναδεικνύεται απ' τη δυνατότητα που παρέχεται στο ελληνικό κράτος να «υποδέχεται εργαζόμενους τρίτων χωρών προκειμένου να αντιμετωπιστούν επείγουσες ανάγκες στο πεδίο της οικονομίας». **Οι εργαζόμενοι αυτοί μπορούν να έρχονται στη χώρα προκειμένου να απασχολούνται εποχιακά για εννιά μήνες και στη συνέχεια θα πρέπει να επιστρέφουν στη χώρα τους για το υπόλοιπο τρίμηνο.** Σε περίπτωση που κάποιος παραμείνει στη χώρα πέραν αυτών των εννέα μηνών χάνει τη δυνατότητα να ξαναλάβει άδεια διαμονής. Έτσι λοιπόν, οι

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΠΕΡΓΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΤΗΣ TELEPERFORMANCE

"Η νίκη απαιτεί επιμονή και αλληλεγγύη μεταξύ των εργαζομένων"

Εδώ και έναν μήνα οι εργαζόμενοι στην Teleperformance, και ιδιαίτερα μέλη της τυνησιανής κοινότητας, έχουν ξεκινήσει έναν σημαντικό αγώνα διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς, κατάργηση της visa ειδικού σκοπού και συλλογικές συμβάσεις. Παρά τις πιέσεις, τις απειλές και τους εκβιασμούς που έχει εξαπολύσει η εργοδοσία όλο αυτό το διάστημα, οι εργαζόμενοι δεν υποχωρούν μέχρι να ικανοποιηθούν τα δίκαια αιτήματά τους, ενώ έχουν συμπαρασύρει και εργαζόμενους από άλλα τηλεφωνικά κέντρα όπως η Webhelp, η TTEC, η Foundever, όπου επικρατούν οι ίδιες εργασιακές συνθήκες.

Μέσα σε διάστημα ενός μήνα, οι εργαζόμενοι ίδρυσαν δύο επιχειρησιακά σωματεία στην Teleperformance και την WEBHELP και πραγματοποίησαν δύο απεργίες με την πρωτοφανή συμμετοχή χιλιάδων εργαζομένων (συνολικά 4.000). Η Teleperformance, έπειτα απ' αυτές τις εξελίξεις, αντιπετέθηκε κάνοντας μήνυση στο ΣΕΤΗΠ, το κλαδικό σωματείο, αξιοποιώντας τον νόμο Χατζηδάκη σχετικά με το ΓΕ-ΜΗΣΟΕ και αμφισβητώντας πλέον ανοιχτά τη δυνατότητά του να διαπραγματευτεί συλλογική σύμβαση εργασίας. Επιπλέον, ανακοίνωσε ότι θα δώσει ως αύξηση το γελοίο ποσό των 50 ευρώ μισθού και αυτά υπό προϋποθέσεις και αστερίσκους, προκαλώντας ακόμα μεγαλύτερη οργή στους εργαζόμενους. Έπειτα απ' αυτές τις αιοχρές ενέργειες της εργοδοσίας, οι εργαζόμενοι απαντούν με νέα 24ωρη απεργία στις 13/3, και μάλιστα η απεργία ξεπερνά τα σύνορα της Ελλάδας αφού θα συμμετέχουν κι οι εργαζόμενοι απ' τη Γαλλία!

Οι εξελίξεις στον αγώνα των εργαζομένων στα τηλεφωνικά κέντρα επηρεάζουν όλο

τον κλάδο αλλά και όλους τους εργαζόμενους της χώρας, καθώς οι συγκεκριμένες εταιρίες απασχολούν δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενους πανελλαδικά. Η νίκη του αγώνα τους είναι σίγουρο ότι θα επιφέρει πολλές ανακατατάξεις στον υπάρχοντα συσχετισμό και θα αποτελέσει έναυσμα για το ξεσπάσμα καινούριων αγώνων.

Παρακάτω παρατίθενται κομμάτια απ' τη συνέντευξη που παραχώρησαν στην Ταξική Πορεία τρία μέλη της τυνησιανής κοινότητας και προσφέρουν μια εικόνα σχετικά με τα πρώτα βήματα του αγώνα τους, τα αιτήματα και τις κατευθύνσεις τους. Ολόκληρη η συνέντευξη είναι διαθέσιμη στο: <https://taxikiporeia.blogspot.com/2024/03/teleperformance.html>.

Ποια ήταν τα πρώτα βήματα αυτού του αγώνα και ποιοι οι παράγοντες που σας έκαναν να μαζέψετε υπογραφές διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς;

Nour: Το πρώτο βήμα ήταν να αναλύσουμε την παρούσα θέση μας σε ό,τι αφορά τους μισθούς και τα εργασιακά μας δικαιώματα στην εταιρεία. Η συλλογή υπογραφών ξεκίνησε από το Facebook και ένα συνάδελφο, τον T. και στη συνέχεια μάζεψε πάνω από 760 υπογραφές. Ο αγώνας αυτός έφερε κοντά εργαζόμενους οι οποίοι μοιράζονταν τις ίδιες ανησυχίες και την ίδια απογοήτευση. Αργότερα, ο T. πρότεινε να απευθυνθούμε στο ΣΕΤΗΠ που μας βοήθησε και μας καθοδήγησε σε ό,τι αφορά την πορεία που θα ακολουθούσαμε για να απαιτήσουμε δικαιοσύνη από την εταιρεία.

Sami: Αρχικά επεδίωξα ενεργά την ατομική διαπραγμάτευση για δίκαιη αποζημίωση και σύμβαση αορίστου χρόνου, ειδικά αφού ήρθα αντιμέτωπος με αυξανόμενες ευθύνες αλλά στάσιμο μισθό. Παρά τις προσπάθειες όλων μας να ανοίξουμε διάλογο με την εργοδοσία, αντιμετωπίσαμε σταθερή αντίσταση με απορριπτικές απαντήσεις που έδειχναν πλήρη αδιαφορία για τις ανησυχίες μας. Αυτά τα συστημικά ζητήματα μας ώθησαν να δράσουμε και παρακίνησαν την διακίνηση ενός υπομνήματος που είχε απήκηση σε ένα μεγάλο φάσμα συναδέλφων, αντανάκλωντας ένα κοινό αίσθημα εκνευρισμού και απογοήτευσης.

Ποια είναι τα αιτήματά σας και γιατί;

Nour: Το βασικό μας αίτημα από τη διοίκηση της Teleperformance είναι δίκαιοι μισθοί που να αντανakλούν την αξία της δουλειάς μας καθώς και το κόστος ζωής. Είμαι εργαζόμενος της εταιρείας εδώ και 6.5 χρόνια χωρίς καμία αύξηση, παρά τον πληθωρισμό που βιώνουμε τα τελευταία χρόνια στην Ελλάδα που έχει επηρεάσει τα ενοίκια, τα τρόφιμα και άλλα βασικά καθημερινά έξοδα. Είναι σημαντικό επίσης να τονίσουμε ότι η πλειοψηφία από εμάς έχουν ορισμένου χρόνου συμβάσεις. Αυτό εντείνει την αβεβαιότητα και την αστάθεια στο καθημερινό μας. Στην πρώτη μας συνάντηση με το ΣΕΤΗΠ προέκυψαν και άλλα συλλογικά αιτήματα.

Πιστεύετε ότι οι δύο απεργίες στις 8 και τις 19 Φεβρουαρίου ήταν επιτυχείς;

Sami: Οι δύο απεργίες στις 8 και 19 Φεβρουαρίου σηματοδότησαν σημαντικά ορόσημα στον συλλογικό μας αγώνα, και λειτουργήσαν ως παραδειγματική μετατόπιση στην ενδυνάμωση των εργαζομένων και της αλληλεγγύης. Οι απεργίες κατάφεραν να διαλύσουν χρόνιους φόβους για αντίποινα και ενθάρρυναν μεγάλο αριθμό εργαζομένων να εκφράσουν ανοιχτά τη δυσαρέσκειά τους.

S.B.: Οι απεργίες ήταν μια τεράστια επιτυχία, ειδικά με τη γνώση ότι η εργοδοσία δεν περίμενε ποτέ πως κάτι τέτοιο θα μπορούσε να συμβεί. Είναι η πρώτη φορά που εργαζόμενοι απεργούν τόσο μαζικά σε αυτές τις εταιρείες, και φυσικά δεν θα είναι η τελευταία. Η διοίκηση διαφημίζει ότι οι πόρτες της είναι ανοιχτές για τους εργαζόμενους (κάτι που φυσικά δεν ισχύει) αλλά τώρα θα καταργήσουμε τις πόρτες εντελώς και θα τους κάνουμε να μας ακούσουν.

Πώς αποπειράθηκε η εργοδοσία να εκφοβίσει τους εργαζομένους με σκοπό να τους πείσει να μη συμμετέχουν στον αγώνα που έχει ξεσπάσει;

Nour: Η εργοδοσία προσπαθεί να εκφοβίσει τους εργαζόμενους με το να παραπληροφορεί σχετικά με τη νομιμότητα του ΣΕΤΗΠ, προσπαθώντας να σπείρει την αμφιβολία. Παρ' όλα αυτά παραμένουμε ενωμένοι στον σκοπό μας και αρνούμαστε να τρομοκρατηθούμε και να σωπάσουμε! Δε θα μας αποτρέψουν αυτές οι τακτικές και θα συνεχίσουμε να παλεύουμε για τα εργασιακά μας δικαιώματα!

Sami: Οι προσπάθειες της εργοδοσίας να αποτρέψουν τη συμμετοχή εργαζομένων στον αγώνα που βρίσκεται σε εξέλιξη χαρακτηρίστηκαν από παραπληροφόρηση και εξαναγκασμό. Κάποια μέλη της διοίκησης κατέφυγαν στη διάδοση αβάσιμων φημών σε ό,τι αφορά τη νομιμότητα των απεργιών και τις πιθανές επιπτώσεις

για τους εργαζόμενους που συμμετέχουν σε αυτές. Παρ' όλα αυτά αυτές οι τακτικές οδήγησαν στην ενίσχυση της αποφασιστικότητας και της ενότητας των εργαζομένων στον αγώνα για δικαιοσύνη!

Τι έχετε να πείτε στους εργαζόμενους που ενδεχομένως φοβούνται να συμμετέχουν στις απεργίες;

Nour: Σε όποιον εργαζόμενο φοβάται να συμμετέχει θέλω να τονίσω το εξής: δεν είναι κανείς μόνος του σε αυτό. Η συμμετοχή σου είναι αναγκαία για την εξασφάλιση της συλλογικής μας επιτυχίας. Το ΣΕΤΗΠ έχει στήσει ένα απεργιακό ταμείο που μπορεί να βοηθήσει αν η απώλεια του μεροκάματου είναι κάτι που κρατά κάποιον από το να απεργήσει.

Sami: Στους εργαζόμενους που είναι διστακτικοί να συμμετέχουν στις απεργίες εξαιτίας φόβου, καταλαβαίνω τις ανησυχίες σας και αναγνωρίζω τον φυσικό φόβο που σχετίζεται με την αμφισβήτηση του status quo. Παρ' όλα αυτά, είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι η συλλογική δράση είναι αναγκαία για να επιφέρει ουσιαστική αλλαγή.

Ποια είναι η άποψή σας για την αγωγή της Teleperformance ενάντια στο ΣΕΤΗΠ;

Nour: Η μήνυση της Teleperformance ενάντια στο ΣΕΤΗΠ είναι μία ξεκάθαρη προσπάθεια να καταστείλει το δικαίωμά μας να οργανωθούμε και να υποστηρίξουμε δίκαιη αντιμετώπιση στον χώρο εργασίας μας. Απορρίπτουμε όλες τις απόπειρες εκφοβισμού από την εργοδοσία και παραμένουμε σταθεροί στη δέσμευσή μας να παλέψουμε για μισθούς και δικαιώματα! Δεν πρόκειται να υποχωρήσουμε!

Πώς βλέπετε την εξέλιξη αυτού του αγώνα προοπτικά και ποια βήματα θεωρείτε αναγκαία ούτως ώστε να είναι νικηφόρος;

Nour: Η εξέλιξη του αγώνα μας εξαρτάται από τη συνεχή μας ενότητα, αποφασιστικότητα και ανθεκτικότητα απέναντι στις αντιξοότητες. Πρέπει να παραμένουμε οργανωμένοι και επικεντρωμένοι στους στόχους μας, παρά τις προσπάθειες της εργοδοσίας να εκτροχιάσει τις προσπάθειές μας. Προχωρώντας θα πρέπει να κλιμακώσουμε τις δράσεις μας, με τη συνέχεια των απεργιών και με συλλογικές διαπραγματεύσεις με την εργοδοσία. Η νίκη απαιτεί επιμονή και αλληλεγγύη μεταξύ των εργαζομένων, καθώς και μια δέσμευση η εργοδοσία να είναι υπόλογη για τις πράξεις της.

Sami: Όσο προχωράμε σε αυτό τον αγώνα, είναι αναγκαίο να διατηρήσουμε την ορμή και την αλληλεγγύη μας αλλά και να αναγνωρίζουμε τις δυσκολίες που υπάρχουν στην αντιπαράθεση με μία μεγάλη εταιρεία. Το ξεπέρασμα του φόβου και η κατάρριψη τυχόν παρανοήσεων σε ό,τι αφορά τα εργασιακά μας δικαιώματα είναι βασικά βήματα για να πετύχουμε τους στόχους μας. Πρέπει να παραμένουμε σταθεροί στα αιτήματά μας και να αναγνωρίσουμε ότι η ουσιαστική αλλαγή πολλές φορές απαιτεί επιμονή και θυσίες. Με το να είμαστε ενωμένοι και να διεκδικούμε τη συλλογική μας ευμερσία μπορούμε να στρώσουμε το δρόμο για ένα καλύτερο και πιο δίκαιο μέλλον για όλους τους εργαζόμενους.

μετανάστες εργάτες θα πρέπει να είναι πλήρως υποταγμένοι στις ανάγκες και τα θέλω της «οικονομίας», θα πρέπει να γίνονται "μπαλάκι", χωρίς καμία σταθερότητα και καμία ποιότητα ζωής. Η ζωή τους κι οι ανάγκες τους θα πρέπει να τίθενται πάντα στην υπηρεσία του καπιταλιστικού κέρδους και αυτό και μόνο να εξυπηρετούν.

Ένα απ' τα βασικότερα στοιχεία στοιχεία της Visa ειδικού σκοπού σχετίζεται με τον εκβιασμό που βιώνουν αυτοί οι εργαζόμενοι, καθώς σε περίπτωση που χάσουν τη δουλειά τους χάνουν και την άδεια διαμονής τους. Γίνεται εύκολα αντιληπτό το μέγεθος της πίεσης που τους ασκεί εκβιαστικά σε μια σειρά ζητήματα η εργοδοσία με την υποστήριξη των κρατικών μηχανισμών, προκειμένου να μην αναγκαστούν να επιστρέψουν στις χώρες προέλευσής τους. Σ' αυτό το έδαφος εξαναγκάζονται σε άθλιες συνθήκες δουλειάς και διαβίωσης, σαν σύγχρονοι σκλάβοι και πάντα υπό καθεστώς φόβου και τρομοκρατίας, ώστε να μην είναι σε θέση να διεκδικήσουν το παραμικρό δικαίωμα.

Σε αντίθεση βέβαια με την εκβιαστική και άθλια πραγματικότητα που βιώνουν οι μετανάστες εργάτες, βρίσκεται η πραγματικότητα που βιώνουν οι επενδυτές τρίτων χωρών, οι οποίοι συνεχώς διευκολύνονται στο να παίρνουν άδεια διαμονής μόνιμου επενδυτή, τη γνωστή δηλαδή Golden Visa, μέσω της αγοράς ακινήτων στην Ελλάδα. Η αντίθεση στο μεγαλύτερο της...

Το δεδομένο είναι πως την εκβιαστική κατάσταση που έχει διαμορφώσει το σύστημα για τους μετανάστες εργαζόμενους, την αξιοποιεί όχι μόνο για να αυξάνει την κερδοφορία του αλλιά και για να συμπίπτει τα εργασιακά δικαιώματα του συνόλου των εργαζομένων. Να διαμορφώνει όρους έντασης της εκμετάλλευσης απ' τη μια και τεχνητούς διαχωρισμούς μεταξύ ντόπιων και μεταναστών εργαζομένων απ' την άλλη, προκειμένου να μην μπορούν ενιαία να διεκδικούν τα εργασιακά τους δικαιώματα.

Απέναντι σ' αυτήν την κατεύθυνση, κόντρα στο ρατσισμό και το μίσος, οι Έλληνες κι οι μετανάστες εργαζόμενοι έχουν κοινό συμφέρον και κοινό εχθρό. Γι' αυτό και πρέπει από κοινού να διεκδικήσουν τη ζωή και τα δικαιώματά τους.

Ντιλήψεις

ιδεολογίας και πολιτικής

Εμπνεόμαστε από τους αγώνες του χθες, για τις μάχες του σήμερα

Στις 8 Μαρτίου έφερε προς ψήφιση η κυβέρνηση τον νόμο Πιερρακάκη. Μόνο σύμπτωση δεν μπορεί να είναι αυτή η ημερομηνία.

17 χρόνια πριν, στις 8 Μαρτίου του 2007, δεκάδες χιλιάδες φοιτητές διαδήλωναν στο κέντρο της Αθήνας, απέναντι στην ψήφιση ενός νόμου πλαίσιο, της Γιαννάκου, έπειτα από μήνες αγώνα και καταλήψεων σε όλη την Ελλάδα. Εκείνη η διαδήλωση, η κορύφωση ενός αγώνα των φοιτητών για σχεδόν 2 χρόνια, κόντρα στην αναθεώρηση του άρθρου 16, χτυπήθηκε από τις δυνάμεις καταστολής με σφοδρότητα, ενώ οδήγησε και σε δεκάδες συλλήψεις διαδηλωτών. Τόσο ήταν το μίσος του συστήματος και της κυβέρνησης απέναντι στο φοιτητικό κίνημα, το οποίο κατάφερε να μπλοκάρει την αναθεώρηση του άρθρου 16 και να σταματήσει την προσπάθεια του συστήματος να θέσει στέρεες βάσεις για μια παιδεία για λίγους, όπου τα παιδιά των φτωχών λαϊκών οικογενειών δεν θα έχουν θέση σε αυτήν.

Τώρα θέλει να πάρει τη ρεβάνς. Θέλει να διορθώσει αυτήν την «ανωμαλία», που δεν ταιριάζει με το υπόλοιπο αφήγημά της. Για αυτό «παρακάμπτει» την αναθεώρηση του άρθρου 16, για αυτό φέρνει διδάκτρα στα δημόσια πανεπιστήμια, για αυτό πέρασε τη βάση εισαγωγής που πετσοκόβει σε χιλιάδες μαθητές των πιο φτωχών στρωμάτων της κοινωνίας τη δυνατότητα εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Όμως οι φοιτητές και οι μαθητές της χώρας δεν «έκατσαν στα αυγά τους». Για πάνω από 2 μήνες με συνελεύσεις, καταλήψεις και διαδηλώσεις, έχουν δείξει τις διαθέσεις τους, για να αγωνιστούν απέναντι στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη. Όσο και αν διάφορες ρεφορμιστικές φωνές προσπαθούν να περιορίσουν τις κινητοποιήσεις και να επιδοθούν σε άλλες «πολύμορφες δράσεις», ο αγώνας αυτός είναι επιτακτικό να κλιμακωθεί, να μαζικοποιηθεί και να συνδεθεί και με τα υπόλοιπα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας. Η εμπειρία του φοιτητικού κινήματος στη χώρα δείχνει πως ακόμα και ψηφισμένους νόμους μπορεί να ανατρέψει, όταν δεν ποτίζεται από λογικές τύπου «να μείνει στα χαρτιά».

Η 8η Μάρτη είναι, επίσης, η ημέρα μνήμης και τιμής των αγώνων των γυναικών για ισοτιμία και χειραφέτηση. Χρόνια προσπαθεί το σύστημα να καθιερώσει την ημέρα αυτή σαν μια αταξική και ουδέτερη «γιορτή» για τις γυναίκες και να την ξεκόψει από το πραγματικό της νόημα. Το νόημα που έδωσαν με το αίμα τους οι εργάτριες της Νέας Υόρκης για ισοτιμία και εργασιακά δικαιώματα το 1857, οι διαδηλώτριες στην Αγία Πετρούπολη για «Ψωμί και Ειρήνη» το 1917, οι αντάρτισσες του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και του ΔΣΕ και τόσες ακόμα σε όλους τους λαϊκούς εργατικούς αγώνες.

Έχουμε δει με τραγικό τρόπο τα τελευταία χρόνια πώς το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα αντιμετωπίζει τη γυναίκα. Απολύσεις εγκύων, απαγόρευση αμβλώσεων, υποχρεωτική συνεπιμέλεια, πρώτο θύμα της ανεργίας, χαμηλότεροι μισθοί σε σχέση με τους άντρες για την ίδια δουλειά. Μαζί με την αύξηση των βιασμών, των κακοποιήσεων και των δολοφονιών γυναικών, διαμορφώνεται μια ζωή διπλής καταπίεσης, στη δουλειά και στο σπίτι, που κάνει τις γυναίκες των φτωχών λαϊκών στρωμάτων να ασφυκτιούν.

Η γυναίκα εργαζόμενη, η άνεργη, η αγρότισσα, η φοιτήτρια, η γυναίκα του λαού πρέπει να διεκδικήσει τα δικαιώματά της. Με την ένταξη της στο κίνημα και στους αγώνες κερδίζει την ισοτιμία με τον άντρα της τάξης της, ενάντια στο σύστημα που τους εκμεταλλεύεται, που γεννά την ανισότητα κάθε είδους.

Η 8η Μάρτη είναι μια ημερομηνία που έχει ακόμα πιο στενούς δεσμούς με το λαϊκό κίνημα. Ήταν στις 8 Μάρτη του 2023 όταν εκατοντάδες χιλιάδες λαού πλημμύρισαν τους δρόμους της χώρας στην απεργία που κηρύχτηκε έπειτα από την κρατική δολοφονία στα Τέμπη.

57 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους και δεκάδες τραυματίστηκαν, σε ένα έγκλημα προδιαγεγραμμένο από τις πολιτικές της φτώχειας, των ιδιωτικοποιήσεων και του ξεπουλήματος από την πλευρά του συστήματος. Ήταν τόσο έντονες και δυναμικές οι κινητοποιήσεις του λαού και της νεολαίας, τόσο πέρυσι όσο και φέτος, που παρά τις τεράστιες προσπάθειες του συστήματος και της κυβέρνησης, δεν κατάφεραν να συγκαλύψουν τους πραγματικούς υπαίτιους και να κουκουλώσουν τις δολοφονικές ευθύνες τους. Ο λαός απαιτεί το έγκλημα αυτό να μην ξεχαστεί.

Όσο, λοιπόν, για το σύστημα η 8η Μάρτη έχει τον συμβολισμό της, άλλο τόσο πρέπει και έχει και για το λαϊκό κίνημα. Μπορεί η κυβέρνηση να νομοθετεί την επίθεση, όμως ο λαός, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, οι φοιτητές, οι γυναίκες, εμπνέονται από τους προηγούμενους αγώνες και μπαίνουν ξανά στο προσκήνιο, στις επόμενες μάχες για μια ζωή με αξιοπρέπεια και δικαιώματα.

DL

Πανελλαδικό πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο στις 8 Μάρτη ενάντια στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη

Στις 8/3 αποφάσισε η κυβέρνηση της ΝΔ να προχωρήσει στην ψήφιση του νομοσχεδίου. Και η ημερομηνία αυτή δεν επιλέχθηκε καθόλου τυχαία. Δεν έχουν ξεχάσει ότι 8 Μάρτη του 2007 ήταν η μέρα ψήφισης του νόμου Γιαννάκου. Δεν έχουν ξεχάσει τη μεγαλειώδη διαδήλωση που πραγματοποιήθηκε εκείνη τη μέρα, η οποία πνίγηκε στα χημικά και τα δακρυγόνα από τις δυνάμεις καταστολής, τις προσαγωγές και τις συλλήψεις που έγιναν σε βάρος αγωνιστών φοιτητών. Τα σχέδια της κυβέρνησης πρέπει να ανατραπούν από το φοιτητικό κίνημα.

Ενόψει της ψήφισης του νομοσχεδίου, οι γενικές συνελεύσεις αποφάσισαν συμμετοχή στην πανελλαδική διαδήλωση στην Αθήνα. Στο πλαίσιο της κλιμάκωσης των κινητοποιήσεων τους τελευταίους δύο μήνες, οι φοιτητικοί σύλλογοι ξεκινώντας από τα Προπύλαια θα διαδηλώσουν εκφράζοντας την αντίθεσή τους στο νομοσχέδιο. Φοιτητές, εκπαιδευτικοί, μαθητές, εργαζόμενοι, συνολικά ο λαός και η νεολαία πρέπει να ενώσουν τις φωνές τους ενάν-

τις, και οι επόμενες δεν πρέπει να ανακηρυχθούν μέρες παύσης αγώνων. Για να δοθεί μια ακόμα μαζική απάντηση σε κυβέρνηση, αντιπολίτευση και τις πολιτικές που εξυπηρετούν, πρέπει οι αγώνες των φοιτητών να μην σταματήσουν τη μέρα ψήφισης.

Το φοιτητικό κίνημα θα πρέπει να παλέψει για την ΑΝΑΤΡΟΠΗ του. Οι φοιτητές θα πρέπει να συνεχίσουν τους αγώνες τους, γιατί υπάρχουν αγωνιστικές διαθέσεις και έχουν ήδη εκφραστεί. Κόντρα στις πιέσεις του συστήματος και τις ανεπάρκειες της ρεφορμιστικής αριστεράς. Οι αδιέξοδες λογικές της έχουν εκφραστεί εδώ και καιρό μέσα στις γενικές συνελεύσεις και είναι ενδεικτικές για το επόμενο διάστημα. Το αίτημα «να μείνει ο νόμος στα χαρτιά» που ήδη ακούγεται και θα ακουστεί ακόμα περισσότερο, είναι ένα αίτημα που μετουσιώνει την υποταγμένη πολιτική τους αντίληψη και τη βαθιά ανεμπιστοσύνη τους στις φοιτητικές μάχες. Είναι ένα αίτημα που κηρύσσει πρώτα και κύρια την παύση των κινητοποιήσεων. Που δεν εξασφαλίζει σε καμία περίπτωση

τις στην επίθεση στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές.

Στις γενικές συνελεύσεις της τελευταίας βδομάδας πάρθηκαν σε γενικές γραμμές αγωνιστικές αποφάσεις. Αποφασίστηκε η συνέχιση των καταλήψεων και η συμμετοχή στην πανελλαδική πανεκπαιδευτική διαδήλωση της Παρασκευής. Η μείωση της συμμετοχής στις συνελεύσεις που παρατηρήθηκε σίγουρα μπορεί να ερμηνευθεί. Όσο προχωρούσαν οι κινητοποιήσεις των φοιτητών, τόσο και το σύστημα προχωρούσε τις απειλές και τους εκβιασμούς του. Οι τηλεεξετάσεις, οι εισαγγελικές έρευνες σε βάρος των καταλήψεων, η έναρξη του εξαμήνου (τηλέ ή δια ζώσης), οι απειλές για χαμένα εξάμηνα συνέβαλαν καθοριστικά στο να μειωθεί ο κόσμος που συμμετείχε στις συλλογικές του διαδικασίες. Η καταστολή και οι πιέσεις τους, όμως, δεν κατάφεραν να σβήσουν την οργή και να κάψουν τις αγωνιστικές διαθέσεις της νεολαίας, η οποία κατέβηκε μαζικά στις απεργιακές διαδηλώσεις, η οποία επιμένει να κατεβαίνει στα φοιτητικά συλλαλητήρια.

Μετά από δύο μήνες μαζικών φοιτητικών κινητοποιήσεων, έναν μήνα μετά την πρώτη πανελλαδική διαδήλωση, οι φοιτητές καλέστηκαν να ξαναβγούν στους δρόμους για να κλιμακώσουν τους αγώνες τους. Η 9η Μάρτη,

ότι η όποια κυβέρνηση δε θα εφαρμόζει τον κάθε νόμο (και τον συγκεκριμένο) με βάση τον εκάστοτε συσχετισμό. Είναι ένα αίτημα διαμετρικά αντίθετο με την κατεύθυνση της ανατροπής που πρέπει να μπει μέσα στο φοιτητικό κίνημα και τους συλλόγους.

Οι φοιτητικές μάχες έχουν αποδείξει ότι μπορούν μέχρι και να ανατρέπουν ψηφισμένους νόμους. Έγινε το 1979 με τον νόμο 815. Μπορεί να γίνει και σήμερα. Φοιτητές, μαθητές και εκπαιδευτικοί, συνολικά ο λαός και η νεολαία μπορούν να νικήσουν. Μπορούν να μπλοκάρουν την επίθεση στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές. Μπορούν να ανατρέψουν ακόμα και ψηφισμένο τον νόμο Πιερρακάκη, που θα προχωρήσει άλματα την επίθεση στην εκπαίδευση.

Κόντρα σε φανερούς και κρυφούς εχθρούς, την απογοήτευση που θέλει να καλλιεργεί το σύστημα, λαός και νεολαία μπορούν και πρέπει να βάλουν τη σφραγίδα τους στις εξελίξεις. Συλλογικά και οργανωμένα. Οι γενικές συνελεύσεις, οι καταλήψεις και οι διαδηλώσεις μπορούν και πρέπει να συνεχιστούν. Είναι πιο ξεκάθαρο από ποτέ. Τίποτα δε μας έχει χαρίσει το σύστημα. Με αγώνες μπορούμε να κατακτήσουμε τα δικαιώματά μας!

ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ στηρίζουν τη δημιουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων και παριστάνουν την «αντιπολίτευση»

Ποιος δεν θυμάται τον Αλέξη Τσίπρα να δηλώνει προεκλογικά ότι «αν υπήρχε η δυνατότητα να έχεις στην Ελλάδα ξέχωρα από το κράτος πανεπιστήμια τύπου Χάρβαρντ, εγώ είμαι έτοιμος να το συζητήσω»; Πώς να ξεχάσει κανείς τις προεκλογικές συνεντεύξεις του Στέφανου Κασσελάκη, όπου μιλούσε με τα καλύτερα λόγια υπέρ των υποτροφιών για σπουδές σε ιδιωτικά πανεπιστήμια ή την υποψήφια βουλευτή Βορείου Τομέα του ΣΥΡΙΖΑ κα. Λινού, που στην ερώτηση αν πρέπει να ιδρυθούν ιδιωτικές σχολές απαντούσε «εξαρτάται»; Και βέβαια, χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ, Π. Παππά, ο οποίος στήριξε δημόσια τα σχέδια ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων στην Ελλάδα, λέγοντας σε συνέντευξή του ότι «είμαστε η μόνη ίσως από τις δυτικές χώρες που δεν έχουν ιδιωτικά πανεπιστήμια» και ότι «η επαναδιατύπωση του άρθρου 16 είναι μια συζήτηση που πρέπει να γίνει».

Συζητήσαν, λοιπόν, αυτές τις μέρες, εν μέσω του μεγαλύτερου φοιτητικού κινήματος της τελευταίας δεκαεταετίας, τα... think tank του ΣΥΡΙΖΑ και αποφάνθηκαν ότι το νομοσχέδιο Πιερρακάκη είναι... προβληματικό. Και τα κυριότερα προβλήματα που εντόπισαν είναι η αντισυνταγματικότητά του και το ότι επιτρέπει την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων που «επί της ουσίας δεν θα κάνουν έρευνα» (!).

Και βέβαια, κανένα πρόβλημα δεν είχαν με το επίμαχο άρθρο 58 του νομοσχεδίου, που εισάγει για πρώτη φορά δίδακτρα στα προπτυχιακά προγράμματα των δημοσίων πανεπιστημίων για τους αλλοδαπούς φοιτητές. Άλλωστε, αξέχαστος θα μείνει και ο βουλευτής Ηρακλείου του ΣΥΡΙΖΑ, Χ. Μαμουλάκης, που τόλμησε πρόσφατα να ξεστομίσει εν μέσω μαζικών διαδηλώσεων ότι: «Αν χρει-

αστεί... να μπου δίδακτρα στα δημόσια πανεπιστήμια, ως έσχατη λύση». Αυτό καμία εντύπωση δεν προξενεί, καθώς ο ΣΥΡΙΖΑ υπηρέτησε πιστά την πολιτική των ταξικών φραγμών στις σπουδές και βέβαια, με τον νόμο Γαβρόγλου ήταν αυτός που εισήγαγε τα δίδακτρα στα μεταπτυχιακά, κάνοντας το μεγάλο βήμα για τη διάλυση του δωρεάν χαρακτήρα των ανώτατων σπουδών.

Οι πολιτικές θέσεις του ΣΥΡΙΖΑ είναι στην ίδια ρότα με αυτές της κυβέρνησης και των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΕΕ και οι δηλώσεις των στελεχών του το μαρτυρούν συνεχώς.

Συνοψίζοντας, ο ΣΥΡΙΖΑ στηρίζει τα «(καλά) ιδιωτικά πανεπιστήμια», αλλά τώρα είναι η ώρα να παραστήσει την αντιπολίτευση κάτω από την πίεση του φοιτητικού κινήματος. Στο ίδιο πνεύμα κινείται και ο πολιτικός του απόγονος, το ΜΕΡΑ25, καθώς στο προεκλογικό ντιμπέιτ του Μαΐου ο Βαρουφάκης δήλωνε ότι «καλά ιδιωτικά πανεπιστήμια υπάρχουν μόνο στις ΗΠΑ», συμβάλλοντας στη συζήτηση περί «καλών» και «κακών» ιδιωτικών πανεπιστημίων.

Μεγαλύτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η τοποθέτηση του ΠΑΣΟΚ, που ως παλιότερο και πιο «έμπειρο» κόμμα της ντόπιας μεγαλοαστικής τάξης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, δεν επιχειρεί να καμουφλάρει την πρόθεσή του να στηρίξει την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων στην Ελλάδα και προσπαθεί να αιτιολογήσει τη στάση του απέναντι στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη. Ο Νίκος Ανδρουλάκης δήλωνε τον περασμένο Ιούνιο ότι «αν εδώ συζητάμε για ένα ιδιωτικό πανεπιστήμιο όπως τα μεγάλα πανεπιστήμια στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ, είμαστε θετικοί, δεν θα μπουέ εμπόδιο, αρκεί να πληροί υψηλά ακαδημαϊκά πρότυπα». Ή αλλιώς, όπως ξεκαθαρίζει σε όλους τους τόνους: «διαχρονική προγραμματική θέ-

ση του κόμματός μας είναι η ίδρυση μη κρατικών μη κερδοσκοπικών πανεπιστημίων με αναθεώρηση του άρθρου 16». Ιδού, λοιπόν, η αντιπολίτευση που ασκεί το ΠΑΣΟΚ:

Επικαλείται την «αντισυνταγματικότητά» του νομοσχεδίου Πιερρακάκη, από τη σκοπιά του ότι θα έπρεπε πρώτα να αναθεωρηθεί το άρθρο 16 και μετά να ιδρυθούν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Με λίγα λόγια, το ΠΑΣΟΚ θέλει άμεση αναθεώρηση, όχι παράκαμψη του άρθρου 16. Παράλληλα, ζητάει αυστηρότερα κριτήρια ποιότητας, «μη-κερδοσκοπικό χαρακτήρα» και μian «άλλη αξιολόγηση», κρίνοντας ότι η ΕΘΑΕ είναι ανεπαρκής, γιατί έχει... μεγάλο φόρτο δουλειάς. Ζητάει περισσότερη χρηματοδότηση στα δημόσια πανεπιστήμια, κλείνοντας το μάτι σε διαχρονικούς του συμμάχους στα υψηλά πατώματα της ακαδημαϊκής ελίτ (πρυτάνεις, μεγαλοκαθηγητές) ως είθισται. Διαφωνεί με την αλλαγή του συστήματος εισαγωγής στις πανελλήνιες εξετάσεις. Προτείνει καλύτερη διασπορά των ιδιωτικών πανεπιστημίων, για να μοιραστεί η πίτα και στην επαρχία, όπου έχει κατά τόπους στηρίγματα. Θέλει να υπάρξει μια «σοβαρή δέσμευση μακροχρόνιας παραμονής των ξένων παραρτημάτων στη χώρα», ώστε να μην μείνουν οι εισακτέοι φοιτητές «ξεκρέμαστοι», αν τυχόν το πανεπιστήμιο αποφασίσει ξαφνικά να φύγει (!).

Με λίγα λόγια, η ένσταση του ΠΑΣΟΚ συμπυκνώνεται στη δήλωση του Ανδρουλάκη ότι «έχει ολοκληρωμένη πρόταση για τη σωστή λειτουργία των ιδιωτικών πανεπιστημίων» και δε συμβιβάζεται με μια «επίφοβη παράκαμψη» του άρθρου 16. Τάσσεται, λοιπόν, ανοικτά υπέρ του ιστορικότερου χτυπήματος στη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση στην Ελλάδα και το πρόβλημά του είναι ότι η κυβέρνηση «δεν το κάνει καλά».

Το ΠΑΣΟΚ, το οποίο ξεκίνησε από το ότι «δεν θα σταθεί εμπόδιο στα ιδιωτικά πανεπιστήμια» για να φτάσει ως την καταψήφιση του νομοσχεδίου στη Βουλή, χρειάστηκε να διανύσει μια απόσταση που κοστίζει στο εσωτερικό του.

Έτσι, τα επεισόδια στην κοινοβουλευτική ομάδα δίνουν και παίρνουν, με περιπτώσεις όπως της Γιαννακοπούλου και του Κωνσταντινιόπουλου, που κατηγορούν την ηγεσία ότι παραβιάζει βασικές αρχές του κόμματος, για να ψαρέψει ψήφους. Έτσι ακριβώς έχουν τα πράγματα.

Με δεδομένο ότι την προηγούμενη τετραετία, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ υπερψήφισαν το 70-80% των νομοσχεδίων που έφερε η Νέα Δημοκρατία στη Βουλή και η εικόνα αυτή παραμένει αναλλοίωτη μετά τις εκλογές του Ιουνίου, που επικύρωσαν την καθήλωση και των δύο στην «τρίτη θέση», αποτελεί στοίχημα πολιτικής επιβίωσης η αναζήτηση σημείων διαφοροποίησης από την κυβέρνηση. Το νομοσχέδιο Πιερρακάκη προσφέρεται ως ευκαιρία, έχοντας βρει απέναντί του την πλατιά αντίθεση της νεολαίας και των φτωχότερων λαϊκών στρωμάτων. Η ουσία του πολιτικού αδιεξόδου στο οποίο βρίσκονται τόσο ο ΣΥΡΙΖΑ, όσο και το ΠΑΣΟΚ, είναι ότι στις σημερινές συνθήκες έντασης της εξάρτησης και της επίθεσης και όξυνσης όλων των αντιθέσεων, καμία «άλλη διαχείριση» δεν έχει έδαφος να σταθεί. Μόνο μέσα από την πάλη τους μπορούν οι φοιτητές και ο λαός να πετάξουν από την πλάτη τους αυτή τη «σαβούρα» που εμπαίζει ανοικτά και θολώνει συνειδήσεις. Τόσο το ΠΑΣΟΚ όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ είναι αστικά κόμματα, που υπηρέτησαν πιστά την πολιτική της εξάρτησης, της βαρβαρότητας και των ταξικών φραγμών στην παιδεία από κυβερνητικές θέσεις και οι σημερινές αντιπολιτευτικές τους ακροβασίες είναι τουλάχιστον φαιδρές.

Χαιρετισμός στη «γαλάζια νεολαία»...

Χωρίς εκπλήξεις ήταν η ομιλία του πρωθυπουργού στην εναρκτήρια συνδιάσκεψη της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ. Αφιέρωσε πολύ χρόνο, όπως θα φανταζόταν κανείς, για να πει πόσο καλά τα έχει καταφέρει η κυβέρνηση μέχρι τώρα. Κλείνοντας την ομιλία του, έβαλε τον στόχο της συσπείρωσης της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ ενόψει των ευρωεκλογών.

Πέρα από τον αυτάρεσκο τόνο, μπορεί κανείς πολλά να σχολιάσει για το ποια ζητήματα επέλεξε να αναδείξει και να τονίσει ο Μητσοτάκης και σε ποια ζητήματα παρέλειψε να αναφερθεί... Βασικό στοιχείο της ατζέντας, η επιχειρηματολογία υπέρ του πρόσφατου νομοσχεδίου για την ίδρυση μη κρατικών ξενόγλωσσων Πανεπιστημίων.

Από το στόμα του πρωθυπουργού ακούστηκε ότι το νομοσχέδιο αφορά στο 70% άρθρα ενίσχυσης του δημόσιου Πανεπιστημίου. Δεν εξήγησε, όμως, ποια πολιτική στόχευση εξυπηρετεί βασικά το νομοσχέδιο. ΔΕΝ είπε για τα δίδακτρα στα προπτυχιακά

που φέρνει, για τους κύκλους σπουδών, για τις συγχωνεύσεις/καταργήσεις σχολών, για τη μικρότερη ΕΒΕ με την οποία ένας φοιτητής θα μπορεί να μπει στις ιδιωτικές σχολές που θα ιδρυθούν, όπως και πολλά άλλα που αφορούν τον πραγματικό χαρακτήρα αυτού του νομοσχεδίου και όλων των υπόλοιπων που πέρασαν ή βρίσκονται στα σκαριά.

Τέρμα η βία στα ελληνικά πανεπιστήμια, ανέφερε στην ομιλία του. Και αναρωτιέται κανείς, αυτό σημαίνει ότι θα πάψει η αστυνομία να μπουκάρει στο Άσυλο και να δέρνει φοιτητές; Μάλλον όχι, τα ΜΑΤ στις σχολές έχουν θέση στο «Ελεύθερο Πανεπιστήμιο» που ευαγγελίζεται η κυβέρνηση. Η «ελεύθερη» διακίνηση ιδεών για την οποία μίλησε, δεν αφορά τις προοδευτικές και αριστερές ιδέες, αφού οι αγωνιστές φοιτητές που τις διακινούν θα περνάνε από πειθαρχικό και θα έρχονται αντιμέτωποι μέχρι και με διαγραφή. Αφορά μόνο την ιδεολογία του συστήματος! Στο «Ελεύθερο Πανεπιστήμιο» δεν θα γί-

νονται καταλήψεις, οι φοιτητικοί σύλλογοι δεν θα αναγνωρίζονται ως συνδικαλιστικά όργανα και η όποια μορφή φοιτητικού συνδικαλισμού θα ελέγχεται από το κράτος. Σε αυτή την κατεύθυνση της «ελευθερίας» κινείται και το φακέλωμα αγωνιστών φοιτητών από τη ΔΑΠ, τη «γαλάζια νεολαία», όπως βγήκε στη φόρα ότι γίνεται στο ΠΑΜΑΚ ή οι τραμπουκισμοί από πλευράς ΔΑΠιτών απέναντι σε φοιτητές που αγωνίζονται, όπως συνέβη πρόσφατα στο Πανεπιστήμιο των Ιωαννίνων.

Έδωσε τα συχαρητήριά του στους ΔΑΠίτες και τις ΔΑΠίτισες, που ήταν πάντα στην πρώτη γραμμή. Η ΔΑΠ, άλλωστε, πιστή στην ιδεολογία που υπερασπίζεται, αξιοποιήθηκε στις ΓΣ αυτού του διαστήματος για να «σπάσει» τις καταλήψεις, άλλοτε εμφανιζόμενη ως τέτοια, άλλοτε κρύβοντας την ταυτότητά της πίσω από «ανεξάρτητα» πλαίσια (με πολλές συνεχόμενες προσπάθειες της μάλιστα να είναι αποτυχημένες, αλλά γι' αυτό κι αν δεν θα ακούγαμε κάτι).

Χρόνια, λέει ο πρωθυπουργός, πάλευε η ΔΑΠ-ΝΔΦΚ για να ιδρυθούν Πανεπιστήμια με δίδακτρα στην Ελλάδα. Ναι, πολύ πιθανόν, αφού ο κόσμος που πάει στο συνέδριο και τα ακούει αυτά, έχει να πληρώνει, όταν η εκπαίδευση από δικαίωμα όλων γίνεται «προνόμιο» των λίγων. Μειώθηκε η ανεργία στους νέους, είπε, αλλά παρέλειψε να πει με τι μισθό αυτή η νεολαία δουλεύει και σε τι συνθήκες εργασίας. Ούτε για τους χιλιάδες μαθητές που αποκλείονται βίαια από την εκπαίδευση και πετιούνται στα κάτεργα της μαθητείας έγινε λόγος. Ήταν, τέλος πάντων, ξεκάθαρο σε ποιο τμήμα της νεολαίας απευθυνόταν ο πρωθυπουργός, σε αυτό των πιο προνομιούχων.

Αυτό που σίγουρα «ξέχασε» ο Μητσοτάκης να αναφέρει στον χαιρετισμό του είναι το φοιτητικό κίνημα, που συνεχίζει τον αγώνα ενάντια στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη...

Η Παλαιστίνη στα ματωμένα σχοινιά της σφαγής και του λιμού! Κάτω οι δολοφόνοι σιωνιστές και το βάρβαρο κράτος τους, φυλάκιο των ΗΠΑ!

Εκλεισαν πέντε μήνες από την εισβολή και τους βάρβαρους βομβαρδισμούς του σιωνιστικού κράτους του Ισραήλ στη Λωρίδα της Γάζας ενάντια στον περήφανο και αδούλωτο παλαιστινιακό λαό. Οι νεκροί έχουν ξεπεράσει πια τις 30.000 ενώ οι τραυματίες κοντεύουν τις 72.000. Γυναίκες, παιδιά, άντρες, ηλικιωμένοι βρίσκονται στο στόχαστρο της δολοφονικής μηχανής του φασιστικού κράτους του Ισραήλ. Οι δειλοί φονιάδες του κατοχικού στρατού συνεχίζουν να τα βρίσκουν σκούρα από την ένοπλη Παλαιστινιακή Αντίσταση και γι' αυτό μαζί με την απειλή της εισβολής στη Ράφα, που έχει γίνει τόπος συγκέντρωσης εκατομμυρίων εκτοπισμένων, χρησιμοποιούν πια ως γενοκτονικό όπλο την πείνα και τις αρρώστιες. Ήδη καταγράφονται θάνατοι μωρών και μικρών παιδιών από υποσιτισμό και μεγαλώνει μέρα τη μέρα το κίνδυνος για εκτεταμένο λιμό και γεωμετρική αύξηση θανατηφόρων ασθενειών.

Διαπραγματεύσεις στη σκιά της φρίκης

Η ισραηλινή πλευρά εδώ και μερικές εβδομάδες που γίνονται διαπραγματεύσεις πότε στο Κάιρο και πότε στο Παρίσι κάνει συνεχή πίσω-μπρος, προβάλλει διαρκώς και άλλες απαιτήσεις, ενώ συνεχίζει ακατάπαυστα τους βομβαρδισμούς στη Γάζα. Ενδιάμεσα, δηλώσεις όπως αυτές του Νετανιάχου πως, ακόμα και αν επιτευχθεί συμφωνία κατάπαυσης του πυρός, αμέσως μετά θα γίνει η εισβολή στη Ράφα, υπονόμειαν παραπέρα τις συνομιλίες.

Ωστόσο η σιωνιστική κυβέρνηση του Ισραήλ, προσπαθώντας για μια ακόμη φορά να τινάξει στον αέρα τις συνομιλίες αλλά και να αντιδράσει στις πιέσεις που δέχεται από τα αφεντικά της, ξεπέρασε αυτή τη φορά ακόμα και τα ναζιστικά πρότυπά της. Προκάλεσε ένα λουτρό αίματος των πεινασμένων κατοίκων της Γάζας. Οι πεινασμένοι για αίμα φονιάδες του Ισραήλ σκότωσαν 112 και τραυμάτισαν πάνω από 760 αμάχους που ζητούσαν λίγο αλεύρι από τα φορτηγά που

πενούσαν από τον κυκλικό κόμβο της Ναμπλούς στη Βόρεια Γάζα.

Τα αποτελέσματα της σιωνιστικής αυτής βαρβαρότητας, πέρα από τα αποκαλυπτήρια της φασιστικής φύσης του ισραηλινού καθεστώτος σε όλους τους λαούς, ήταν να μεγαλώσει η δυσαρέσκεια των Δυτικών και κυρίως των αμερικανών προσπατών, που βλέπουν το μαντρόσκυλό τους να τινάξει μία μία τις γέφυρες που προσπαθούν να οικοδομήσουν με στόχο την επανάκτηση του ελέγχου στην περιοχή της Μέσης Ανατολής.

Βέβαια για τις ΗΠΑ η στρατηγική σημασία ύπαρξης αυτού του προκεχωρημένου φυλακίου τις οδήγησε για μια ακόμη φορά στο ντροπιαστικό βέτο ενάντια σε ψήφισμα καταδίκης της σφαγής και έκκλησης για κατάπαυση του πυρός, που στήριξαν όλα τα υπόλοιπα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας.

Ωστόσο, αυτή η συνεχής προσπάθεια της σιωνιστικής ηγεσίας του Ισραήλ και όσων πιθανά από τις ΗΠΑ την προμοτούν να δυναμιτίζει τους σχεδιασμούς της διοίκησης Μπάιντεν αγγίζει τα όρια ανοχής του μεγάλου αφεντικού. Η επίσκεψη του μέλους του πολεμικού υπουργικού συμβουλίου και πολιτικού αντιπάλου του Νετανιάχου, Μπένι Γκαντζ, στην Ουάσινγκτον και η δήλωση της αντιπροέδρου των ΗΠΑ, Κάμαλα Χάρις, ότι «*με δεδομένο ότι οι συνθήκες είναι απάνθρωπες στη Γάζα, χρειάζεται να κηρυχθεί άμεση κατάπαυση του πυρός*», είναι χαρακτηριστικά δείγματα αυτών των ορίων που αγγίζονται από την πλευρά της ισραηλινής ηγεσίας. Επιπλέον η αμερικανική ηγεσία πιθανά να φοβάται ότι με τις πολιτικές κινήσεις όπως το σχέδιο Νετανιάχου (βλέπε παρακάτω) οι ΗΠΑ θα βρεθούν αντιμέτωπες με καταστάσεις που δεν θα μπορούν όλοι να ελέγξουν αλλά ούτε να διαχειριστούν.

Σχέδια σκλήρυνσης της κατοχής και σχεδιασμοί «τελικής λύσης»

Το υπουργικό συμβούλιο του σιωνιστικού κράτους υπερψήφισε, όπως γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο, τη «δηλωτική απόφαση» που κατέθεσε ο

Νετανιάχου και η οποία αντιτίθεται στη μονομερή αναγνώριση παλαιστινιακού κράτους. Αυτή η δηλωτική απόφαση, όπως έγινε γνωστό τις επόμενες μέρες, ήταν ένα μόνο σημείο του σχεδίου που κατέθεσε ο Νετανιάχου και υπερψήφισαν οι υπουργοί του. Τα υπόλοιπα σημεία με το πρόσχημα της «ασφάλειας του Ισραήλ» βρίσκονται στην κατεύθυνση της κατακόρυφης σκλήρυνσης της κατοχής στη Γάζα και στη Δυτική Όχθη, με απώτερο στόχο το διώξιμο του λαού της Παλαιστίνης από τη γη του. Μερικά σημεία του σχεδίου, εκτός φυσικά από την συνεχώς επαναλαμβανόμενη «ολοκληρωτική εξάλειψη κάθε απειλής για την ασφάλεια του Ισραήλ», αξίζει να αναφερθούν ως μνημεία φασιστικής πρακτικής και αντίληψης:

- Ο στρατός κατοχής διατηρεί ελευθερία δράσης σε όλη τη Λωρίδα της Γάζας.
- Δημιουργία «ζώνης ασφαλείας» εντός της Λωρίδας της Γάζας για όσο χρειαστεί.

- Αποκλεισμός των νότιων συνόρων της Γάζας με την Αίγυπτο.

- Το Ισραήλ θα έχει τον έλεγχο ασφαλείας όλης της περιοχής Δυτικά της Ιορδανίας, δηλαδή όλης της Παλαιστίνης σε στεριά, αέρα και θάλασσα.

- Κατάργηση ακόμα και της UNRWA, της υπηρεσίας του ΟΗΕ για τους Παλαιστίνιους πρόσφυγες.

- Διορισμός τοπικών αξιωματούχων στις κατεχόμενες περιοχές.

Η εμφάνιση της Ρωσίας και το «παρών» της Κίνας

Μέσα σ' αυτό το αιματηρό σκηνικό, δεν πέρασε απαρατήρητη η τέταρτη στη σειρά συνάντηση ορισμένων παλαιστινιακών οργανώσεων στη Μόσχα και τα βέλη του Λαβρόφ κατά των ΗΠΑ για την υπονόμευση των προσπαθειών του λεγόμενου «κουαρτέτου για την ειρήνη στην Παλαιστίνη» (ΗΠΑ, Ρωσία, ΕΕ, ΟΗΕ) που προ πολλού έχει καταστεί ανενεργό. Καθόλου τυχαία έχει αρχίσει να εμφανίζεται και να μεγαλώνει η αντιπαράθεση Ισραήλ-Ρωσίας, με την τελευταία να χρησιμοποιεί σκληρή γλώσσα για την πολιτι-

κή του Ισραήλ ενάντια στην Παλαιστίνη.

Η Ρωσία δεν είναι μόνο ότι βρίσκεται ένα όχημα παρέμβασης στις εξελίξεις στη Μέση Ανατολή, ούτε είναι μόνο η φανερή ενόχλησή της από τα συνεχιζόμενα χτυπήματα της ισραηλινής αεροπορίας στην προστατευόμενη της Συρία. Ρόλο καταλύτη έχει παίξει μάλλον η εκφρασμένη πρόθεση του Ισραήλ να στηρίξει στρατιωτικά το καθεστώς του Κιέβου. Έτσι, ο μεγαλύτερος, μετά τον Β' ΠΠ, πόλεμος στην Ευρώπη, με τα παγκόσμια διακυβεύματά του, δημιουργεί κι άλλες επιπλοκές στο ματωμένο κουβάρι της Μέσης Ανατολής.

Αλλά και η Κίνα βρίσκει μάλλον την ευκαιρία, με αφορμή τις ακροάσεις στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης όσον αφορά τη γενοκτονική πολιτική του Ισραήλ, να δηλώσει πως «*η ένοπλη αντίσταση είναι δικαίωμα όλων των λαών που βρίσκονται υπό κατοχή*». Μία δήλωση σαφούς διαφοροποίησης από το κλίμα «αντι-Χαμάς» που προσπαθούν να επιβάλουν οι Δυτικοί με πρώτες τις ΗΠΑ. Μία δήλωση που προσπαθεί να εγγράψει υποθήκες στη σχέση του Πεκίνου με οργανώσεις της Παλαιστίνης και κυρίως με μια σειρά αραβικά καθεστώτα.

Αντί επιλόγου

Η Παλαιστίνη βρίσκεται μπλεγμένη στα ματωμένα σχοινιά της σφαγής και του λιμού. Όπως δείχνουν τα μέχρι τώρα δεδομένα, το επόμενο διάστημα θα εξελίσσεται μια διεκυστινίδα ανάμεσα στην καθόλου εύκολη προοπτική μιας εισβολής στη Ράφα που θα προκαλέσει αδιανόητες εκατόμβες νεκρών αλλά και μεγάλα κύματα αποσταθεροποίησης στην περιοχή και στην πιθανότητα επιβολής μια μεγαλύτερης ή μικρότερης διάρκειας κατάπαυσης του πυρός.

Ευτυχώς, μέσα στα τραγικά γεγονότα και την ανεπίπλητη φρίκη που προκαλούν οι σιωνιστές με τη στήριξη των αφεντικών τους στην Ουάσινγκτον, ο ανυπότακτος λαός της Παλαιστίνης με τους ηρωικούς μαχητές του στην πρώτη γραμμή συνεχίζει να μας τροφοδοτεί με ελπίδα και αισιοδοξία!

Παλαιστίνη 8 Μάρτη

Το να είσαι γυναίκα στην Παλαιστίνη είναι από μόνο του αντίσταση

Η 7 Οκτώβρη και η νέα φάση του πολέμου και της κατοχής αυτής της γης έχει διογκώσει αυτό που συνέβαινε πάντα στην Παλαιστίνη. Για κανέναν δεν είναι εύκολη η ζωή σ' αυτή τη γειτονιά, άνδρες, παιδιά, ηλικιωμένους. Αδιάφευστη απόδειξη ο τεράστιος αριθμός νεκρών (30.000), τραυματιών και ο άγνωστος αριθμός αγνοουμένων. Για τη γυναίκα όμως κάποια πράγματα μετρώνε διαφορετικά. Η γυναίκα στην Παλαιστίνη επίσημα συγκαταλέγεται στον άμαχο πληθυσμό, ξεκάθαρα έχει διαλέξει θέση. Ήταν πάντα μαχήτρια.

Τα στοιχεία των Ηνωμένων Εθνών είναι αποκαλυπτικά. 50.000 έγκυες γυναί-

κες ζούσαν στη Γάζα τον περασμένο Οκτώβρη. 183 γυναίκες γεννούν κάθε μέρα σε πραγματικά απειλητικές για τη ζωή τους συνθήκες. Πολλές φορές χωρίς ιατρική βοήθεια. Πολλές από αυτές αναγκάστηκαν να υποβληθούν σε καισαρική τομή χωρίς αναισθησία. Το να φέρνεις στον κόσμο μια ζωή δεν σημαίνει τίποτα. Κάθε ώρα δύο μητέρες σκοτώνονται. Παιδιά, πάνω από 100.

Ένα στα δέκα παιδιά πάσχει από οξύ υποσιτισμό, αριθμός αυξημένος κατά περίπου 12 φορές σε σχέση με τα επίπεδα πριν από τον πόλεμο. Αυτό για μια μάνα είναι βασανιστήριο διπλό. Η γυναίκα είναι επιφορτισμένη με την

Αθέατος Κόσμος

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Ήταν σούρουπο στις 2 Νοεμβρίου του 1965, όταν ο Νόρμαν Μόρισον στάθηκε στα σκαλιά του Αμερικάνικου Πενταγώνου, σχεδόν κάτω από το παράθυρο του γραφείου του υπουργού Άμυνας Ρόμπερτ ΜακΝάμারা, βρέχθηκε με βενζίνη και τυλίχθηκε στις φλόγες. Πατέρας τριών παιδιών, πιστός Κουάκερος από την Πενσυλβάνια και φανατικός ειρηνιστής, ο Μόρισον σε ηλικία 31 χρόνων ταξίδεψε από τη Βαλτιμόρη στην Ουάσιγκτον εξοργισμένος με την απόφαση του Αμερικάνικου προέδρου Τζόνσον να κλιμακώσει τον πόλεμο στο Βιετνάμ, χρησιμοποιώντας βόμβες ναπάλμ. Μαζί με το αποκαιρετιστήριο γράμμα στη γυναίκα του, στο οποίο εξηγούσε το κίνητρο της πράξης του, είχε συμπεριλάβει ένα απόκομμα εφημερίδας που έγραφε για ένα βιετναμέζικο χωριό που είχε αποδεκατιστεί από τα αμερικανικά βομβαρδιστικά. Η είδηση συγκλόνησε όλη τη χώρα και μεταδόθηκε σε όλο τον κόσμο. Στο Βιετνάμ έγινε λαϊκός ήρωας, το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο στο Νοτίου Βιετνάμ έστειλε συλλυπητήρια επιστολή εκ μέρους όλων των Βιετναμέζων και ο ποιητής Το Χου έγραψε ένα ποίημα με τίτλο «Έμιλυ, παιδί μου», βάζοντας τον Μόρισον να απευθύνεται στην ενός έτους κόρη του, την οποία κρατούσε στην αγκαλιά λίγο πριν αυτοπυρποληθεί. Αργότερα το Βόρειο Βιετνάμ, στο οποίο ο Αμερικάνος ειρηνιστής άρχισε να αποκαλείται Μο Ρί Χον, κυκλοφόρησε γραμματόσημο προς τιμήν του και ένας δρόμος στο Ανόι πήρε το όνομά του. Ο ίδιος ο Χο Τσι Μινχ προσκάλεσε τη γυναίκα του, Αν Μόρισον, να επισκεφτεί το Βιετνάμ, πράγμα που έγινε πολύ αργότερα το 1999, όταν ο θείος Χο δεν υπήρχε και το επαναστατικό κύμα είχε υποχωρήσει. Παρ' όλα αυτά, οι Βιετναμέζοι της επιφύλαξαν συγκινητική υποδοχή, δείχνοντας πως η μνήμη και η θυσία του Μόρισον δεν έχουν ξεχαστεί.

Στο Παλάτι Πολιτιστικής Φιλίας στο Ανόι, ένα εντυπωσιακό κτίριο που φτιάχτηκε με τη βοήθεια των Σοβιετικών και στο οποίο φιλοξενείται η Ένωση Φιλίας Βιετνάμ-ΗΠΑ, είναι αναρτημένα τα πορτρέτα πέντε Αμερικανών που έδωσαν τη ζωή τους διαμαρτυρόμενοι για την αμερικανική επέμβαση. Δίπλα στον Μόρισον, είναι η φωτογραφία της 82χρονης, Κουάκερης Άλις Χερτζ, η οποία αυτοπυρπολή-

θηκε στις 16 Μαρτίου 1965 στο Ντιτρόιτ. Επίσης, ο 22χρονος ο Ρότζερ Λαπόρτ, ένας καθολικός εργάτης, που πέθανε από βαριά εγκαύματα, όταν έβαλε φωτιά στα ρούχα του μπροστά στα γραφεία του ΟΗΕ στη Νέα Υόρκη, στις 9 Νοεμβρίου 1965, μια εβδομάδα μετά την αυτοκτονία του Μόρισον. Οι τρεις αυτοπυρπολήσεις το 1965 συγκίνησαν και κινητοποιήσαν περισσότερο το αντιπολεμικό κίνημα και καθιέρωσαν τις εβδομαδιαίες αγρυπνίες διαμαρτυρίας έξω από τον Λευκό Οίκο και το Κογκρέσο, οι οποίες αντιμετωπιζόνταν με απαγορεύσεις, διώξεις και καταστολή από την αστυνομία. Την παρέα των αυτόχειρων συμπληρώνουν η 56χρονη Φλόρενς Μπέμοντ, η οποία αυτοπυρπολήθηκε μπροστά στο Ομοσπονδιακό Κτίριο στο Λος Άντζελες στις 15 Οκτωβρίου 1967 και ο 23χρονος Τζορτζ Γουίν Τζούνιορ, φοιτητής στο Σαν Ντιέγκο της Καλιφόρνια, ο οποίος αυτοπυρπολήθηκε στις 10 Μαΐου 1970 στην πλατεία του πανεπιστημίου. Χρειάστηκε να περάσουν πολλά χρόνια για να ξανασημειούν ανάλογες διαμαρτυρίες για την εγκληματική εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ. Τον Φεβρουάριο του 1991, ο Γκρέγκορι Λέβι, δάσκαλος από το Άμχερστ της Μασαχουσέτης, αυτοπυρπολήθηκε καταγγέλλοντας τον πρώτο πόλεμο στο Ιράκ, με τον Ρέιμοντ Μουλς να ακολουθεί το παράδειγμά του τρεις μέρες αργότερα στο Σπρίνγκφιλντ της Βιρτζίνια.

Τέτοιες μνήμες και ιστορίες ανασύρθηκαν στην επιφάνεια από το μεσημέρι της Κυριακής 25 Φεβρουαρίου, όταν ο 25χρονος σημερινός στην αμερικανική πολεμική αεροπορία, Ααρών Μπουσονέλ, αυτοπυρπολήθηκε μπροστά στην πρεσβεία του Ισραήλ στην Ουάσιγκτον, φωνάζοντας «Ελεύθερη Παλαιστίνη». Σε βίντεο μήνυμα που κυκλοφόρησε την ώρα που πλησίαζε την πρεσβεία δήλωνε: «Το όνομά μου είναι Ααρών Μπουσονέλ, είμαι ενεργό μέλος της Πολεμικής Αεροπορίας των Ηνωμένων Πολιτειών και δεν θα είμαι πλέον συνένοχος στη γενοκτονία. Πρόκειται να προχωρήσω σε μια ακραία πράξη διαμαρτυρίας, αλλά σε σύγκριση με αυτό που βιώνουν οι άνθρωποι στην Παλαιστίνη στα χέρια των καταπιεστών τους δεν είναι καθόλου ακραίο. Και η άρχουσα τάξη μας έχει αποφασίσει ότι αυτό είναι φυσιολογικό», ενώ σε ανάρτηση στο διαδίκτυο έγραφε: «Σε πολλούς από εμάς μας αρέ-

Ααρών Μπουσονέλ Αυτοθυσία-κραυγή για τη μεγαλύτερη γενοκτονία του αιώνα

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ το άρθρο του Μ. James «Φαντάσματα: Αυτοθυσία και διαμαρτυρία ενάντια στον πόλεμο» από την σελίδα του ΚΚ ΗΠΑ www.cpusa.org/article/ghosts-self-sacrifice-and-protest-against-war/ και το κείμενο της συντακτικής επιτροπής της στήλης Σκασιαρχείο της ΕΦΣΥΝ www.efsyn.gr/ellada/ekpaideysi/424782_skasiarheio-teyhos-martioy-2024

ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ την ηλεκτρονική σελίδα της εφημερίδας του Λαϊκού Στρατού του Βιετνάμ για να διαβάσετε το ποίημα του Το Χου για τον Μοριχόν sknc.qdnd.vn/ho-so-tu-lieu/ngon-lua-mo-gi-xon-498820
Στο blog της στήλης τα κείμενα συνήθως είναι εκτενέστερα atheatoskosmosps.blogspot.com/

σει συνήθως να αναρωτιόμαστε: «Τι θα έκανα αν ζούσα κατά τη διάρκεια της σκληριάς; Στην εποχή των νόμων του Τζιμ Κρόου; Ή στο απαρτχάιντ; Επίσης αναρωτιούνται τι θα έκανα εάν η χώρα μου διέπραττε μια γενοκτονία; Η απάντηση είναι πως ήδη το κάνει. Αυτή τη στιγμή!». Στρατευμένος από το 2020 με καταγωγή από τη Μασαχουσέτη, ο Μπουσονέλ ανήκε στην 531η Μοίρα Υποστήριξης Πληροφοριών και συμμετείχε σε επιχειρήσεις κυβερνοάμυνας στην αεροπορική βάση Λάκλαντ στο Σαν Αντόνιο του Τέξας.

Ο γενικός πρόξενος του Ισραήλ, Ανάτ Σουλτάν-Νταντόν, βιάστηκε να χαρακτηρίσει την αυτοπυρπόληση «πράξη υποκίνησης μίσους προς το Ισραήλ» και τα καθεστωτικά ΜΜΕ προσπάθησαν να τη σχετίσουν είτε με τη θρησκευτική εφηβική αγωγή είτε με ψυχολογικά προβλήματα του αυτόχειρα, προσπαθώντας με αυτό τον τρόπο να απαξιώσουν την πράξη του. Ορισμένα ρεπορτάζ την συνέδεσαν με τις σχέσεις που είχε αναπτύξει με αναρχικές και αριστερές οργανώσεις. Η κυβέρνηση έσπευσε να δηλώσει πως τέτοιες ενέργειες δεν θα επηρεάσουν την πολιτική στήριξης των σιωνιστών-δολοφόνων. Η πράξη του νεαρού δεν ήταν η πρώτη αυτοπυρπόληση διαμαρτυρίας για τη γενοκτονία που διαπράττει το Ισραήλ με τις πλάτες των ΗΠΑ. Τον Δεκέμβριο μια γυναίκα αυτοπυρπολήθηκε μπροστά από το ισραηλινό προξενείο στην Ατλάντα. Επέζησε, αλλά υπέστη εγκαύματα τρίτου βαθμού σε ολόκληρο το σώμα της και νοσηλεύτηκε σε βαριά κατάσταση για καιρό. Τότε οι αμερικανικές αρχές κάταφεραν να κρατήσουν το γεγονός μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας, όπως και το όνομα της γυναίκας. Αυτή τη φορά ήταν δύσκολο να επιβάλλουν τη σιωπή. Η κραυγή του Μπουσονέλ, που έβγαине από το τυλιγμένο στις φλόγες σώμα του, ήταν πολύ δυνατή για να αποσιωπηθεί. Σε λίγες ώρες είχε κάνει τον γύρο όλου του πλανήτη, προξενώντας αισθήματα συγκίνησης αλλά και οργής για τους ενόχους. «Ήταν μουσουλμάνος; Όχι! Ήταν Άραβας; Όχι! Ήταν μελαμψό άτομο; Όχι! Ήταν ενάντια στα 75 χρόνια αυτής της γενοκτονίας; Ναι! Όλοι αντιμετωπίζουμε με αγάπη και σεβασμό τον Ααρών Μπουσονέλ και όλους στη Δύση που είναι ενάντια σε αυτή την παράνομη κατοχή και τη σφαγή αθώων ανθρώπων!», έγραψε ένας Παλαιστίνιος κάτω από το βίντεο με τον

καϊόμενο Αμερικάνο σημνία.

Η αυτοθυσία του Μπουσονέλ υπήρξε μια τραγική στιγμή του πολύμηνου μεγάλου κινήματος διεθνιστικής και αντιιμπεριαλιστικής αλληλεγγύης στον λαό της Παλαιστίνης και διαμαρτυρίας που ξεσπασε από τον Οκτώβριο του 2023 στις ΗΠΑ και συνεχίζεται. Με διαδηλώσεις, καταλήψεις δημοσίων κτιρίων και χώρων, μποϊκοτάζ, απεργίες και πολύμορφες εκδηλώσεις. Μετά την αυτοπυρπόληση του Μπουσονέλ, προστέθηκαν και οι αγρυπνίες στη μνήμη του, σε μια από τις οποίες βετεράνοι του στρατού έκαψαν ομαδικά τις ενδυμασίες παραλλαγής. Σε ανάλογες πράξεις, οδηγούνται άνθρωποι σε εξαιρετικές καταστάσεις. Άλλοτε από απόγνωση, άλλοτε από ιδιαίτερη ευαισθησία και άλλοτε με μια εσωτερική παρακίνηση, πιστεύοντας πως έτσι θα αφυπνίσουν τους γύρω τους. Στις περισσότερες περιπτώσεις οδηγούνται εκεί στο πλαίσιο μιας ευρύτερης κοινωνικής κίνησης και δυναμικής, με την οποία δημιουργούν μια στενή βιωματική σχέση, όταν αυτή προχωρά ή όταν αυτή υποχωρεί. Συχνά έχουν αναφορά σε συγκλονιστικά γεγονότα που συνδέονται με την αποφασιστική και ηρωική μάχη λαών για ελευθερία και ανεξαρτησία. Στις ΗΠΑ είναι φανερό από καιρό πως το επίμονο κίνημα διαμαρτυρίας για τη Γάζα έχει χαρακτηριστικά που ξεπερνάνε έναν απλό διεθνισμό και αντιιμπεριαλισμό. Περιέχει και αναδεικνύει στοιχεία που αφορούν τις αναπτυσσόμενες, στις νέες συνθήκες κρίσης της υπερδύναμης, εσωτερικές κοινωνικές, πολιτικές και φυλετικές αντιθέσεις και διαιρέσεις. Κινητοποιεί κοινότητες πέρα από τα όρια εκείνων που προέρχονται από αραβικές χώρες ή τους Αφροαμερικάνους. Συναρπάζει μεγάλα τμήματα της μορφωμένης νεολαίας και της διάνοησης. Συμπλέκεται με σημαντικά επίδικα προβλήματα γύρω από την ελευθερία στην εκπαίδευση, τον ρατσισμό, το μεταναστευτικό, την απειλή της τραμπικής ακροδεξιάς, τις αναζητήσεις στα αριστερά των Δημοκρατικών κ.λπ. Το γεγονός πως όλοι οι αναλυτές συμφωνούν πως ήδη επιδρά σε σημαντικό βαθμό στην προεκλογική εκστρατεία για τις επερχόμενες προεδρικές εκλογές, δείχνει να επιβεβαιώνει το βάθος που έχει αυτή η αντιπαράθεση, με σημείο-τομή τη μεγαλύτερη γενοκτονία του 21ου αιώνα.

προμήθεια της τροφής, αλλά τρώει τελευταία και λιγότερο από όλους. Πλέον, φαγητό και νερό σπανίζουν στην Παλαιστίνη.

Η γυναίκα της Παλαιστίνης δεν βρίσκεται πίσω από τους πολεμιστές, αλλά δίπλα τους. Αντιμετωπίζει την απάνθρωπη και ταπεινωτική μεταχείριση από το σιωνιστικό κράτος. Σε επιδρομές του στρατού εκτελέστηκαν χωρίς διακρίσεις και γυναίκες. Κρατούνται αυθαίρετα, μεταφέρονται σε φυλακές στη Δυτική Όχθη ή στο Ισραήλ. Το Ευρωμεσογειακό Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων κάλεσε τη διεθνή κοινότητα να πιέσει το Ισραήλ για να αποκαλύψει τη μοίρα των συλληφθεισών γυναικών της Γάζας, των οποίων η τρωινή τοποθεσία παραμένει άγνωστη. Περίπου 3.000 Παλαιστίνιες κρατούμενες από τη Γάζα έχουν εξαφανιστεί, συμπεριλαμβανομένων παιδιών και

ανηλίκων. Το Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων αναφέρει ότι ο ισραηλινός στρατός συλλαμβάνει δεκάδες γυναίκες, κορίτσια και βρέφη, τα οποία υπόκεινται σε εξευτελιστικές συνθήκες κράτησης, έρευνες απογυμνώσεων, αναγκαστική αφαίρεση χιτζάμπ, απειλές βιασμού, ακόμα και βιασμούς.

Ανυποχώρητη, αλύγιστη η Παλαιστίνια μάνα δίνει την ευχή της στους πολεμιστές της, στον άντρα της, στο γιο και στην κόρη της, σφίγγει στην αγκαλιά της το νεκρό μωρό της, θρηνεί γοερά αλλά υψώνει το κεφάλι της και συνεχίζει τον αγώνα. Η μέρα της γυναίκας φέτος δεν μπορεί παρά να έχει το χρώμα της, τη φωνή της, τη δύναμή της, το πείσμα της. Η μέρα της γυναίκας φέτος φοράει την παλαιστινιακή κεφίγια και το κυρίαρχο σύνθημα είναι λευτεριά στην Παλαιστίνη.

Οι ΝΑΤΟϊκοί μπροστά στα επακόλουθα του πολέμου στην Ουκρανία

Είναι σαφές ότι ΗΠΑ και ΝΑΤΟ φτάνουν σε κάποια όρια σε ό,τι αφορά τη στήριξη του Κιέβου, αφού χάθηκε κάθε ελπίδα για ανάκτηση εδαφών και στρατιωτικών πρωτοβουλιών. Κατά συνέπεια, πρέπει να επικεντρωθούν στην τρέχουσα κατάσταση και να σταθμίσουν τα επακόλουθα.

Μετά τη συντριβή του ουκρανικού στρατού στην Αβντίβκα και το ενδεχόμενο κατάρρευσης των ουκρανικών δυνάμεων σε όλο το μήκος του μετώπου, σχεδόν 1.000 χιλιόμετρα, η ήττα του Κιέβου θεωρείται πλέον ζήτημα χρόνου. Τα δυτικά ΜΜΕ υπογραμμίζουν πως, σε όλο το μήκος της μετωπικής γραμμής, οι ρωσικές δυνάμεις προωθούνται σταθερά. Από πολιτική άποψη αυτή η εξέλιξη δεν θα αφήσει ανεπηρέαστο το μεγάλο μέτωπο ΝΑΤΟ-Ρωσίας, όσο και αν οι γενικότερες στοχεύσεις των βασικών αντιπάλων, ΗΠΑ και Ρωσίας, δεν περιορίζονται στα όρια της Ουκρανίας.

Πέρα από την πολιτική βούληση που απαιτείται από τη «συνολική Δύση», ΗΠΑ και ΝΑΤΟ αναζητούν τη δυνατότητα να σταλεί ένα μήνυμα στο Κρεμλίνο που να μπορεί να επιδράσει αποτρεπτικά στις διαφαινόμενες δυσμενείς εξελίξεις. Είναι φανερό πως φοβούνται ότι τα επακόλουθα του πολέμου δεν θα είναι διαχειρίσιμα.

Η νέα ΝΑΤΟϊκή «συνοριογραμμή», που ξεκινά από τη Φινλανδία και καταλήγει στη Ρουμανία, έχει πολλές εκκρεμότητες. Παράδειγμα, η ρωσόφωνη Υπερδνειστερία, που έχει αποσπασθεί από την πρώην Σοβιετική Δημοκρατία της Μολδαβίας το 1990. Θεωρείται η επόμενη εστία σύγκρουσης, που με τη σειρά της πιθανά να αποτελέσει την αρχή ενός «βαλκανικού ντόμινο». Η Υπερδνειστερία (τον πρόεδρο της οποίας επιχείρησε να δολοφονήσει, τον περασμένο Σεπτέμβριο, το Κίεβο) ζήτησε, τέλη Φλεβάρη, στρατιωτική βοήθεια από τη Μόσχα σε περίπτωση που δεχτεί επίθεση από Ουκρανία ή Μολδαβία. Να σημειωθεί πως τόσο το 2006 -δημοψήφισμα- όσο και το 2014 ζήτησε την προσάρτησή της στη ρώσικη Ομοσπονδία.

Όλα όσα, μη αντιστρέψιμα, διαμορφώνονται στο πεδίο συνιστούν στοιχεία παραπέρα αποσταθεροποίησης της Ευρώπης. Όλα τα σενάρια για τον τερματισμό του πολέμου έχουν την αίρεση της αβεβαιότητας για το μέλλον της. Όσο για την πολυπόθητη σταθερότητα και ασφάλειά της, όπως και να οριστεί αυτή, δεν προκύπτει χωρίς την εμπλοκή των ΗΠΑ και Ρωσίας. Η εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία όχι μόνο δεν οδήγησε σε συσπείρωση της ΕΕ, αλλά όξυνε την αντιπαράθεση στο εσωτερικό της, ιδιαίτερα στο γαλλογερμανικό άξονα.

Ο Μακρόν (26 Φεβρουαρίου) κάλεσε στο Παρίσι Διεθνή Διάσκεψη για την Ου-

κρανία, πεισμένος ότι οι ευρωπαίοι σύμμαχοι της Ουκρανίας (ακόμη και αυτοί που θέλουν να αποφύγουν την κλιμάκωση της σύγκρουσης) συμφωνούν ότι πρέπει να διασφαλιστεί πως η Μόσχα δεν θα κερδίσει! Οι προκλητικές δηλώσεις του σε δημοσιογράφους περιέπλεξαν τα πράγματα: «Θα κάνουμε ό,τι χρειάζεται για να διασφαλίσουμε ότι η Ρωσία δεν μπορεί να κερδίσει αυτόν τον πόλεμο». Πώς; «Όλα είναι πιθανά (...) συμπεριλαμβανομένης της αποστολής δυτικών στρατευμάτων στην Ουκρανία!». Δήλωση που, εκτός του ότι ανάγκασε τον Πούτιν να απειλεί με χρήση πυρηνικών όπλων, προκάλεσε την αποστασιοποίηση της Γερμανίας, η οποία συνεπικουρήθηκε και από άλλους ΝΑΤΟϊκούς, συμπεριλαμβανομένων ΗΠΑ και Βρετανίας. Ωστόσο η ερμηνεία της στάσης των συμμάχων δεν περιέχει την ίδια εκδοχή.

Η συνάντηση που προκάλεσε ο Μακρόν φιλοδοξούσε να στείλει στο Κρεμλίνο μήνυμα ευρωπαϊκής αποφασιστικότητας, αλλά στην πράξη επιβεβαίωσε την αστάθεια που κυριαρχεί στη διατλαντική σχέση και τις δυσκολίες που υπάρχουν στις σχέσεις Γαλλίας-Γερμανίας. Και ενώ ο Μακρόν δεν αποκλείει ΝΑΤΟϊκή εμπλοκή, ο Σολτς θυμίζει ότι τα πολεμοφόδια που προωθούνται στο Κίεβο δίνονται για άμυνα και όχι για κλιμάκωση. Ο καγκελάριος δήλωσε ότι οι ηγέτες στο Παρίσι συμφώνησαν ότι «όλοι πρέπει να κάνουν περισσότερα για την Ουκρανία», εκτός από ένα: «δεν θα αναπτυχθούν χερσαία στρατεύματα από ευρωπαϊκά κράτη ή ΝΑΤΟ»!

Σε τι ωστόσο αποσκοπούσε η πρόκλησή του; Το «εδώ και τώρα» του Μακρόν μπορεί να περικλείει διάφορες ερμηνείες, πέραν του ότι αποτελεί πάγια θέση της Γαλλίας πάνω στην πρόταση της «στρατηγικής αυτονομίας» και την εμπάθυνση της «αμυντικής συνεργασίας» στην ΕΕ. Θέση που χρόνια τώρα προσκρούει στην άρνηση της Γερμανίας, που φοβάται τα στρατιωτικά πλεονεκτήματα του Παρισιού.

Η απάντηση ίσως βρίσκεται σε ό,τι

ήδη συμβαίνει. Το θέμα τέθηκε δημόσια από τον πρωθυπουργό της Σλοβακίας, Φίκο, ο οποίος μίλησε για ένα «έγγραφο» πριν από τη σύνοδο κορυφής, που υπονοούσε «ότι ορισμένα κράτη μέλη του ΝΑΤΟ και της ΕΕ εξετάζουν το ενδεχόμενο αποστολής στρατευμάτων στην Ουκρανία σε διμερή βάση». Πραγματικά έχουμε ένα «μπαράζ» διμερών Συμφωνιών Ασφάλειας με την Ουκρανία από την αρχή της φετινής χρονιάς με Βρετανία, Γαλλία, Γερμανία και Ιταλία. Δυνητικό το επίπεδο εφαρμογής τους, αλλά πραγματικότητα ως κίνηση.

Άμεσα συνδεδεμένο με το προηγούμενο είναι και οι «διαρροές»... συνομιλιών γερμανών στρατιωτικών σχετικά με την παράδοση πυραύλων μεγάλου βεληνεκούς, Taurus, γερμανικής κατασκευής, στο Κίεβο, όπως αποκάλυψε η Μόσχα πρόσφατα. Ο αντίκτυπος του συμβάντος δεν έχει ολοκληρωθεί, ωστόσο η δοκιμασία της τρικομματικής κυβέρνησης, καθώς και η θέση του Σολτς δύσκολη, καθώς οι «πράσινοι» εταίροι πιέζουν να δώσει τους πυραύλους στο Κίεβο.

Η αρχή του πολέμου ήταν μια «ιστορική καμπή» (ένα Zeitenwende) της Γερμανίας, με το Βερολίνο να προγραμματίζει τη στρατηγική αναβάθμιση του στρατού του. Ζήτημα που μάλλον δεν σχετιζόταν τόσο με αντιμετώπιση κινδύνων από τη Ρωσία όσο με τους μελλοντικούς συσχετισμούς στην Ευρώπη. Χαρακτηριστική η δήλωση Σολτς στη συνάντησή του με τον Μπάιντεν στην Ουάσιγκτον στις 9 Φλεβάρη: «Ας μη μακρηγορούμε: η υποστήριξη των ΗΠΑ είναι απαραίτητη για να μπορέσει η Ουκρανία να αμυνθεί». Είναι φανερό ότι το ουσιαστικό πρόβλημα του γερμανικού ιμπεριαλισμού αφορά έναν γενικότερο προσανατολισμό, που να ανταποκρίνεται στις πιθανολογούμενες γεωπολιτικές ανατροπές.

Στο φόντο αυτών των κινήσεων από μεριάς Δύσης, ο Πούτιν προειδοποίησε ρητά το ΝΑΤΟ με πυρηνική όπλα, κάνοντας επίσης αναφορά στην ενίσχυση του στρατηγικού οπλοστασίου της Ρωσίας. Ο δε Πεσκόφ, εκπρόσωπος Τύπου του

Πούτιν, συμπλήρωσε: «Σε αυτή την περίπτωση, δεν πρέπει να μιλήσουμε για την πιθανότητα, αλλά για το αναπόφευκτο [μιας σύγκρουσης]. Έτσι το αξιολογούμε». Η αξιολόγηση σίγουρα παίρνει υπόψη της πως μια ήττα στην Ουκρανία θα αποτελούσε για τη Ρωσία μια κατάρρευση ακόμη πιο επώδυνη από την ΕΣΣΔ, καθώς αυτό θα σήμαινε την πλήρη απώλεια ελέγχου στην ευρύτερη περιοχή Καυκάσου-Κεντρικής Ασίας.

Πολλοί αναλυτές εκτιμούν ότι το πρόβλημα της Ευρώπης δεν είναι η έλλειψη κοινού εδάφους μεταξύ Γαλλίας και Γερμανίας, αλλά το ενδεχόμενο ενός ΝΑΤΟ με μειωμένο το ρόλο των ΗΠΑ, πράγμα που ξεπερνά τις πραγματικές δυνατότητές της για κάλυψη αυτού του κενού. Τι στιγμή μάλιστα που το Κρεμλίνο επιβεβαιώνει, στο πεδίο, ότι ο στρατός του είναι εξαιρετικά ισχυρός και ο Πούτιν αποδεικνύει πως η Ρωσία είναι ικανή να αναπτύσει οικονομικές και διπλωματικές δυνατότητες αλλού και ταυτόχρονα να υπερασπίζεται την ευρωπαϊκή κατεύθυνση της χώρας του. Και η δοκιμασία δεν τελείωσε ακόμη!

Οι παραπάνω ανησυχίες τροφοδοτούνται από τις εκλογικές διαδικασίες που άνοιξαν στις ΗΠΑ και όπου τίποτα δεν προδικάζει ομαλή συνέχεια και κατάληξη. Η απαξίωση του Τραμπ, και ως προέδρου των ΗΠΑ και τώρα ως υποψηφίου, προς την Ατλαντική Συμμαχία συνεχίζεται εκτός από την προεκλογική ρητορική και με το μπλοκάρισμα της βοήθειας προς την Ουκρανία από το Κογκρέσο.

Η κατάσταση στο εσωτερικό των ΗΠΑ κάνει πολλούς να μιλούν για πορεία προς έναν «επιθετικό απομονωτισμό»! Αλλά μάλλον πρόκειται για «επιθετικό ηγεμονισμό»! Προβλήματα συμμαχιών, και στο ορατό τους τμήμα, έχουν αναδειχτεί. Παρελκυστικές πολιτικές (παράδειγμα Ερντογάν), που αξιοποιούν τα «δημοκρατικά κλειδιά» της ομοφωνίας, ενισχύουν τάσεις για σκληρά παζαρέματα με διάφορα τμήματα, όχι πάντα συμβατά με τα σχέδια των ΗΠΑ. Η κρισιμότητα του πράγματος δοκιμάστηκε στο μέτωπο της Ουκρανίας και ενδέχεται να δοκιμαστεί περισσότερο στο Μεσανατολικό.

Η αστάθεια που χαρακτηρίζει τις ενδοϊμπεριαλιστικές ισορροπίες παράγει τη δική της δυναμική, που με τη σειρά της δημιουργεί επιταχύνσεις προς εφιαλτικά σενάρια, οδηγώντας την ιμπεριαλιστική αντιπαράθεση στα άκρα. Σήμερα, αναφορικά με τη δυτική αφήγηση, οι μάσκες πέφτουν. Αυτός ο πόλεμος δεν αφορούσε ουσιαστικά την Ουκρανία, αλλά το κτίσιμο της εικόνας μιας εχθρικής Ρωσίας που ήταν, και πρέπει να παραμείνει, ακρογωνιαίος λίθος της Pax Americana.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονοκόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

«**Ε**βδομήντα τρεις ηγέτες επιχειρήσεων από 20 βιομηχανικούς κλάδους που απασχολούν 7,8 εκατ. εργαζόμενους στην Ευρώπη και εκπρόσωποι βιομηχανικών συνδέσμων, κατά τη διάρκεια της Συνόδου της Ευρωπαϊκής Βιομηχανίας που πραγματοποιήθηκε στο εργοστάσιο της BASF στην Αμβέρσα στις 20 Φεβρουαρίου, υπέγραψαν τη Διακήρυξη της Αμβέρσας για μια ευρωπαϊκή βιομηχανική συμφωνία και την παρουσίασαν στον Βέλγο πρωθυπουργό Αλεξάντερ ντε Κρόο και στην πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ούρσουλα φον ντερ Λάινεν». Αυτά γράφει η «Κυριακάτικη Καθημερινή» στις 3/4/24

Με την πίεση της λεγόμενης «πράσινης μετάβασης» και τον πόλεμο στην Ουκρανία στενά έως... απόλυτα συνδεδεμένο με το ενεργειακό ζήτημα της Ευρώπης, οι ευρωπαϊκές επιχειρήσεις καλούν ουσιαστικά κυβερνήσεις και αρχές της ΕΕ να «επιστρέψουν στο ρεαλισμό».

Σε τι συνίσταται όμως αυτός ο «ρεαλισμός»;

«Στα άμεσα μέτρα που θα πρέπει να ληφθούν είναι μεταξύ άλλων ένα ευρωπαϊκό πακέτο κινητήρων τύπου Μπίντεν για την ενίσχυση της ενεργειακής μετάβασης των επιχειρήσεων, ένα απλουστευμένο πλαίσιο κρατικών ενισχύσεων, άφθονη και φθηνή ενέργεια από ΑΠΕ και πυρηνικά, άρση των ρυθμιστικών εμποδίων, διασφάλιση επαρκών επιπέδων πρώτων υλών με την ενίσχυση της δυνατότητας εγχώριας εξόρυξης καθώς και εξασφάλιση ισότιμων όρων ανταγωνισμού για τις ενδοεθνικές βιομηχανίες τόσο στην εγχώρια όσο και στη διεθνή αγορά, συμπεριλαμβανομένης της προστασίας από τη «διάρροη άνθρακα» (της μεταφοράς της παραγωγής εκτός Ε.Ε. σε χώρες όπου οι περιβαλλοντικές δεσμεύσεις είναι περιορισμένες ή απουσιάζουν)». Συνεχίζει η εφημερίδα...

Βέβαια οι ιμπεριαλιστικές χώρες της ΕΕ όπως η Γερμανία έχουν μεταθέσει την απεξάρτηση από άνθρακα στο «μακρινό» 2033 και βλέπουμε, αλλά αυτό δεν είναι αρκετό.

Δεν είναι μόνον οι επενδύσεις κεφαλαίου που φεύγουν από την ΕΕ, είναι τα ίδια τα τραπεζικά κεφάλαια καθώς πολλά δισ. ευρώ έχουν τοποθετηθεί σε αμερικάνικες τράπεζες. Πρόκειται για μία διπλή οικονομική «αιμορραγία».

«Σύμφωνα δε με τις εκτιμήσεις των διεθνών οικονομικών οργανισμών, η Ευρωζώνη αναμένεται να γνωρίσει διπλή ύφεση, καθώς το πρώτο τρίμηνο του έτους εκτιμάται πως και πάλι θα μειωθεί το ΑΕΠ της. Την περασμένη εβδομάδα ο ΟΟΣΑ πρόβλεψε πως η αμερικανική οικονομία θα σημειώσει ανάπτυξη 6,5% φέτος και 4% το επόμενο έτος, ενώ για την Ευρωζώνη προβλέπει αντίστοιχα ανάπτυξη 3,9% και 3,8%. Ακόμη πιο ευοίωνες για την αμερικανική οικονομία είναι οι προβλέψεις της Goldman Sachs, που προεξοφλεί θεαματικά αποτελέσματα από το πακέτο Μπίντεν και μιλάει για κινεζικούς ρυθμούς ανάπτυξης της τάξεως τουλάχιστον του 7% μέσα στο τρέχον έτος και 5,1% το επόμενο. Αν δικαιωθεί η εκτίμηση του τραπεζικού κολοσσού, τότε η οικονομία της υπερδύναμης θα σημειώσει φέτος τον μεγαλύτερο ρυθμό ανάπτυξης από την εποχή Ρέικαν το 1984!

Γράφει η «Καθημερινή» επίσης σε άρθρο της στο ίδιο κυριακάτικο φύλλο.

Ακόμα και αν αυτές οι προβλέψεις δεν επαληθευτούν, η ψαλίδα ανάμεσα στις ΗΠΑ και την ΕΕ όσον αφορά τη δυναμικότητα της βιομηχανικής παραγωγής έχει μεγαλώσει μετά την πανδημία.

Σύμφωνα με άλλη οικονομική ανάλυση στο in.gr, δεν ήταν όλες οι επιχειρήσεις που έδωσαν το «φιλί της ζωής» στην αμερικανική οικονομία καθώς αντιμετώπισαν έναν πληθωρισμό που δεν οφειλόταν τόσο στην αυξημένη ζήτηση (αυτή βέβαια αυξήθηκε μετά την πανδημία, φτάνοντας «απλώς» στα επίπεδα πριν από τον κορονοϊό) όσο στην έλλειψη προσφοράς. Δηλαδή προϊόντων-εμπορευμάτων.

Οι τομείς αυτοί ήταν: οι αερομεταφορές, που εκδηλώθηκαν εκρηκτικά μετά τους εγκλεισμούς (γίνονταν fast track προσλήψεις και εκπαιδεύσεις μέσα στις αίθουσες των αεροδρομίων!), οι εξορύξεις πετρελαίου (όπου, παρά την έλλειψη επενδύσεων, με τις υπάρχουσες πλατφόρμες πραγματοποιήθηκαν μεγάλες υπερβάσεις εργασιών), μία μεθοδευμένη νέα στεγαστική επέκταση (ενεργώντας την αγορά κατοικίας «παγωμένη» μετά την κρίση του 2007) και τα... μικροσίπ, όπου η εντατικοποίηση στις μονάδες και τις αλυσίδες παραγωγής τους οδήγησε και σε 12ωρη εργασία με τετραήμερη εβδομάδα!

Με δυο λόγια, επένδυσαν σε τομείς που θα γνώριζαν ζήτηση μετά τους εγκλεισμούς.

Από ουσίας όμως της ποιότητας των επενδύσεων, ούτε οι Αμερικάνοι έλυσαν το πρόβλημά τους παρά τις εμφανείς ποσοτικές (αλλά όχι ποιοτικές) διαφορές με τους Ευρωπαίους. Βέβαια αυτή η αντιμετώπιση του ζητήματος του πληθωρισμού προσφοράς συνέβαλε αποφασιστικά στο να έχουν οι ΗΠΑ μειωμένο πληθωρισμό σε σχέση με την ΕΕ...

Πέρα λοιπόν από τις εμφανείς ποσοτικές διαφορές, μια μεγάλη ποιοτική διαφορά υπάρχει ανάμεσα στις δύο όχθες του Ατλαντικού στην οποία πολλές φορές έχουμε αναφερθεί: Οι ΗΠΑ είναι ένα ενιαίο εθνικά ιμπεριαλιστικό κράτος, ενώ η ΕΕ μία ιμπεριαλιστική ένωση κρατών. Δεν είναι δηλαδή μόνο το γεγονός ότι οι πόροι του Ταμείου Ανάκαμψης βρίσκονται περίπου στο μισό του πακέτου Μπίντεν (καίτοι ψαλιδίστηκε από τους Ρεπουμπλικάνους στο Κογκρέσο). Είναι και το πως η μοιρασιά των πόρων αυτών συντελείται προφανέστατα άνιση, αποτελώντας πεδίο ανταγωνισμού μέσα στην ΕΕ (αλλά και επιβολής πολιτικών όσον αφορά τις εξαρτημένες χώρες της ευρωπαϊκής περιφέρειας).

Για να... επιστρέψουμε μέσω Ατλαντικού λοιπόν στο μοναδικό της χώρας των Βέλγων ξακουστό φλαμανδικό λιμάνι, οι επιχειρήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης που υπέγραψαν τη «διακήρυξη της Αμβέρσας» προφανώς και έθεσαν «τον δάκτυλον εις τον τύπον των ήλων» για τα κρίσιμα ζητήματα που αφορούν την ευρωπαϊκή βιομηχανία (επιπέδου υπαρξιακού!).

Φαίνεται λες και υπάρχει μία διάσταση ανάμεσα στις ιθύνουσες πολιτικές ελίτ της ΕΕ και την καθατή αστική τάξη των επιχειρήσεων. Διάσταση που διευρύνεται καθώς οι ανάγκες στρατιωτικοποίησης της οικονομίας στη σύγκρουση

με τη Ρωσία προβάλλουν ως προτεραιότητες, συμπιέζοντας τις «δικεδιήσεις» των βιομηχάνων.

Προς το παρόν, υποδοχείς αυτής της διάχυτης αστικής δυσaréσκειας φαίνεται να γίνονται τα διάφορα ακροδεξιά μορφώματα που υιοθετούν αντι-οικολογική συνθηματολογία σε αντιστοιχία με ό,τι γίνεται στην απέναντι πλευρά του Ατλαντικού με τους Τραμπικούς.

Όπως εκδηλώθηκε πρόσφατα με την

αγροτική «έκρηξη» και το συνδικάτο των γερμανών μεγαλοαγροτών (ή πολύ περισσότερο στην Ολλανδία).

Με τη διακήρυξη της Αμβέρσας οι βιομήχανοι προσπαθούν να «παντρέψουν» αυτό που αποκαλούν «ρεαλισμό» με την... οικολογία του κεφαλαίου. Οι «παντρείες» όμως ήταν πάντα μία δύσκολη υπόθεση μέσα στην ΕΕ...

Αργεντινή

Η πορεία άκρατης φιλελευθεροποίησης

(και φασιστικοποίησης) σε πλήρη εξέλιξη

Από τα τέλη του περασμένου Δεκέμβρη, με την εκλογή του ακροδεξιού υπερφιλελεύθερου Χαβιέρ Μιλίε στην προεδρία, άρχισε να εφαρμόζεται το Διάταγμα Επείγουσας Αναγκαιότητας (DNU), με το οποίο θεσπίζονται μια σειρά μέτρων που υποτίθεται πως θα «θεράπευαν» την οικονομία της χώρας από τα δεινά στα οποία την είχαν οδηγήσει οι προηγούμενες περονιστικές κυβερνήσεις. Τα «δεινά», προφανώς, τα υφίσταντο οι ιθύνουσες τάξεις και οι ξένες πολυεθνικές, οι οποίες πάσχισαν να απαλλαγούν από τις ελάχιστες παραχωρήσεις του λεγόμενου κοινωνικού κράτους που είχαν απομείνει. Όσο για τον εργαζόμενο λαό και τις φτωχές μάζες, έτσι κι αλλιώς υπέφεραν κάτω από το βάρος της κρίσης που τελικώς έπεφτε στην πλάτη τους.

Τα συγκεκριμένα μέτρα φιλελευθεροποίησης που λαμβάνονται κατ' επιταγήν του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας, πολυδοκιμασμένα σε πολλές περιοχές του κόσμου, προβλέπουν μεταξύ άλλων: εκτεταμένη ιδιωτικοποίηση όσων δημόσιων οργανισμών ακόμη διοικούνταν από το κράτος, ξεκινώντας από την πετρελαϊκή εταιρεία YPF και τις Αερογραμμές της Αργεντινής, καθώς και του Εθνικού Οργανισμού Ταχυδρομείων και Τηλεπικοινωνιών· κατάργηση της νομοθεσίας που ρύθμιζε τις αγορές και μισθώσεις ακινήτων, αφήνοντας την κτηματική αγορά στο έλεος των «διμερών διαπραγματεύσεων» μεταξύ ιδιωτών και του ανταγωνισμού· πλήρης ιδιωτικοποίηση των ιδρυμάτων ανώτατης εκπαίδευσης και τον δομών περίθαλψης. Ταυτόχρονα, απαγόρευση των αυξήσεων σε μισθούς και αποδοχές, με πρόσχημα την «περιστολή του πληθωρισμού».

Ως αναμενόμενο, τα πρώτα αυτά μέτρα χαρετίστηκαν από τους παγκόσμιους χρηματοπιστωτικούς οργανισμούς και οδήγησαν σε αύξηση των ιδιωτικών επενδύσεων. Ωστόσο, όπως έχει αποδείξει η παγκόσμια εμπειρία, η πρόσκαιρη, φαινομενική βελτίωση των οικονομικών δεικτών λόγω πλουτισμού μιας μικρής μερίδας της μεγαλοαστικής τάξης με ταυτόχρονη εξαθλίωση των λαϊκών μαζών οδηγεί σε ακόμη χειρότερη κοινωνική και οικονομική κρίση. Η ελευθέρωση των μισθωμάτων ενέτεινε τη στεγαστική κρίση, καθ' ότι

τα φτωχότερα στρώματα δεν μπορούσαν πλέον να ανταποκριθούν στη δαπάνη των ενοικίων. Οι ιδιωτικοποιημένες εταιρείες στον τομέα των μεταφορών αύξησαν κατά 45% τις τιμές των εισιτηρίων το Γενάρη και κατά 250% το Φλεβάρη. Οι τιμές των τροφίμων και των ειδών πρώτης ανάγκης διπλασιάστηκαν σε περίοδο μόλις δύο μηνών. Σε συνδυασμό με το πάγωμα των μισθών και την περικοπή των κοινωνικών δαπανών, το ποσοστό των ανθρώπων που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας ανέβηκε από 40% στο 57%, σύμφωνα με στοιχεία της ίδιας της Στατιστικής Υπηρεσίας της χώρας. Και ο πληθωρισμός καλπάζει στο 211% ετησίως.

Οι λαϊκές διαμαρτυρίες καταστέλλονται με την κήρυξη διαταγμάτων που περιορίζουν το δικαίωμα στην απεργία και τη διαδήλωση, γεγονός που επιβεβαιώνει τον φασιστικό χαρακτήρα της νέας κυβέρνησης. Συν τοις άλλοις, ο προανατολισμός της κυβέρνησης Μιλίε προς περαιτέρω φιλοαμερικανική κατεύθυνση φάνηκε και από την υποστήριξη που παρέχει στην επιδρομή των σιωνιστών κατά του λαού της Γάζας, επίσης με πρόθεση για μεταφορά της προεδρίας της Αργεντινής στο Ισραήλ από το Τελ Αβίβ στην Ιερουσαλήμ.

Η υπόσχεση για «θεραπεία σοκ» της οικονομίας κατέρρευσε σαν χάρτινος πύργος, διαφεύδοντας κάθε αυταπάτη που θα μπορούσαν ακόμη να έχουν οι λαϊκοί άνθρωποι που ανέδειξαν τον Μιλίε στην προεδρία. Δεν μένει σε αυτόν τον ταλαιπωρημένο αλλά περήφανο λαό παρά να ανασυγκροτήσει τις δυνάμεις του και να συνεχίσει τον αγώνα του.

Η συνδιάσκεψη της «Νέας Αριστεράς» και η επιστροφή της «αρχαίας σκουριάς»

Πραγματοποιήθηκε από 1 έως 3 Μάρτη η Συνδιάσκεψη της «Νέας Αριστεράς», του σχηματισμού που συγκροτήθηκε από βουλευτές και στελέχη που αποχώρησαν από τον ΣΥΡΙΖΑ μετά την εκλογή του Στ. Κασσελάκη στην ηγεσία του. Με κεντρικό σύνθημα της συνδιάσκεψης «η πολιτική επιστέφει», τα στελέχη του νέου κόμματος στις τοποθετήσεις τους, καθώς και στις αποφάσεις που ψηφίστηκαν, επικείμενα να δώσουν τα βασικά χαρακτηριστικά του φορέα, με πολλές αναφορές στην «Αριστερά του 21ου αιώνα» που θέλουν να εκπροσωπήσουν.

Από τις τοποθετήσεις σχεδόν όλων των στελεχών που διετέλεσαν υπουργοί της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ (δεν ήταν και λίγοι) απουσίαζε κάθε κριτική αναφορά στο κυβερνητικό έργο της «πρώτης φοράς αριστεράς». Στις (αυ)απάτες που καλλιέργησε, στο μνημόνιο που ψήφισε, στην αντιλαϊκή-αντεργατική πολιτική που εφάρμοσε, στις δεσμεύσεις και την υποταγή σε ΗΠΑ-NATO-ΕΕ. Είναι προφανές ότι για την ηγεσία και τα στελέχη αυτού του κόμματος, η ιστορία της «πολιτικής αντιπαράθεσης» μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ για τον προσανατολισμό του αρχίζει από το... 2019, όταν χάνει τις εκλογές και περνάει στην αντιπολίτευση. Αλλά ακόμη και τότε και παρά την όλο και πιο δεξιά μετατόπισή του με κατεύθυνση την «κεντροαριστερά» της κυβερνητικής διαχείρισης, στο πλαίσιο του συστήματος της εκμετάλλευσης, της καταπίεσης και της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης, δεν υπήρξε κάποια ουσιαστική αμφισβήτηση, παρά μόνο σκόρπιες κριτικές και γκρίνιες. Έπρεπε να έρθουν οι διπλές εκλογές του καλοκαιριού του 2023 και η εκλογική συντριβή του ΣΥΡΙΖΑ, που έφερε και την παραίτηση Τσίπρα, για να ανακαλύψουν ότι έπρεπε να συζητήσουν για τον προσανατολισμό του. Και ήταν αυτά τα στελέχη που κατά τα άλλα είναι ενάντια στα «αρχηγικά κόμματα» τα οποία δεν έχουν σχέση με την αριστερά, που προώθησαν το σχήμα πρώτα εκλογή νέου αρχηγού στον ΣΥΡΙΖΑ και μετά συνέδριο θέσεων και αυτοκριτικής αποτίμησης. Μόνο που τους προέκυψε... Κασσελάκης και αυτό η «αριστεροσύνη» τους δεν μπορούσε να το αντέξει. Μπόλικη υποκρισία.

Έτσι, λοιπόν, αποφάσισαν την «επιστροφή στις ρίζες» του ΣΥΝ, που λέει και ο Ν. Φίλης, ο οποίος προσδιόρισε και τον ιδεολογικό-πολιτικό χαρακτήρα, το όραμα, του νέου σχηματισμού, λέγοντας: «Χρειάζεται πνεύμα δημοκρατικής λειτουργίας και όραμα -και αυτό είναι σοσιαλισμός με ελευθερία, δημοκρατία και σεβασμό στο περιβάλλον». Για να πάρει την σκυτάλη ο Δ. Βίτσας και να ανεβάσει πιο ψηλά τον «πήχη» λέγοντας: «Τελικός στόχος μας είναι ο κομμουνισμός, δεν είναι ο σοσιαλισμός με δημοκρατία και ελευθερία. Αυτός είναι ο ενδιάμεσος στόχος».

Πέρα από τις «σοσιαλιστικές» και «κομμουνιστικές» διακηρύξεις βασικών στελεχών της «Νέας Αριστεράς», ας δούμε και το άμεσο σχέδιο δράσης που παρουσίασε στη συνδιάσκεψη ο πρόεδρος της κοινοβουλευτικής ομάδας Αλ. Χαρίτσος. Με κοινό τίτλο «Μας αξίζει» αναφέρθηκαν οι άξονες για: «1. Ζωή χωρίς ακρίβεια, 2. Κράτος σύμμαχος του πολίτη, 3. Οικονομία προς όφελος των πολλών, 4. Ουσιαστική κλιματική μετάβαση, 5. Μία κοινωνία με ένα σπίτι

για όλους, 6. Μία Ελλάδα σταθερότητας και ειρήνης, 7. Μία χώρα με δικαιώματα και δημοκρατία».

Στο πλαίσιο της συνδιάσκεψης συζητήθηκαν και τα θέματα της «εξωτερικής πολιτικής», όπου το κείμενο στο οποίο κατέληξε η αντίστοιχη επιτροπή αναφέρει: «Στην εξωτερική πολιτική, η υπεράσπιση της εθνικής κυριαρχίας και των κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας μας, ο σεβασμός του Διεθνούς Δικαίου, η ειρήνη, η σταθερότητα και η συνεργασία στη γειτονιά μας αποτελούν θεμελιώδεις αρχές στην ιστορία της ελληνικής Αριστεράς που εμπνέουν το παρόν και το μέλλον μας. Από το πρόσφατο παρελθόν μας κρατάμε την πολύτιμη κληρονομιά της Συμφωνίας των Πρεσπών, που αποτέλεσε τομή στην ελληνική εξωτερική πολιτική και μία από τις πλέον εμβληματικές πράξεις των κυβερνήσεων του ΣΥΡΙΖΑ. Το «πνεύμα των Πρεσπών» διαπερνά το σύνολο των θέσεων μας για την εξωτερική πολιτική και στεκόμαστε αυτοκριτικά απέναντι στο γεγονός πως δεν αντιταχθήκαμε πάντα επαρκώς σε εθνικιστικές αποκλίσεις. Η «Νέα Αριστερά» θα προχωρήσει αταλάντευτα με βάση την αρχή πως Αριστερά και εθνικισμός δεν συμβιβάζονται». Και συνεχίζει με τα εξής: «...τάσσεται σταθερά υπέρ της Ευρωπαϊκής ενοποίησης και της ενεργού συμμετοχής της Ελλάδας σ' αυτήν... Η «Νέα Αριστερά» ανήκει στις δυνάμεις του αριστερού ευρωπαϊσμού. Αγωνιζόμαστε για μια ριζική στροφή της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης... Είμαστε αντίθετοι σε βήματα που προωθούν την παραπέρα υποταγή της ΕΕ στις ΗΠΑ ή και μετατρέπουν την Ένωση σε ένα παράρτημα του ΝΑΤΟ».

Η «αυτοκριτική» της ηγεσίας της «Νέας Αριστεράς» για τη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ δεν έχει να κάνει με το ότι αναπτύχθηκαν σε όλη τη χώρα βάσεις των ΗΠΑ-NATO, δεν αφορούσε τη συγκρότηση αντιδραστικών αξόνων με Ισραήλ-Αίγυπτο, δεν είχε να κάνει με την ενίσχυση των NATO-ΕΕ στα Δυτικά Βαλκάνια, εξάλλου η «συμφωνία των Πρεσπών ήταν εμβληματική», αλλά είχε να κάνει με το ότι δεν «αντιτάχθηκαν επαρκώς σε εθνικιστικές αποκλίσεις»!

Ενώ η υποταγή και η ενίσχυση των δεσμών της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης τι είναι; Μήπως διεθνισμός...;

Και φυσικά, καμία έστω αναφορά για έξοδο από το ΝΑΤΟ και απομάκρυνση των αμερικάνικων βάσεων από τη χώρα.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι με βάση όλα τα παραπάνω είμαστε αντιμέτωποι με έναν πολιτικό σχηματισμό που μόνο «νέος» δεν είναι. Κουβαλάει πάνω του όλη την «αρχαία σκουριά» ενός ρεφορμιστικού ρεύματος που ανακυκλώνει συνεχώς και σε «νέες» εκδόσεις τις μικροαστικές αυταπάτες του. Θέλει «σοσιαλισμό» και «κομμουνισμό» χωρίς να θίξει κανένα βάθρο της καπιταλιστικής-ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας, χωρίς συγκρούσεις και ανατροπές, μία ειρηνική πορεία μετεξέλιξης του συστήματος μέσα από συνεχείς μετασχηματισμούς του.

Πρέπει να ομολογήσουμε ότι αποτελούν τους πιο συνεπείς θιασώτες της θεωρίας περί της «ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων» που θα «ξεφλουδίσουν» το σύστημα για να ξεπροβάλλει ο σοσιαλισμός-κομμουνισμός, σε σχέση με τις άλλες «αριστερές» παραλλαγές της, που ευδοκούν στο ΚΚΕ και σε οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς.

Το βασικό ζήτημα με αυτό τον χώρο είναι ότι δεν έχει την παραμικρή επιφύλαξη, όταν το σύστημα τον χρειαστεί, να γίνει οργανικό κομμάτι της επίθεσης ενάντια στον εργαζόμενο λαό, το έχει αποδείξει άλλωστε. Ταυτόχρονα και σε σχέση με το προηγούμενο, οι υπηρεσίες που προσφέρει στο σύστημα είναι πολλαπλές, προβοκάροντας κάθε έννοια της Αριστεράς, σπέρνοντας σύγχυση και εγκλωβίζοντας κόσμο σε λογικές υποταγής και ήττας. Και από την άποψη αυτή, ένας τέτοιος πολιτικός σχηματισμός είναι αρ-

κετά χρήσιμος για το ντόπιο κεφαλαίο-οικονομικό σύστημα, αλλά και για τους επικυρίαρχους ιμπεριαλιστές, τους οποίους όχι μόνο δεν αντιστρατεύεται αλλά υποτάσσεται σε αυτούς. Ιδιαίτερα σήμερα που το ρήγμα που χωρίζει το σύστημα με τον εργαζόμενο λαό και τη νεολαία συνεχώς μεγαλώνει και εκφράζεται μαζικά στους δρόμους, όπως στην απεργία της 28ης Φλεβάρη, στις φοιτητικές και τις αγροτικές κινητοποιήσεις, τέτοια «αναχώματα» της λαϊκής οργής είναι πολλαπλά χρήσιμα.

Χαιρετισμός του ΚΚΕ(μ-λ) στο 5ο Συνέδριο του ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση

Την 1η Μάρτη 2024 ξεκίνησε στην Αθήνα, το 5ο Συνέδριο του ΝΑΡ. Την ημέρα αυτή καλέστηκαν να παρακολουθήσουν το άνοιγμα και άλλες οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, ανάμεσα στις οποίες και το ΚΚΕ(μ-λ).

Παραθέτουμε τον χαιρετισμό του ΚΚΕ(μ-λ) στο Συνέδριο.

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Ζούμε σε μια εποχή απερίγραπτης βαρβαρότητας για την εργατική τάξη, τους λαούς και τη νεολαία σε όλο τον πλανήτη. Το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα παίρνει την ιστορική ρεβάνς και με την άγρια επίθεσή του γκρεμίζει δικαιώματα και κατακτήσεις αιώνων, την ίδια ώρα που σπαράσσεται από αξεπέραστα αδιέξοδα και αντιθέσεις. Ο γενικευμένος χαρακτήρας της κρίσης του συνίσταται στη σύμπλεξη της οικονομικής κρίσης με τον ανταγωνισμό των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων για το ξαναμοίρασμα του κόσμου -και αυτό είναι που εκφράζεται στα πολλαπλά θερμά μέτωπα αντιπαράθεσης ανά τον κόσμο, με κορυφαίο πεδίο τον άδικο πόλεμο που βρίσκεται σε εξέλιξη στην Ουκρανία. Η σύγκρουση αυτή, ανάμεσα στο καθεστώς-υποχείριο των ΗΠΑ και της Δύσης και τον ρώσικο ιμπεριαλισμό, είναι σαφές ότι έχει θέσει τις παγκόσμιες εξελίξεις σε

πολεμική τροχιά, με τις βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις του πλανήτη να έχουν εισέλθει σε μια φάση «ετοιμότητας» και προετοιμασίας για ένα γενικευμένο μακελειό.

Οι επικίνδυνες εξελίξεις στην περιοχή μας, με επίκεντρο τη сиωνιστική γενοκτονία που συνελείται σε βάρος του παλαιστινιακού λαού, το επιβεβαιώνουν. Πολύ περισσότερο όταν η ντόπια εξαρτημένη άρχουσα τάξη εμπλέκει τη χώρα και το λαό με κάθε τρόπο στη φωτιά του πολέμου, προσδοκώντας εύνοια και ανταλλάγματα από τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά της στον αντιδραστικό ανταγωνισμό της με την τουρκική αστική τάξη.

Την ίδια στιγμή, σε όλο τον πλανήτη, οι εργατικές-λαϊκές διαθέσεις για αγώνα και αντίσταση ξεσπούν ορμητικά και αμφισβητούν τη φαινομενική παντοδυναμία των κυρίαρχων. Από την ηρωική πάλη του παλαιστινιακού λαού, τις εκρήξεις οργής των καταπιεσμένων στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, μέχρι και τις μεγάλες και σπουδαίες από πολλές απόψεις κινητοποιήσεις αγροτών και νεολαίας στη χώρα μας το τελευταίο διάστημα και τη μαζική απεργία της 28/2, αποδεικνύεται ότι έχουμε εισέλθει σε έναν κύκλο αγώνων, ξεσπασμάτων και εξεγέρσεων. Κορυφαίο καθήκον κάθε επαναστατικής δύναμης είναι η συμβολή ώστε αυτός ο κύκλος να μετατραπεί σε

ΣΥΡΙΖΑ

Κάτι σαν συνέδριο με έντονο συστημικό-δεξιό αποτύπωμα

Συνηθίζεται στα συνέδρια πολιτικών κομμάτων η... πολιτική συζήτηση. Με βάση αυτήν, ο καθένας (αυτο)προσδιορίζεται. Είναι το μόνο που δεν έγινε στο πρόσφατο 4ο συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ! Ο λόγος είναι πλέον εξόφθαλμος: το «νέο κόμμα» που θα προκύψει από το εξαγγελθέν καταστατικό συνέδριο (το είπαν και «επανίδρυσης») το προσεχές φθινόπωρο δεν θα έχει (με το ίδιο ή άλλο όνομα) ούτε καν σχέση με αυτό που ήδη υπάρχει. Αυτό που σήμερα δεξιοποιείται όλο και περισσότερο προβάλλει ανοιχτά τον αστικό του χαρακτήρα και μετέρχεται θέσεων και πρακτικών που αποτελούν κυνική δυσφήμιση και προβοκάτσια απέναντι στο κόσμο της Αριστεράς.

Έπεσε αυλαία, λοιπόν, σε ένα συνέδριο με ακαθόριστο αριθμό συνέδρων(!), με προσωπικούς κλακαδόρους του Κασσελάκη να έχουν καταλάβει το μεγαλύτερο χώρο (όπως καταγγέλλθηκε από εσωκομματικούς αντιπάλους), με ανυπαρξία πολιτικής συζήτησης, με αντεγκλήσεις και «παρ' ολίγον» απόφαση για νέες εκλογές για ανάδειξη προέδρου, αλλά και με αιωρούμενη απειλή για νέα ή και νέες διασπάσεις-αποχωρήσεις.

Όμως, το πολιτικό προσωπικό που κατοικοεδρεύει στο κόμμα της σημερινής αξιωματικής αντιπολίτευσης, μια πολιτική δύναμη του αστισμού, του οπορτουνισμού και του αντικομμουνι-

σμού, τα «κατάφερε». Επανεμφανίζεται ως «ενωμένο» και διεκδικεί την εκλογική του άνοδο στις προσεχείς ευρωεκλογές, με τον πήχη από τον πρόεδρό του να ανέρχεται σε τουλάχιστον 17%, επαναφέροντας στη μνήμη μας τον γνωστό εκλογικό στόχο του ρεφορμιστικού ΚΚΕ της 10ετίας του 1980, που είχε συνδεθεί μάλιστα με την κακόφημη «πραγματική αλλαγή». Σημεία των καιρών...

Το ζήτημα είναι, βέβαια, σε τι ακριβώς διαφωνούν όλοι αυτοί. Στα μεγάλα ζητήματα που αφορούν το λαό και τη χώρα μας, μια χαρά ενωμένοι ήταν την περίοδο της διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και «υπεύθυνη αντιπολίτευση» έκαναν κατά την πρώτη τετραετία Μητσοτάκη και συνεχίζουν να ασκούν. Προς τι, άραγε, ο αλληλοσπαραγμός; Είναι φανερό ότι κοιλοπονά ο δεύτερος αστικός πυλώνας και έχει σοβαρό πρόβλημα το πολιτικό σύστημα λόγω μη λειτουργίας ενός κλασικού δικομματισμού στη χώρα μας. Εδώ βρισκόμαστε, επομένως, με την προσπάθεια (ανα)δημιουργίας και προβολής μιας συστημικής εναλλακτικής διαχειριστικής λύσης να οδηγεί τις κινήσεις και εντός ΣΥΡΙΖΑ. Κάτι που «έπιασε» το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα και, στην πρώτη μετασυνεδριακή δημοσκοπήση, τον εμφανίζει να «πιάνει» ή και να ξεπερνά το ΠΑΣΟΚ! Είναι αποκάλυπτική η αγωνία των κέντρων εντός και κυρίως εκτός της χώρας.

Οι χειρισμοί που έγιναν στο προσκήνιο και το παρασκήνιο στο προαναφερόμενο συνέδριο-παρωδία ήταν όντως απίστευτοι. Οι «παίκτες» άλλαζαν γραμμή με ιλιγγιώδη ταχύτητα, παίρνοντας πίσω ακόμη και αυτό που μόλις είχαν εκστομίσει. Είναι, άλλωστε, γνωστή η «ευλυγισία» αυτού του πολιτικού χώρου, που έχει κάνει «διατριβή», από την εποχή του πάλα ποτέ ΚΚΕεσωτερικού, το να προσαρμόζεται στις απαιτήσεις και στους ανέμους που φυσούν στο κοινωνικό σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Όσο για την «αμεσοδημοκρατία» Κασσελάκη, αυτή είναι μια μεγάλη απάτη, μιας και όλα τα δεδομένα μαρτυρούν ένα κόμμα άκρως αρχηγικό όπου τον βασικό ρόλο παίζουν τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και όχι κάποιες πολιτικές-κομματικές διαδικασίες. Κάποιοι μιλάνε για ένα κομματικό πρότυπο «πολιτικής τής απολιτικής», φερόμενο όπως κι ο σημερινός αρχηγός, από πού αλλού, από τις ΗΠΑ. Μπορείς να συζητάς επί ώρες και επί μέρες χωρίς να λες τίποτα!

Η παρέμβαση Τσίπρα λίγο πριν από την έναρξη του συνεδρίου, που μονοπώλησε την εξέλιξή του, αν και είναι φανερό από την έκβασή της ότι αποτέλεσε ένα σοβαρό στραπατσάρισμα του γοήτρου του, κινείται στην ίδια κατεύθυνση με την σημερινή υπαρξιακή αγωνία του κόμματος αυτού. Δοκιμασμένος στα δύσκολα για την άρχουσα τάξη από την πίεση των ιμπεριαλιστών-ληστών και τη μαζική κινηματική παρουσία-πίεση των λαϊκών στρωμάτων, κατέθεσε τη διαθεσιμότητά του να «συνεισφέρει» -έστω και μ' αυτόν, προς ώρας, τον τρόπο- στο «ξεπέραςμα» του προβλήματος εναλλακτικής αστικής διαχείρισης του συστήματος και ίσως του κόμματός του. Η μη υιοθέτηση της πρότασής του, ωστόσο, δείχνει ότι ο Κασσελάκης (παρά και τη δική του κωλοτούμπα) ελέγχει τα πράγματα. Ένα, πάντως, πρέπει να είναι ξεκάθαρο: δεν υπάρχει ψήγμα αριστερο(φρο)σύνης στα κόλλα και τα τερτίπια που έγιναν. Το όλο και δεξιότερο πολιτικό σκηνικό που διαμορφώνεται τα τελευταία χρόνια και στον τόπο μας απαιτεί νέες δεξιότερες μετατοπίσεις απ' όλους. Η εποχή του «βγάζω φλας αριστερά και στρίβω δεξιά» δεν μπορεί να γίνεται πλέον ανεκτή από τους εντός κι εκτός της χώρας πραγματικούς κατόχους της πολιτικής εξουσίας. Μόνο ο δρόμος της προσαρμογής παραμένει σε αστούς πολιτικούς που ευελπιστούν να παραμείνουν ως επιλογή έστω εν εφεδρεία.

Οι «διευκρινίσεις» που φρόντισε εσκεμμένα να δώσει ο πρώην πρωθυπουργός στο συνέδριο της «Καθημερινής» δεν αφήνουν κανένα περιθώριο παρερμηνείας: αν θέλουν ο ίδιος και ο ΣΥΡΙΖΑ να έχουν μέλλον, θα πρέπει να απαρνηθούν το «αμαρτωλό» παρελθόν, να καταθέσουν τα ανάλογα διαπιστευτήρια εκεί που πρέπει αλλά και δημόσια και να διαβεβαιώσουν έμπρακτα ότι δεν υπάρχει καμιά περίπτωση επανάληψης. Αυτό έκανε το ίδιο το συνέδριο και κάνει όλο το σημερινό πολιτικό aparát της αξιωματικής αντιπολίτευσης.

Η πρόταση πρόσκαιρης διεξόδου από την εκ νέου διαφαινόμενη εσωστρέφεια των Φάμελλου, Παππά και Γ. Τσίπρα στάθηκε είναι και μόνο παράγοντα, που δεν είναι άλλος από τις επερχόμενες ευρωεκλογές. Το αν πριν, κατά ή μετά από αυτές θα ξαναβγούν τα «μαχαίρια» είναι ανοικτό. Αναμφίβολα, πάντως, η επίθεση Πολάκη στον Α. Τσίπρα για το «mea culpa» έχει ως βάση της την εκτίμηση ότι το «κεφάλαιο» Τσίπρας επί του παρόντος θα παραμείνει στα μετόπισθεν του αστισμού και ότι η ομάδα Κασσελάκη θα συνεχίσει να ελέγχει τα πράγματα. Οι αριβίστες, σαν και του λόγου του, πάντα «ποντάριζαν» στο άλογο που θεωρούσαν ότι θα έβγαινε πρώτο.

Και τα μέλη; Αυτά είναι «όπως πρέπει» για την ηγεσία όταν παραμένουν «γλάστρες». Να παρακολουθούν τα τεκταινόμενα στα ανώτερα πατώματα του κόμματός τους και να εκφράζονται διά βοής (!) επευφημώντας τον αρχηγό. Το «δίνουμε φωνή στα μέλη» και το «πάρτε τον ΣΥΡΙΖΑ στα χέρια σας» του προέδρου ηχεί ως κακόγουστη φάρσα. Η ηχηρή παράκαμψή τους ακόμη και μέσα στο συνέδριο δίνει ένα ακόμη έναυσμα συνειδητοποίησης σε τι κόμμα βρίσκονται.

Σε συνέχεια της κατάρρευσης των εκλογικών-κοινοβουλευτικών αυταπατών σε πλατύ κόσμο της Αριστεράς, είναι αναγκαίο αυτός ο κόσμος, με ό,τι αριστερό του έχει απομείνει -γιατί έχει πάθει μεγάλη ζημιά δεκαετίες τώρα- να επαναποθετήσει την παρουσία του στο κίνημα που είναι αναγκαίο και μπορεί να υπάρξει. Ένα κίνημα αντίστασης και διεκδίκησης, στην προοπτική αναμέτρησης με τις δυνάμεις του συστήματος. Ένα κίνημα που, μέσα στο καμίνι της ταξικής πάλης, θα δίνει όλα εκείνα τα υλικά που είναι απαραίτητα στα πολιτικά υποκείμενα που θέλουν και μπορούν να ξαναθέσουν το ζήτημα της επαναστατικής προοπτικής!

έναν νέο κύκλο ανασυγκρότησης του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος.

Απαραίτητη προϋπόθεση για κάτι τέτοιο, όμως, είναι το ξεπέραςμα των αντιλήψεων που κληροδότησε η ήττα, των αντιλήψεων με βάση τις οποίες οι αριστερές επαναστατικές δυνάμεις σπρώχνονται στην ουρά του ρεφορμισμού και τελικά στην στοίχιση πίσω από τις πολιτικές και τις δυνάμεις του συστήματος:

- Το αστικό θεώρημα της παγκοσμιοποίησης, με τις διάφορες παραλλαγές του στις θεωρίες των «καπιταλιστικών ολοκληρώσεων». Μια άποψη που εξακολουθεί να κυριαρχεί στην αριστερά, την ίδια ώρα που η πραγματικότητα της παρόξυνσης των αντιθέσεων και των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών βοά.

- Σε συνάρτηση με το προηγούμενο, την αντίληψη ότι ο καπιταλισμός εξακολουθεί να επιτελεί ιστορικά προοδευτικό ρόλο, με επακόλουθο το άνευ όρων και ορίων θάμψωμα από τις υποτιθέμενες σύγχρονες δυνατότητες που γεννάει το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα. Ας διδασκόμαστε από τον αντίπαλο, σύντροφοι, αλλά καθόλου καλό δεν μας κάνει όταν αναγορεύουμε τα αφηγήματά του σε οδηγό για τη νέα κομμουνιστική ανασυγκρότηση!

- Τη θεωρία των παραγωγικών δυνάμεων και της «επιστημονικοτεχνικής επανάστασης», που υποκαθιστά τον πρωτοπόρο ρόλο της ταξικής πάλης στην ιστορική-κοινωνική εξέλιξη από τη θεώρηση ότι ο κομμουνισμός θα προκύψει ως... υπερώριμο φρούτο από τα επιτεύγματα της επιστήμης και της τεχνολογίας.

- Τη λογική αναζήτησης «εκτινά-

ξων» στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό, τον κοινοβουλευτικό κρετινισμό, τα άπειρα εκλογικά σχέδια που λειτουργούν σε βάρος του πραγματικού κινήματος, τις εκλογικές συγκολλήσεις σε βάρος του πραγματικού συντονισμού δυνάμεων, τον κυβερνητισμό των μεταβατικών προγραμμάτων.

Συντρόφισσες και σύντροφοι, Για το ΚΚΕ(μ-λ) είναι ξεκάθαρο ότι η ανασύσταση του εργατικού-επαναστατικού-κομμουνιστικού κινήματος δεν θα προκύψει με παλιά υλικά, ακόμα και αν αυτά βαφτίζονται «νέα» και «καινοτόμα»!

Πιστεύουμε ότι μπορούμε με την κοινή δράση και τον συντονισμό μας να συμβάλουμε για να δυναμώσει η κατεύθυνση του Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης, που θα καταφέρει νίκες, θα κλονίσει την αστική κυριαρχία, θα ανοίξει δρόμους για συνολικότερες ανατροπές. Σε αυτή τη βάση και όπως γνωρίζετε, έχουμε καταθέσει από το φθινόπωρο του 2022 Πρόταση Μετωπικού Συντονισμού και κοινής δράσης απέναντι στα βασικά μέτωπα που αντιμετωπίζει ο εργαζόμενος λαός και η νεολαία. Σε αυτή τη βάση επιδιώκουμε σταθερά πρωτοβουλίες κοινής δράσης με όρους ανοιχτής και δημοκρατικής πολιτικής συνεννόησης μέσα στο κίνημα και μεταξύ των δυνάμεων που αναφέρονται σε αυτό, μακριά από ηγεμονιστικές και μικροπολιτικές αντιλήψεις και κόντρα στα στοιχεία εκφυλισμού που δυστυχώς όλο και πιο συχνά εμφανίζονται.

Με αυτές τις σκέψεις χαιρετίζουμε το 5ο Συνέδριό σας και ευχόμαστε οι εργασίες του να συμβάλουν και να προωθήσουν την υπόθεση της εργατικής τάξης.

Κώστας Βάρναλης Ένα φως που πάντα θα καίει

140 χρόνια συμπληρώθηκαν πριν λίγες ημέρες από τη γέννηση και 50 χρόνια θα συμπληρωθούν το Δεκέμβρη από το θάνατο του Κώστα Βάρναλη που τον χαρακτήρισαν δίκαια σαν ποιητή του λαού και της εργατιάς. Υπήρξε ακόμη πεζογράφος, θεατρικός συγγραφέας, κριτικός, μεταφραστής, χρονικογράφος και δημοσιογράφος. Έγραψε ταξιδιωτικές εντυπώσεις (Ρωσία 1934) και 12 διαλεχτά παραμύθια. Δημιούργησε σε καιρούς δύσκολους και σακάτικους για το λαό. Έζησε δυο παγκόσμιους πολέμους, κινήματα και δικτατορίες που είχαν κουρελιάσει τις δημοκρατικές ελευθερίες και είχαν διαφθείρει το δημόσιο βίο, το ιδιώνυμο του Βενιζέλου, την Κατοχή και την Αντίσταση, τον Εμφύλιο και τις εξορίες, τους τουφεκισμούς, τη Χούντα.

Μέσα σ' όλα αυτά η πένα του, ταγμένη στο λαϊκό κίνημα, στην οργή και την ανάγκη του λαού, στάθηκε πρωτοπόρα για την εποχή της, τρυφερή για τους αδύναμους, δηκτική για τους μοιραίους και αναποφάσιστους, συμμαχητής στην αντίσταση ενάντια σε «άπονες και τρομοκρατικές εξουσίες», ενάντια σε κάθε μορφής φασισμό, οδηγητής σε δρόμους απελευθερωτικούς. Στάθηκε απέναντι στους φασίστες, στα ντόπια τσανάκια τους, απέναντι στους ιμπεριαλιστές που διαγούμισαν τούτη τη γη. Έγραφε σατιρικά και με οξυδέρκεια:

*Φράτσα, φρούτσα το φουστάνι,
πάρτε μας Αμερικάνοι*

Γεννήθηκε στον Πύργο της Ανατολικής Ρωμυλίας, το σημερινό Μπουργκάς της Βουλγαρίας, στις 14 Φεβρουαρίου 1884. Τέλειωσε το Ζαρίφειο Διδασκαλείο της Φιλιππούπολης και ήρθε στην Αθήνα, όπου σπούδασε Φιλολογία στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο. Μετά τον Δεύτερο Βαλκανικό πόλεμο, στον οποίο πήρε μέρος, φοίτησε στο Διδασκαλείο Μέσης Εκπαίδευσης του Δημήτρη Γληνού. Το 1919 φεύγει με υποτροφία στο Παρίσι, όπου παρακολούθησε φιλοσοφία, φιλολογία και κοινωνιο-

λογία. Τότε ήταν που προσχώρησε και στο Μαρξισμό και το διαλεκτικό υλισμό.

Σαν αποτέλεσμα, αναθεωρεί τις μέχρι τότε απόψεις του για την ποίηση. Το καλοκαίρι του 1921 έγραψε στην Αίγινα το «Φως που καίει» που εκδόθηκε στην Αλεξάνδρεια με το ψευδώνυμο Δήμος Τανάλιας, ένα χρόνο μετά. Το 1922 δημοσιεύει τους «Μοιραίους». Το 1924 δίδαξε νεοελληνική λογοτεχνία στην Παιδαγωγική Ακαδημία υπό τη διεύθυνση του Δ. Γληνού. Απολύθηκε το 1926 μ' αφορμή ένα δημοσίευμα της εφημερίδας «Εστίας». Για βιοποριστικούς λόγους στρέφεται στη δημοσιογραφία και φεύγει στη Γαλλία, ως ανταποκριτής της «Προόδου». Το 1932 εκδίδει την «Αληθινή απολογία του Σωκράτη». Εξορίζεται στη Λέσβο και στον Άγιο Ευστράτιο. Έλαβε μέρος στην Αντίσταση κατά των Γερμανών ως μέλος του ΕΑΜ. Το 1956 τιμήθηκε από την Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών και το 1959 με το βραβείο Λένιν στη Μόσχα. Υπήρξε συνεργάτης σε πολλά περιοδικά, εφημερίδες και εγκυκλοπαίδειες. Πέθανε στις 16 Δεκεμβρίου 1974 στην Αθήνα.

Υπήρξε φανατικός δημοτικιστής και έλαβε μέρος στη διαμάχη για την καθιέρωση της δημοτικής γλώσσας. Το έργο του χαρακτηρίζεται από πλαστικότητα στην έκφραση, από παιχνοιδιάρικη διάθεση, από βαθύ μουσικό αίσθημα, λυρική φαντασία και σατιρική διάθεση. Κομβικό σημείο της ποίησής του αποτελεί η συλλογή «Φως που καίει», όπου επαναπροσανατολίζει ιδεολογικά και μορφικά το ποιητικό του έργο. Είναι το πρώτο μαρξιστικό λογοτεχνικό έργο στα ελληνικά. Με σαρκασμό και αγωνιστικότητα αρνείται το παρόν που θέλει η κυρίαρχη τάξη και οι ιμπεριαλιστές να επιβάλουν, οραματίζεται ένα μέλλον με κοινωνική αλλαγή και το λαό να κάνει κουμάντο στο σπίτι του. Καταγγέλλει τα θρησκευτικά ιδεολογικά, τον πόλεμο, τους μηχανισμούς καταστολής.

Το 1958 εκδόθηκαν από τις εκδόσεις «Κέδρος» δυο τόμοι με σειρά άρθρων του και με τίτλο «Αισθητικά-Κριτικά», που τα περισσότερα δημοσιεύτηκαν σε εφημερί-

δες και περιοδικά. Είναι χαρακτηριστικά της ευρυμάθειας και οξυνοίας του, δίνοντας τη λαϊκή άποψη πάνω σε θέματα της τέχνης και των εκπροσώπων της, των διαφόρων σχολών και φιλοσοφικών προβληματισμών, το ρόλο του κράτους και τόσα άλλα θέματα που απασχόλησαν τη νεοελληνική γραμματεία. Σύνναζε σε καφενεία (Δεξαμενής) και σε ταβερνάκια, παρέα με λογοτεχνικές παρέες, αλλά και με τους ταπεινούς και καταφρονεμένους. Μίλαγε κι έγραφε πάντοτε από τα μέσα και ζούσε τα θέματά του. Ο λόγος κι ο στίχος του είχαν την εγκυρότητα του αυτόπτη, ποτέ όμως την κομπορημοσύνη μιας ανώτερης θέσης. Τα λόγια του ήταν σταράτα και λαϊκά κατανοητά. Ο προσγειωμένος λυρισμός του και η σατιρική του διάθεση κάνανε τους στίχους του γλαφυρούς και ευκολοδιάβαστους, χωρίς κανένα ίχνος ρητορικής διάθεσης.

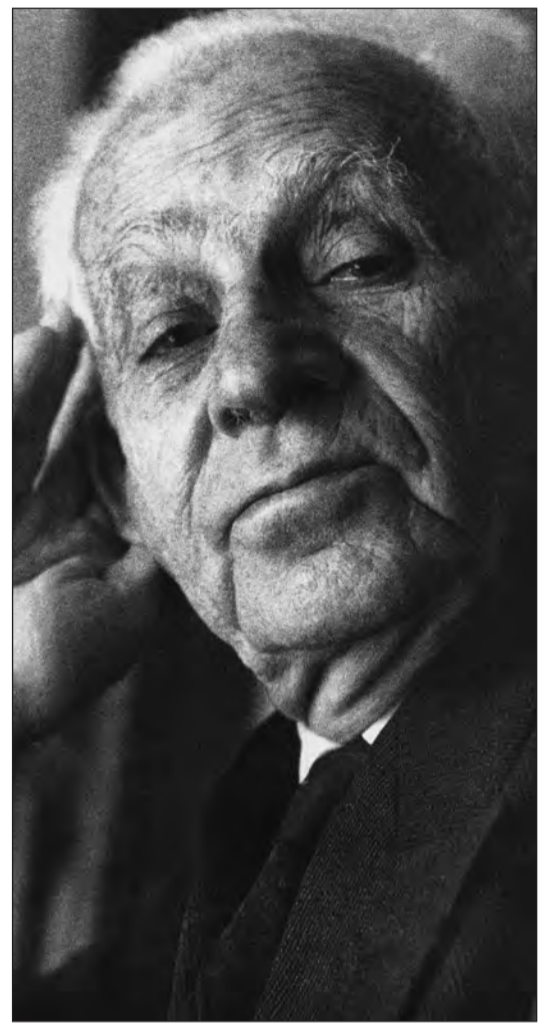
Υπήρξε μια «καινοφανής ποιητική μορφή», που κυριάρχησε ιδιαίτερα την περίοδο του Μεσοπολέμου και με τη δημοσίευση του έργου του «Σκλάβοι Πολιορκημένοι» το 1927 αποτυπώνει στους στίχους του τη φρίκη του πολέμου και την εξαθλίωση των λαϊκών στρωμάτων. Μέχρι το θάνατό του υπήρξε ενεργός στους αγώνες και το στίχο (Οργή του λαού, 1974). Ποιήματά του μελοποιήθηκαν και τραγουδήθηκαν από το λαό, ιδιαίτερα «Οι μοιραίοι» και «Η μπαλάντα του κυρ Μέντιου».

Στα ποιήματά του τα ευφυολογήματα «δίνουν και πέρναν»:

*«Άντε θύμα, άιντε ψώνιο, άιντε σύμβολο αιώνιο
αν ξυπνήσεις μονομιάς θα 'ρθει ανάποδα ο ντυνιάς».*

*Χρόνος και σήμερα ίδια και όμοια,
χρόνος μπρος, χρόνος μετά...
Η ύπαρξή σου σε σκοτάδι όλο πηχτότερα βουτά.*

Τάχα η θέλησή σου λίγη, τάχα ο πό-

*νος σου μεγάλος;
Αχ, πούσαι, νιότη, πούδειχνες πως
θα γινόμουν άλλος!».*

Είναι καιρός στα δύσκολα χρόνια που ζούμε και σ' αυτά που θα ζήσουμε, η νεολαία μας να ξαναανακαλύψει τον Κώστα Βάρναλη. Έναν λαϊκό ποιητή που σημάδεψε την εποχή του. Έναν αγωνιστή ταγμένο στο δίκιο και τη λευτεριά. Έναν λογοτέχνη που ο Λουντέμης είπε γι' αυτόν «Η ποίηση του Βάρναλη δεν μύριζε ποτέ γάλα. Μύριζε από την αρχή μπαρούτι...»

Γιάννης Χατζής

Τι σημαίνει «φεμινιστικό θέατρο» και γιατί να μας αφορά

Μέσα στο αθηναϊκό θεατρικό τοπίο, με πάνω από δύο χιλιάδες παραγωγές τη σεζόν, φαίνεται να ξεπροβάλλει ένα μοτίβο που θα ήταν αφελές να το αγνοήσει κανείς: θεατρικές ομάδες και παραστάσεις που κάνουν μια απόπειρα να ακουμπήσουν έστω και επιφανειακά το γυναικείο ζήτημα. Όλο και περισσότερες παραγωγές προσπαθούν να ανοίξουν μια συζήτηση γύρω από τη θέση της γυναίκας, την κακοποίηση, τα δικαιώματά της.

Οφείλουμε να συνδέσουμε αυτή την εξέλιξη με τις καταγγελίες που ξεκίνησαν να γίνονται το 2020 για κακοποιητικές και παραβιαστικές συμπεριφορές στον χώρο του θεάτρου, μία περίοδος που ονομάστηκε από τα Μέσα ως ελληνικό #me too. Θα μπορούσαμε να πούμε πολλά, ξεκινώντας από το γεγονός ότι οι καταγγελίες αυτές προέκυψαν σε μια περίοδο που ο κλάδος ήταν ήδη σε κινητοποιήσεις, διεκδικώντας μέτρα στήριξης, καθώς τα θέατρα και τα γυρίσματα είχαν παγώσει λόγω του Covid-19. Εν συνεχεία, το σύστημα φρόντισε η συζήτηση να μεταφερθεί στα πρωινάδικα και να ξεφουσκώσει, προωθώντας την καταδίκηση των «ενό-

χων» ως τη λύση. Παρ' όλα αυτά, η αναστάτωση που προκάλεσε αυτό το ξεσκεπασμα συμπεριφορών από γνωστούς άντρες σκηνοθέτες και παραγωγούς ενάντια στις συναδέλφους τους, καθόρισε και το τι είδους θέατρο θέλουν να κάνουν οι νέοι εργαζόμενοι στον κλάδο.

Ταυτόχρονα, τα τελευταία χρόνια, με την αύξηση των δολοφονιών γυναικών και των καταγγελιών για σεξουαλική παρενόχληση, τα ζητήματα αυτά έχουν ανοίξει πιο έντονα μέσα στον λαό. Και το θέατρο, όντας μέρος αυτής της διεργασίας, έρχεται να θέσει τα ερωτήματα και να δώσει τις απαντήσεις του.

Η εμφάνιση ομάδων που αποτελούνται αποκλειστικά από γυναίκες είναι μία δήλωση: είμαστε και εμείς εδώ. Οι γυναίκες εργαζόμενες στο θέατρο, που χρόνια τώρα αντιμετωπίζουμε απαράδεκτες συμπεριφορές από τους εργοδότες μας, σκηνοθέτες και παραγωγούς. Που ζούμε κάτω από την τρομοκρατία τους, με τον φόβο ότι αν μιλήσουμε, δεν θα ξαναβρούμε δουλειά. Παραγωγές όπως «Αυτές που δεν προλάβατε» και «Το Μαράκι έκλασε» έχουν τέτοια χαρακτηριστικά. Και οι δύο παραστάσεις, με διαφορετικό

τρόπο βέβαια, μιλάνε και για το γυναικείο ζήτημα, πέρα από το ότι πρόκειται για γυναικείες θεατρικές ομάδες.

Η πρώτη, αυτοαποκαλούμενη ως «φεμινιστική» κωμωδία, μιλάει για τέσσερις γυναίκες που αποφασίζουν να αναλάβουν δράση, όταν ο υπουργός Υγείας της χώρας τους ανακοινώνει την απαγόρευση των αμβλώσεων. «**Για να μην μας την πέφτουν τα αφεντικά, να μη μας φτύνουν στον δρόμο, να μη φοβόμαστε να γυρίσουμε το βράδυ σπίτι μας και γενικά ξέρετε, για όλα αυτά**». Η δεύτερη μιλάει για τον «κύκλο της βίας και της κακοποίησης», όχι όμως στα στενά όρια της έμφυλης βίας. Η παράσταση «Nina, where are you my de@r» φαίνεται να βάζει ένα, ομολογουμένως σημαντικό, ζήτημα στη συζήτηση: τη διπλή καταπίεση της γυναίκας, στη δουλειά και στο σπίτι. Η γυναίκα σε αυτή την παράσταση δεν έχει μόνο την ιδιότητα του φύλου της, αλλά και της τάξης της. Και αυτή η διαφοροποίηση από την πλειοψηφία των παραστάσεων που ασχολούνται με το έμφυλο ζήτημα είναι καθοριστική.

Θα μπορούσε κανείς να πει πολλά για το ζήτημα και να βγάλει ενδεχομένως εύ-

κολα συμπεράσματα. Η προσπάθεια πολλών ομάδων να θέσουν στο προσκήνιο το θέμα αυτό, που απασχολεί ενεργά τον λαό και κυρίως τη νεολαία, τις περισσότερες φορές χαρακτηρίζεται από υπεραπλούστευση και πρωτίστως από την αφαίρεση της ταξικής υπόστασης του γυναικείου ζητήματος, που είναι όμως και η ουσία του. Με μια ανάλυση που βασίζεται αποκλειστικά στο ζήτημα του φύλου, προσπερνιέται συχνά το γεγονός ότι η γυναικεία ανισοτιμία γεννιέται από το σύστημα της εκμετάλλευσης. Ταυτόχρονα, όμως, αντικατοπτρίζει μια ανάγκη το θέατρο να επιστρέψει στην ουσία του: να μιλήσει για τα ζητήματα που αφορούν την κοινωνία, να βάλει τον θεατή στη διαδικασία να βγάλει τα συμπεράσματά του και να κινητοποιηθεί.

Μία αφοριστική λογική δεν θα είχε νόημα στην παρούσα συζήτηση. Αντιθέτως, είναι ένα βήμα προς την κατεύθυνση που ξεκαθαρίζει ότι η τέχνη έχει καθήκον να παίρνει θέση πάνω στα πολιτικά ζητήματα, ακόμη και αν δεν το κάνει πάντα με επιτυχία.

Αίγυπτος 1882

Η πρώτη φορά που έστειλε η Ελλάδα πολεμικά πλοία στη Μέση Ανατολή

Η απόφαση της ελληνικής κυβέρνησης να στείλει πολεμικά πλοία στην Ερυθρά Θάλασσα ξαναφέρνει στη μνήμη τη συμμετοχή της χώρας μας, μερικά χρόνια πριν, στον Πόλεμο του Ιράκ το 2003. Ήταν τότε που μια ελληνική φρεγάτα και ένα υποβρύχιο πήραν μέρος στον αποκλεισμό και την περικύκλωση του Ιράκ, ενόψει της αμερικανικής επίθεσης. Δεν ήταν όμως αυτή η πρώτη φορά. Στο μακρινό 1882, η κυβέρνηση του Χαρίλαου Τρικούπη έστειλε δύο πολεμικά πλοία στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου για να συμμετάσχουν μαζί με τον αγγλογαλλικό στόλο στην κατάπιξη μιας εθνικής εξέγερσης που είχε ξεσπάσει στη χώρα του Νείλου.

Αντιαποικιακή εξέγερση

Το γεγονός δεν είναι και τόσο γνωστό στην εποχή μας. Συνέβη στα χρόνια που το μοναδικό όραμα που μπορούσε να δώσει η ελληνική άρχουσα τάξη ήταν αυτό της Μεγάλης Ιδέας. Μια Ιδέα επικίνδυνη, τυχοδιωκτική και απατηλή, που μόνο δεινά εγκυμονούσε για τον ελληνικό λαό.

Η Αίγυπτος στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα, αν και τυπικά θεωρούνταν τμήμα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, στην πράξη ήταν ένα αυτόνομο κράτος. Το Ανατολικό Ζήτημα, δηλαδή το μοίρασμα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, την έβαζε μέσα στη δίνη των αποικιακών βλέψεων των ευρωπαϊκών χωρών και κυρίως της Μ. Βρετανίας. Η παγκόσμια οικονομική κρίση του 1873 σε συνδυασμό με τα τεράστια δάνεια που είχε πάρει από την Ευρώπη για την κατασκευή μεγάλων έργων όπως η Διώρυγα του Σουέζ καθώς και η αδυναμία πληρωμής τους έβαλαν την Αίγυπτο κάτω από έναν διεθνή οικονομικό έλεγχο, κυρίως αγγλικό και γαλλικό. Μάλιστα οι δύο αποικιοκρατικές χώρες κατάφεραν, το 1879, να αναδειχθεί στην ηγεσία της χώρας ο Τεουφίκ, άνθρωπος πειθήνιος σ' αυτές.

Μέσα σε διάστημα μικρότερο από δύο χρόνια ξέσπασε μια αντιοθωμανική αλλά και αντιαποικιακή εξέγερση υπό την ηγεσία ενός στρατιωτικού, του Αχμέντ Αραμπί. Ο Αραμπί εξέφραζε κυρίως τη νεαρή αιγυπτιακή αστική τάξη, στρατιωτικούς κύκλους, την προοδευτική διανοήση και τμήματα της φεουδαρχίας με εθνικά χαρακτηριστικά. Είχε μεγάλη λαϊκή στήριξη, κυρίως από τον αγροτικό πληθυσμό. Τα κεντρικά αιτήματα που συνένωναν αυτά τα στρώματα της αιγυπτιακής κοινωνίας ήταν ο εκσυγχρονισμός της χώρας, η καθιέρωση εκλογών και η ψήφιση Συντάγματος για την κατοχύρωση των πολιτικών ελευθεριών. Υπό την πίεση των εξεγερμένων ο Τεουφίκ αναγκάστηκε να ικανοποιήσει τα αιτήματά τους. Έτσι στις εκλογές που ακολούθησαν αναδείχθηκε πρώτο το Εθνικό Κόμμα του Αραμπί.

Η ξένη επέμβαση

Ο κίνδυνος να βγει εντελώς η Αίγυπτος από την επιρροή των Αγγλογάλλων ήταν περισσότερο από ορατός. Μόνο το γεγονός της απώλειας ελέγχου της Διώρυγας του Σουέζ ήταν ικανό να τους κάνει να χάσουν τον ύπνο τους. Οι επικίνδυνες για τους αποικιοκράτες εξελίξεις τους ανάγκασαν να πάρουν την απόφαση της στρατιωτικής επέμβασης.

Συνολικά 7 αγγλικά και γαλλικά

πλοία μπήκαν στο λιμάνι της Αλεξάνδρειας και απαίτησαν με τηλεσίγραφο την παραίτηση της κυβέρνησης. Μόλις έγιναν γνωστές οι απαιτήσεις των ξένων εισβολέων χιλιάδες λαού βγήκαν στους δρόμους της Αλεξάνδρειας και του Καΐρου, υποστηρίζοντας τη νόμιμη κυβέρνηση. Ακολούθησαν σοβαρά επεισόδια με νεκρούς και τραυματίες. Η Αλεξάνδρεια, που είχε υποτυπώδη άμυνα στο λιμάνι της, βομβαρδίστηκε άγρια από τα σύγχρονα ευρωπαϊκά πλοία στις 11 Ιουλίου του 1882 και υπέστη μεγάλες υλικές καταστροφές. 25.000 άγγλοι στρατιώτες αποβιβάστηκαν στην ακτή και κυριεύσαν την πόλη. Η εξέγερση τελικά κατεστάλη. Μέχρι τον Σεπτέμβρη, η αντίσταση του αιγυπτιακού λαού είχε συντριβεί και ο αρχηγός της εξορίστηκε. Η χώρα βρέθηκε ουσιαστικά υπό αγγλική κατοχή. Η νέα κυβέρνηση υποσχέθηκε να τηρήσει τις διεθνείς υποχρεώσεις της χώρας. Άλλωστε στη συμφωνία που ακολούθησε οι Άγγλοι απείλησαν με νέα επέμβαση, αν χρειαστεί...

Η ελληνική εμπλοκή

Όσο κι αν φαίνεται αναντίστοιχο με τις δυνατότητες της Ελλάδας, μιας χώρας που ακόμα είχε τα μισά εδάφη από αυτά που γνωρίζουμε σήμερα, η ελληνική κυβέρνηση αποφάσισε να στείλει στην Αίγυπτο δύο πολεμικά πλοία, το «Βασιλεύς Γεώργιος» και το «Ελλάς», προς ενίσχυση του αγγλογαλλικού στόλου. Η αναχώρησή τους έγινε το Μάιο του 1882 και μόλις έφτασαν στο λιμάνι της Αλεξάνδρειας τέθηκαν υπό αγγλική διοίκηση.

Ήταν ολοφάνερο ότι ο Τρικούπης με αυτή του την απόφαση ήθελε να βρεθεί στη «σωστή πλευρά της ιστορίας» -για να χρησιμοποιήσουμε κι έναν επίκαιρο όρο. Η ίδρυση του ελληνικού κράτους σηματοδεύτηκε από την εξάρτηση της χώρας από τις μεγάλες δυνάμεις της εποχής, Αγγλία, Γαλλία και Ρωσία. Τα περίφημα «δάνεια της ανεξαρτησίας», η επιβολή των ξένων βασιλιάδων, οι συνεχείς ωμές παρεμβάσεις κυρίως των Άγγλων και των Γάλλων στα πολιτικά πράγματα της χώρας αλλά και ο τυχοδιωκτικός και εξαρτημένος χαρακτήρας της ελληνικής άρχουσας τάξης δεν άφησαν περιθώρια για μια διαφορετική εξωτερική πολιτική. Η ελληνική συμβολή στην καταστολή της αιγυπτιακής εξέγερσης ήταν δεδομένη.

Φυσικά, υπήρχαν και οι ιδιαίτερες βλέψεις του τότε ελληνικού κράτους, αφού μια στρατιωτική εμπλοκή σε μια γειτονική χώρα με έντονο το ελληνικό στοιχείο και μάλιστα με ισχυρές θέσεις στην οικονομία της αναζωπύρωσαν τις μωροφιλοδοξίες της άρχουσας τάξης που φανταζόταν κατακτήσεις πάνω στα βήματα του «μεγάλου στρατηλάτη» των αρχαίων χρόνων. Πράγματι, όσο κι αν φαίνεται γελοίο, γίνονταν αναφορές ακόμα και στον Μ. Αλέξανδρο μέσα στις σελίδες εντύπων της εποχής εκείνης. Μάλιστα είχαν ξεκινήσει οι προετοιμασίες για την αποστολή κι άλλων πλοίων στην Αίγυπτο, ακόμα και εκστρατευτικού σώματος για χερσαία επέμβαση. Η επίσημη αιτιολογία για αυτή την απόφαση του Τρικούπη ήταν η προστασία της ελληνικής παροικίας στην Αίγυπτο. Ουσιαστικά όμως η ελληνική κυβέρνηση υπολόγιζε στη μετέπειτα βοήθεια της Μ. Βρετανίας σε ό,τι αφορούσε την ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό και τη διεκδίκηση περισσότερων εδαφών της Οθω-

μανικής Αυτοκρατορίας για την επέκταση του ελληνικού κράτους.

Τα αποτελέσματα

Βέβαια το μεγάλο αφεντικό, οι Άγγλοι, όταν ολοκληρώθηκε η καταστολή της εξέγερσης, διέταξαν τα ελληνικά πλοία να αποχωρήσουν. Θεώρησαν ότι η παραπέρα εμπλοκή τους ίσως να εγείρει αξιώσεις για οικονομικά οφέλη της ελληνικής παροικίας. Πράγμα που συνέβη. Πολλοί Έλληνες της Αιγύπτου απέσπασαν τα επόμενα χρόνια οικονομικό όφελος με τις εμπορικές συμβάσεις που υπογράφηκαν, όμως στις μεγαλύτερες και πιο καίριες επενδύσεις που αφορούσαν τα μεγάλα έργα κυριάρχησαν οι Άγγλοι. Η καταστολή της εξέγερσης και η εδραίωση της βρετανικής κυριαρχίας στην Αίγυπτο ήταν η αιτία για ανακατανομή πλούτου ακόμα και μέσα στην ελληνική παροικία. Νέα φιλοαγγλικά τζάκια αναδείχθηκαν όπως και πολλοί Έλληνες αναγκάστηκαν να επιστρέψουν στην Ελλάδα. Όλα υπό την υψηλή εποπτεία των Άγγλων.

Αν και υπήρξαν κάποια οφέλη για την ελληνική αστική τάξη της Αιγύπτου από τη συμμετοχή της Ελλάδας στην καταστολή της εξέγερσης, δεν θα λέγαμε ότι συνέβη κάτι αντίστοιχο σε σχέση με όλες τις υπόλοιπες προσδοκίες του ελληνικού κράτους. Ούτε καν στην κόντρα με την Οθωμανική Αυτοκρατορία δεν βρήκε τη στήριξη που ανέμενε από τους Άγγλους. Πολύ γρήγορα η μεγαλύτερη αποικιοκρατική δύναμη του κόσμου τάχθηκε με το μέρος της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, αφού μια πιθανή διάλυσή της την εποχή εκείνη θα μπορούσε να καταστεί μη ελεγχόμενη για αυτούς. Ήδη υπήρχαν πολλές δυνάμεις που ενδιαφέρονταν για τη λεία, όπως η Γαλλία, η Ρωσία, οι ΗΠΑ, ακόμα και η Ιταλία.

Συμπεράσματα

Η εμπλοκή της χώρας μας σε επεμβάσεις στο πλευρό των αποικιοκρατικών και ιμπεριαλιστικών δυνάμεων βλέπουμε ότι έχει τις απαρχές της στον 19ο αιώνα. Η Ελλάδα από τη γέννηση του ελληνικού κράτους τάχθηκε στη «σωστή πλευρά της ιστορίας». Και τα αποτελέσματα ήταν οικτρά.

Ούτε μια 20ετία δεν είχε κλείσει από την «ανεξαρτησία» της χώρας μας με το πρωτόκολλο του Λονδίνου το 1830 και ο

ελληνικός λαός έζησε τον βρετανικό ναυτικό αποκλεισμό του Πειραιά και άλλων λιμανιών το 1849-50 με αφορμή την υπόθεση Πατσίφικο. Την ίδια περίοδο, δεκάδες ήταν οι περιπτώσεις που Βαυαροί και Άγγλοι κατέστειλαν εξεγέρσεις ανταρτών στα βουνά της πατρίδας μας. Αντίστοιχα γεγονότα είχαμε με την τριχρονη κατάληψη του λιμανιού του Πειραιά από αγγλογαλλικά στρατεύματα το 1854-57.

Η ιστορία όμως επαναλήφθηκε πολλές φορές. Μετά τους τυχοδιωκτισμούς στην Αίγυπτο και τον ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897, ακολούθησε η χρεοκοπία και ο Διεθνής Οικονομικός Έλεγχος του 1898.

Μετά την Εκστρατεία της Κριμαίας του 1919 και τον Μικρασιατικό Πόλεμο, ακολούθησε η ήττα και η καταστροφή του 1922.

Μετά τη συμμετοχή της Ελλάδας στον πόλεμο της Κορέας το 1950-53, ακολούθησε η ενίσχυση της αμερικανοκρατίας και στη συνέχεια η Χούντα και η τουρκική επέμβαση στην Κύπρο.

Αλλά και στην πιο πρόσφατη περίοδο, μετά τις νέες «μεγάλες ιδέες», την εισσοδος της «ισχυρής» Ελλάδας στο σκληρό πυρήνα του ευρώ, τη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων αλλά και τη συμμετοχή ελλήνων στρατιωτών στον πόλεμο του Ιράκ και του Αφγανιστάν, ακολούθησαν τα μνημόνια, η επιτήρηση, η φτώχεια και η εξαθλίωση.

Η ιστορία έδειξε ξανά και ξανά μία και μοναδική αλήθεια: Ο ελληνικός λαός πλήρωσε ακριβά τη συμμετοχή της εξαρτημένης Ελλάδας σε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις. Οι επεμβάσεις των Αμερικανονατοϊκών στην ευρύτερη περιοχή και η ενεργός εμπλοκή της χώρας μας με την αποστολή ελληνικών φρεγατών και ό,τι άλλο ζητηθεί στη Μέση Ανατολή θέτουν για άλλη μια φορά το λαό μπροστά σε σοβαρούς κινδύνους. Οφείλουμε να συμβάλουμε στην ανασυγκρότηση του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος ώστε να μην ξαναζήσουμε, ακόμα μια φορά, τραγικές πλευρές της ιστορίας.

Πηγές

«Παγκόσμια Ιστορία τόμ. Ζ1», Ακαδημία Επιστημών της ΕΣΣΔ, εκδ. Μέλισσα
«Ιστορία της αποικιοκρατίας τόμ. Γ, Δ», Ν. Ψυρούκης, εκδόσεις Επικαιρότητα

Σ.Σ.

σχολία

Επιστολή

Απόδημοι ψηφοφόροι έλαβαν διαφημιστικό e-mail από την ευρωβουλευτή της ΝΔ Άννα-Μισέλ Ασημακοπούλου σε διεύθυνση ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που δημιούργησαν αποκλειστικά για τις ενημερώσεις του υπουργείου Εσωτερικών και ουδέποτε το δήλωσαν αλλού. Τους ενημέρωσε για το αδιάβλητο της διαδικασίας.

Οδησός I

Σύμφωνα με ανακοίνωση του Στέιτ Ντιπάρτμεντ: «Συνεχίζουμε να ενδιαφερόμαστε για τις αμυντικές δυνατότητες που η Ελλάδα θα μπορούσε να μεταβιβάσει ή να πουλήσει στην Ουκρανία, και εκκρεμούσας της αξιολόγησης της κατάστασης και της αξίας τους από την κυβέρνηση των ΗΠΑ, μπορούμε να διερευνήσουμε ευκαιρίες για πιθανή πρόσθετη χρηματοδότηση Ξένων Ενόπλων Δυνάμεων ύψους μέχρι 200 εκατομμυρίων δολαρίων για την Ελλάδα». Φρεγάτες και στην Οδησό.

Οδησός II

«Επισκέπτομαι την Οδησό και όχι το Κίεβο, σε συνεννόηση με τον Πρόεδρο Ζελένσκι, όχι μόνο για να βρεθώ και να ζήσω ο ίδιος την εμπειρία του να βρίσκεσαι στην πρώτη γραμμή αυτού του πολέμου, αλλά και γιατί, όπως είπα, η Οδησός είναι ταυτισμένη στη συνείδηση της πατρίδας μας με τον αγώνα για ανεξαρτησία, με την Ελληνική Επανάσταση, καθώς εδώ συγκροτήθηκε η Φιλική Εταιρεία και δρομολογήθηκαν οι εξελίξεις που οδήγησαν τελικά στην ανεξαρτησία της πατρίδας μου». Επιστρέφουμε την ανεξαρτησία εκεί όπου ξεκίνησε.

Πολιτισμός

Σύμφωνα με νομοσχέδιο που προωθεί το υπουργείο Πολιτισμού, οι ελληνικές οπτικοακουστικές και κινηματογραφικές ταινίες που χρηματοδοτούνται από το Δημόσιο «υποχρεούνται να ενσωματώνουν ελληνόφωνο τραγούδι ή ορχηστρική μουσική απόδοση ελληνόφωνου τραγουδιού σε ελάχιστο ποσοστό εβδομήν-

τα τοις εκατό (70%) του συνόλου της μουσικής επένδυσης της παραγωγής ή της ταινίας». Ας είναι και τραπ.

Πανεπιστήμιο

Ομάδα ατόμων με καλυμμένα τα πρόσωπά τους, ανάμεσα στα οποία ταυτοποιήθηκαν μέλη της ΔΑΠ και ο Αντιπρόεδρος της ΟΝΝΕΔ Ιωαννίνων, εισέβαλαν διαλύοντας την πόρτα, ώστε να τρομοκρατήσουν τους φοιτητές και να διαλύσουν τη Γενική Συνέλευση του Συλλόγου ΣΕΥ Ιωαννίνων. Μη κρατική αστυνομία.

Κόμμα

Μέσω βίντεο ο Ανδρέας Λοβέρδος ανακοίνωσε την ίδρυση πολιτικού κόμματος, με το όνομα «Δημοκράτες». Νεοδημοκράτες.

Ερείπια

Η ισραηλινή υπουργός Κοινωνικής Ισότητας, Μεί Γκολάν, δήλωσε: «Είμαι προσωπικά περήφανη για τα ερείπια της Γάζας και ότι κάθεται μωρό, ακόμη και σε 80 χρόνια από τώρα, θα λείει στα εγγόνια του τι έκαναν οι Εβραίοι», πρόσθεσε. Όπως και πριν 80 χρόνια.

Ονόματα

Τα ονόματα των μεγάλων κλασικών της ρωσικής λογοτεχνίας Αλεξάντερ Πούσκιν, Μιχαήλ Λέρμοντοφ και Ιβάν Τουργκένιεφ ή του ερευνητή Μιχαήλ Λομονόσοφ θα εξαφανιστούν από τις πινακίδες των δρόμων στη Ρίγα, σύμφωνα με απόφαση του δημοτικού συμβουλίου της λετονικής πρωτεύουσας. Λεωφόρος NATO.

Το τέλος του κόσμου πλησιάζει! Ναι, αλλά ποιο «τέλος» ακριβώς;

Οι «ειδικοί των απειλών» παράγουν τις απειλές που μας περιμένουν, αν δεν συμμορφωθούμε με τις επιταγές τους. Είχαμε (και έχουμε) την παγκόσμια οικονομική κρίση, που η αντιμετώπισή της απαιτούσε «ειδικό δημοσιονομικό καθεστώς» και «σύμφωνα σταθερότητας», που όσο δεν εφαρμόζονταν, αυτό θα οδηγούσε σε μια καταστροφική αστάθεια την παγκόσμια οικονομία. Και να που τώρα... Βασιλεύει η σταθερότητα στον κόσμο. Είχαμε (και έχουμε) τα μνημόνια στην Ελλάδα, που αν δεν εφαρμόζονταν θα ακολουθούσε η καταστροφή της χώρας. Και να που ακολούθησε η καταστροφή των μισθών και των συντάξεων, δικαιωμάτων και ελευθεριών, ακόμη και ανθρωπίνων ζών (π.χ. Τέμπη) με τη χώρα δήθεν... «να παραμένει όρθια». Είχαμε (και έχουμε) την πανδημία με τον λαό απροστάτευτο, που αξιολογήθηκε κατασταλτικά με ένα φασίζον σύστημα επιτήρησης, απαγορεύσεων και «ατομικών ευθυνών», γιατί «έχουμε πόλεμο». Τώρα, το σύστημα υγείας πρέπει να προετοιμαστεί για πόλεμο πραγματικό, σύμφωνα με τις δηλώσεις του Γερμανού υπουργού Υγείας.

Οι «εσχατολογικές» αναφορές του συστήματος, όταν και όποτε γίνονται, συνδέονται με την επιβολή μιας «μεσσιανικής πολιτικής», με έναν «μεσσία» από τις τάξεις του ίδιου του συστήματος. Μετανοείτε, λοιπόν, υπέρ του συστήματος, αν θέλετε να σωθείτε.

Το πραγματικό ερώτημα, ωστόσο, είναι άλλο. Ποιος θα μας σώσει από τις «μεσσιανικές πολιτικές» και τους «μεσσίες»; Γιατί δεν πρόκειται για ένα κύμα πολυάριθμων και πολυποίκιλων απειλών. Για ιούς και καταποντισμούς. Για κλιματικές αλ-

λλαγές και χρηματοπιστωτικές ή δημοσιονομικές κρίσεις. Για τοπικές ή παγκόσμιες διαφωνίες και διαξιφισμούς, που θα λυθούν τελικά με έναν σχετικά «πολιτισμένο τρόπο». Πρόκειται για μια μοναδική και ενιαία απειλή, που εκδηλώνεται με πολυάριθμες και πολυποίκιλες μορφές και τρόπους. Πρόκειται για την αθεράπευτη κρίση του ιμπεριαλιστικού-καπιταλιστικού συστήματος, για να μην πούμε ότι πρόκειται για τον ίδιο τον ιμπεριαλισμό-καπιταλισμό.

Ο «στρατάρχης» Μακρόν δηλώνει ότι η ήττα της Ρωσίας είναι απαραίτητη για την ασφάλεια και τη σταθερότητα στην Ευρώπη. Ότι η αποστολή ΝΑΤΟϊκών δυνάμεων στην Ουκρανία δεν μπορεί να αποκλειστεί. Ο Γερμανός υπουργός Υγείας Καρλ Λάουτερμαχ, φρονώντας... γιλέκο μάχης, δηλώνει ότι η Γερμανία πρέπει όχι μόνο να προετοιμαστεί για μελλοντικές πανδημίες, αλλά και για μεγάλες καταστροφές και πιθανές στρατιωτικές συγκρούσεις με πολλούς τραυματίες, εκφράζοντας το ενδεχόμενο επέκτασης του πολέμου της Ουκρανίας. Ο «εξολοθρευτής» υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ, Λ. Όστιν, απαντάει στις προειδοποιήσεις Πούτιν, πως αν μεταφερθούν ΝΑΤΟϊκά στρατεύματα στην Ουκρανία «θα έχουμε πυρηνικό πόλεμο», ότι «ειλικρινά, εάν πέσει η Ουκρανία, πιστεύω πραγματικά ότι το ΝΑΤΟ θα βρεθεί σε πόλεμο με τη Ρωσία». Ο «δεκανέας» (κι ο... Χίτλερ ως δεκανέας ξεκίνησε) Γ.Γ. του ΝΑΤΟ, Γενς Στόλτενμπεργκ, δηλώνει ότι η «Δυτική συμμαχία» θα επιτρέψει στην Ουκρανία να χρησιμοποιήσει σε επιθέσεις στο έδαφος της Ρωσίας τα ΝΑΤΟϊκα αεροσκάφη F-16, που θα προμηθευτεί μέχρι το ερχόμενο καλοκαίρι (ίσως η Ελλάδα να συνδράμει με τα...

«εθνικά» F-35). Κι όλοι οι «μεγάλοι πολεμιστές» σε Ανατολή και Δύση εξοπλίζονται μέχρι σκασμού, για να... προφυλαχτούν από μια «πανδημία» πολεμικών συγκρούσεων, που κανένας υποτίθεται δεν επιθυμεί! Στη Γάζα, ωστόσο, η ανθρωπότητα ήδη «εκπαιδύεται». Στην ανοχή απέναντι στο μεγαλύτερο έγκλημα του 21ου αιώνα, στη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού. Θα ανεχτεί και μια παγκόσμια γενοκτονία;

Οι δηλώσεις της Γερμανίας, της Βρετανίας, των ΗΠΑ, ότι «δεν θα σταλούν από ευρωπαϊκά κράτη ή μέλη του ΝΑΤΟ, χερσαία στρατεύματα στο ουκρανικό έδαφος», δεν προσφέρει καμία εγγύηση για μη επέκταση του πολέμου. Είναι, άλλωστε, πάντα υποκριτές και αδίστακτοι οι ιμπεριαλιστές. Το ότι δεν υπάρχει απόλυτη συναίνεση στα πολεμικά σχέδια του ενός ή του άλλου σφαγέα, το ότι οι συμμαχίες είναι ρευστές και η ιμπεριαλιστική πολιτική γεμάτη αντιφάσεις, το ότι ο 3ος Παγκόσμιος Πόλεμος διαρκώς εξαγγέλλεται, αναβάλλεται ή ακυρώνεται, όλα αυτά δεν μπορεί να καθησυχάζουν. Το είπε στα «γαλλικά» και ο Μακρόν, κραδαίνοντας τη γαλλική πυρηνική ομπρέλα, κάτω από την οποία θέλει να στριμώξει την Ευρώπη και ιδίως τη Γερμανία: Πολύλοι εξ όσων σήμερα λένε «ποτέ ΝΑΤΟϊκοί στρατιώτες στην Ουκρανία» είναι οι ίδιοι που δύο χρόνια έλεγαν «ποτέ άρματα μάχης, ποτέ αεροσκάφη, ποτέ πύραυλοι μακράς εμβέλειας στην Ουκρανία». Να είναι άραγε «κότες» οι ηττημένοι των μεγάλων πολέμων Γερμανοί, που δεν λένε τα πράγματα με το όνομά τους; Για την ώρα σκέφτονται να ξοδέψουν τουλάχιστον 100 δις. ευρώ για εξοπλισμούς, ώστε να αποκτήσουν, εντός της δεκαετίας, έναν από τους

πιο ισχυρούς και καλύτερα εξοπλισμένους στρατούς στην Ευρώπη, με την ελπίδα να... προλάβουν. Αντίθετα, η ανερχόμενη Κίνα περιορίζει σε δηκτικές απαντήσεις: οι ΗΠΑ έχουν ξεκινήσει περίπου το 80% των ένοπλων συγκρούσεων σε όλο τον πλανήτη από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και μετά. Πράγματι!

Το «τέλος της ιστορίας» ως ολοκλήρωση των διαδικασιών εξατομίκευσης του φιλελεύθερου καπιταλισμού (sic), που κήρυττε πριν χρόνια ο «ιεραπόστολος» Φουκουγιάμα, μπορεί να έχει μια πολύ πιο οδυνηρή όψη από αυτήν του «φιλελεύθερου καπιταλισμού». Την όψη ενός ιμπεριαλιστικού πυρηνικού ολέθρου. Και ο «τεχνολογικός μεσσιανισμός», στον οποίο υποκύπτουν δυνάμεις της Αριστερά μέσω της «ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων, της επιστήμης και της τεχνολογίας», που θα σας απελευθερώσει από τον καπιταλισμό ικανοποιώντας τις «σύγχρονες ανάγκες», μπορεί να έρθει με τη μορφή ενός υπερσύγχρονου, υπερηχητικού πυρηνικού πυραύλου, που ίσως μαζί με τον καπιταλισμό να αφανίσει και την ανθρωπότητα.

Οι παγκόσμιοι πόλεμοι είναι, δυστυχώς, φαινόμενο του ιμπεριαλιστικού σταδίου του καπιταλισμού. Δεν είναι φαινόμενο του «κλασικού» καπιταλισμού, του «ολοκληρωτικού» καπιταλισμού, των ισχυρών καπιταλιστικών κρατών, του κράτους, των επιχειρηματικών ομίλων, του εξουσιαστικού μοντέλου, της άτιμης κοινωνίας, της τρέλας του ανθρώπου κ.λπ. Οι πόλεμοι γεννούν δυστυχία, απόγνωση, φρικαλεότητες, αλλά και επαναστάσεις. Γιατί είναι στις δυνατότητες του ανθρώπου να επαναστατεί απέναντι στον αφανισμό του.